

ONSDAGEN DEN 24 SEPTEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Uttalande av talmannen

Talmannen. – Det är med stor sorg vi har hört om de dramatiska händelserna i Kauhajoki i västra Finland, där 11 personer har förlorat livet vid en oerhört tragisk händelse på en skola. Ett antal personer skadades även av gärningsmannen, som därefter vände vapnet mot sig själv.

På Europaparlamentets vägnar vill jag uttrycka min djupaste medkänsla och solidaritet med familjerna och alla släktingar till offren. Alla offren var oskyldiga unga studerande vid en yrkesutbildningsskola, där de utbildade sig för karriärer inom tjänstesektorn.

Denna tragedi inträffade mindre än ett år efter en liknande fruktansvärd dödsmassaker vid högstadies- och gymnasieskolan i Jokela. Som vi alla vet betraktas Finland som ett av de fredligaste och säkraste länderna i Europa, så vi förstår att Finlands folk är mållösa av chock, och vi delar deras sorg.

Tyvärr ser vi ofta ett liknande mönster som upprepas vid dessa blodbad. I det här fallet var det inte möjligt att förhindra tragedin, trots att gärningsmannen lagt ut hotfulla videofilmer på Internet före dödsmassakern. Som ansvariga politiker i EU och i alla medlemsstater måste vi göra vårt yttersta för att se till att dessa våldshandlingar upptäcks och förhindras i tid.

Jag vill än en gång på parlamentets vägnar uttrycka vår djupaste medkänsla och solidaritet med offren och deras familjer.

3. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

4. Europaparlamentets prioriteringar när det gäller kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram 2009 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om Europaparlamentets prioriteringar när det gäller kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram 2009.

Hartmut Nassauer, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Denna förmiddag diskuterar vi kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram för det kommande året 2009, som är valår. Nästa år kommer ett nytt parlament att väljas och en ny kommission kommer att inrättas. Ingen sitter säkert på sin plats, inte kommissionsledamöterna och inte ens kommissionens ordförande, som tyvärr inte har möjlighet att vara här denna förmiddag för att lägga fram sitt program personligen.

Under ett valår är det alltid en frestelse att handla rätt mot alla våra väljare, och då förutsätter vi alltså att vi vet vad de vill, eller åtminstone vad de borde vilja. Detta leder till följande fråga: Hur bör EU framställa sig för EU-medborgarna under det kommande året? Precis som för alla politiker är vår uppgift att försöka bemöta de frågor som är viktiga för medborgarna. EU har en enastående möjlighet att göra detta. Vi har många alternativ till hands för att tillgodose medborgarnas behov och intressen.

Fred har varit ett grundläggande intresse under hela mänsklighetens historia, och EU har tryggt freden i Europa under många decennier. Vi kan finna svar på yttre hot, som internationell terrorism eller agerandet hos stora grannländer, som ibland struntar i de internationella rättsreglerna. Vi kan bidra till att EU har en säker och hållbar energiförsörjning, samtidigt som vi gör vad vi kan för att skydda klimatet. Vi kan garantera social trygghet och rättvisa i EU genom att släppa loss tillväxtpotentialen hos vår framgångsrika EU-ekonomi, och vi kan skydda EU-ekonomins innovationsförmåga och konkurrenskraft, och därmed skapa och trygga

arbetstillfällen. EU kan bli en trygg fristad i en föränderlig värld. Mina kolleger kommer snart att tala om många av dessa frågor mer i detalj.

Vilka är de nödvändiga förutsättningarna för att EU ska kunna agera framgångsrikt? Jag vill särskilt nämna två förutsättningar. För det första behöver vi lämpliga institutionella grunder, och för detta behöver vi Lissabonfördraget. Med Lissabonfördraget kommer vi att skapa ökad öppenhet och demokrati och förbättra EU:s kapacitet att agera, vilket innebär att EU kommer att kunna utöva sina funktioner på ett effektivare sätt. Vi kan bara vädja till Irlands medborgare att ompröva sin inställning till Lissabonfördraget. Jag instämmer i mycket av den kritik som har riktats mot EU, men vi kan inte bortse från att fördraget ger kloka lösningar på mycket av kritiken. Lissabonfördraget är följaktligen mycket viktigt.

För det andra behöver vi EU-medborgarnas stöd, vilket har minskat i en oroväckande utsträckning. Det framgår klart av folkomröstningarna i Frankrike, Nederländerna och inte minst på Irland. Det handlar inte om att vi behöver mer eller mindre EU, vilket jag nyligen hade tillfälle att säga till kommissionens ordförande. Den verkliga frågan är var vi behöver EU, och var vi inte behöver det. Det är det vi måste bestämma. Jag vill gärna nämna ett exempel – och jag medger att det är mitt absoluta favoritexempel – markskydd är inget som vi behöver hantera på EU-nivå. Markskyddet medför arbete men skapar inga arbetstillfällen. EU kommer att lyckas och få stöd om det agerar där det verkligen behövs gemenskapsåtgärder, och där agerande på EU-nivå gör mer nytta än på nationell nivå.

Enligt min åsikt vore det därför klokt av kommissionen att fästa större vikt vid subsidiaritetsfrågan under det kommande året. Detta kommer att bidra till att öka acceptansen för EU och vi kommer förmodligen att väljas om av fler EU-medborgare än vad som var fallet vid det senaste valet.

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru vice ordförande! Kommissionen har genomfört ett enastående arbete inom många områden under de senaste åren, särskilt miljö- och klimatpolitiken, och här i parlamentet är vi i färd med att omsätta detta i lagstiftning. När det gäller den inre marknadens utveckling ser vi emellertid stora brister, vilket särskilt gäller den sociala dimensionen.

Den rådande finanskrisen är ett tillräckligt skäl att diskutera den här frågan, och det är vad vi har gjort inom ramen för Rasmussenbetänkandet. Det är inte bara min grupp och jag, utan sannerligen många andra, som är djupt besvikna över vad kommissionsledamot Charlie McCreevy har sagt – eller inte sagt – i det här sammanhanget. Detta är det största problemet.

Om man läser ledarna i vilken konservativ tidning som helst i dag, oavsett om det är *Financial Times* eller *Frankfurter Allgemeine*, skulle rubrikerna ha kunnat skrivas av socialdemokratiska grupper här i parlamentet, men inte av kommissionens ordförande och sannerligen inte av Charlie McCreevy.

Financial Times har till exempel följande rubriker:

(EN) "Den moderna historiens största regleringsmisslyckande", eller "Efter kraschen: varför global kapitalism kräver globala regler".

(DE) Medan Damien Hursts *The Golden Calf* slog rekord på konstauktioner, drabbas finansinstituten av rekordförluster, vilket föranleder följande kommentar från *Financial Times*:

(EN) "Hur vi alla förblindades av guldkalven".

(DE) Detta gäller tyvärr även för kommissionen, eller åtminstone för de kommissionsledamöter som borde ansvara för dessa frågor. Frank Schirrmacher, chefredaktör för *Frankfurter Allgemeine Zeitung* och knappast känd som en vänsteranhängare, skriver följande: "Den nyliberala ideologin skapade en rationell och tillfällig koppling mellan individen och globaliseringen, som enbart var rotad i ekonomin", och beklagar "den sociala välfärdstankens självförstörelse".

Det skulle ha varit trevligt att åtminstone kunna spåra en anstrykning i detta i kommissionsordförandens eller kommissionsledamot Charlie McCreevys ord. Jag kräver ingen omfattande kritik eller självkritik från vänstern, men det som vi däremot kräver, gång på gång, vilket Martin Schulz nyligen klargjorde med största tydlighet, är stärkande av den sociala dimensionen och kontroll av alla kommissionens projekt när det gäller deras sociala konsekvenser. Tyvärr sker detta fortfarande inte. Vi får inget svar från kommissionen i det här avseendet.

Vi kräver även en starkare gemensam ekonomisk politik i EU, vilket skulle bidra till att mildra eller avstyra den typ av kris som nu spiller över från USA. Även här har kommissionens försummelse varit anmärkningsvärd. Ett annat område där kommissionen har misslyckats – och jag är ledsen över att jag måste

rikta dessa kommentarer till er eftersom jag vet att ni kan göra mycket litet åt det – är misslyckandet med att hantera den ökande ojämlikheten i EU på egen hand eller uppmana de nationella regeringarna att agera. Vi kommer att diskutera den här frågan i eftermiddag i samband med energifattigdom, ett annat ämne som vi har tagit upp upprepade gånger utan att få något svar från kommissionen, som inte har kommit med några verkliga initiativ.

Det är oacceptabelt att kommissionen – som förklarar att engagemanget för integration och social rättvisa är en principsak – bara ser på medan den sociala ojämlikheten i EU stadigt ökar under denna särskilda fas av det ekonomiska och sociala livet. Det är oacceptabelt och vi borde inte godta det.

EU-medborgarna förväntar sig att kommissionen tar deras behov och bekymmer på allvar, att den lägger fram lämpliga förslag och agerar som en moralisk auktoritet, särskilt nu i samband med finanskrisen. Det bör inte lämnas åt den franske presidenten Nicolas Sarkozy i hans egenskap av rådsordförande att inta en tydlig ståndpunkt i den här frågan; även kommissionen, kommissionens ordförande och den behöriga kommissionsledamoten bör inta denna tydliga ståndpunkt.

Fru vice ordförande! Ni är mycket värtalig i era bemödanden att informera medborgarna om kommissionens arbete, och vi välkomnar och stöder fullständigt era insatser. Detta handlar emellertid inte om bara om form, det handlar även om innehåll. Kommissionsledamöterna måste förse er med lämpligt innehåll. När det gäller finanskrisen, regleringen och den sociala dimensionen förser den sociala marknadsekonomin er med alltför lite innehåll. Det är därför ni ofta har svårt att lägga fram trovärdiga argument för medborgarna.

Vi säger ja till en ekologisk omstrukturering av vår ekonomi och vårt samhälle. Vi står fullständigt på er sida i den frågan och kommer att omsätta detta i handling. Mitt angelägna budskap till er är emellertid att vi måste ta ett steg tillbaka – eller ett steg framåt, om ni så vill – mot en politik som bygger på socialt ansvar, och detta gäller även kommissionen, för det vi får här är alltför lite, alltför sent. Jag vill be er att se till att denna situation rättas till under de närmaste månaderna.

Silvana Koch-Mehrin, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru vice ordförande! Nästa år – 2009 – är verkligen ett mycket viktigt år för EU eftersom det är valår, och mer allmänt måste den viktiga frågan om EU:s framtida inriktning besvaras.

Valet kommer att hållas, det vet vi, men vi vet inte hur den grund som vårt samarbete kommer att bygga på därefter kommer att se ut. Det är en fråga som våra medborgare med all rätt förväntar sig ett svar på. Hur ser vi på EU:s framtid från EU-institutionernas perspektiv?

Kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram utgör naturligtvis ett tillfälle att utförligt besvara denna fråga. Det är därför vi som parlament har beslutat oss för att ange våra egna krav på kommissionens arbetsprogram först, innan det läggs fram för oss, och att reagera på det därefter.

EU står inför stora utmaningar som är av direkt relevans för dess framtid. Vad kommer framtiden att föra med sig? Samtidigt sker så mycket i världen som direkt påverkar medborgarna i deras dagliga liv, som de stigande energipriserna och finanskrisen. Även här behöver vi tydliga svar från EU som förklarar hur EU tänker bemöta detta. För det behöver vi övertygelse och ledarskap.

Det är därför det är så viktigt att kommissionen mycket tydligt förklarar hur den tänker bemöta dessa kriser och att den exakt definierar sina politiska prioriteringar i arbetsprogrammet.

I detta sammanhang anser vi att det är viktigt att kommissionen värnar om EU:s konkurrenskraft. På den alltmer globaliserade marknaden är det viktigt att vi tydliggör att detta är en av våra fortsatta politiska prioriteringar.

Andra lika viktiga aspekter är emellertid att stärka och skydda de medborgerliga rättigheterna, öka forskningen och finna en lösning på klimatförändringen. Det är andra frågor som har varit mycket viktiga diskussionsämnen här i parlamentet i många år. Dessa områden bör definieras av kommissionen, och framför allt bör den se till att EU även tillskriver sig förtjänsten för de framgångar som nås. Det händer alltför ofta att medlemsstaterna tar åt sig äran om något bra åstadkoms som är helt i linje med medborgarnas intressen och välfärd. Jag skulle vilja att kommissionen fäste mer avseende vid detta i framtiden.

I detta sammanhang är jag mycket glad att se er här i dag, fru vice ordförande. Ett par av våra kolleger har svårt att förstå att kommissionens ordförande José Manuel Barroso har annat på kalendern i dag. Det gläder mig att ni är här eftersom det är ni som ansvarar för att förbättra kommunikationen i EU och detta kan innebära en möjlighet att dagens debattämne – nämligen kommissionens arbetsprogram – diskuteras ingående

även i de nationella parlamenten, så att vi har den typen av samspel redan från början. I den tyska förbundsdagen sker detta nu i de flesta utskotten, men det är något som utan tvivel bör finnas med på föredragningslistan för alla nationella parlament i hela EU.

EU:s stund har kommit, det står klart. Vi står inför globala utmaningar, och EU har inget annat val än att bemöta dem gemensamt.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, ärade kolleger, mina damer och herrar, kommissionsledamöter! Debatten om arbetsprogrammet är som alltid sanningens ögonblick. Det är då vi ser vad de offentliga uttalanden som har gjorts vid så många tillfällen verkligen är värda. Om vi ser på programmet mer i detalj visar det sig tyvärr att uttalandena inte alltid följs upp med handling, särskilt inte när det gäller budgetramen eller kommissionens långsiktiga planering.

I arbetsprogrammet har vi ett klimatskyddsprogram där det verkar som om Balikonferensen aldrig ägt rum, som om EU aldrig hade intagit ställningen som en banbrytande pionjär i klimatförändringsfrågan på global nivå. Bilindustrin har dragit åt bromsen, och kommissionen står överksam. Medlemsstaterna får fria tyglar och tillåts bjuda under varandra i att införa allt lägre miljönormer för sina egna industrier och göra allt större eftergifter för sina egna biltillverkare.

Tyvärr ser vi samma sak hända överallt i industrisektorn. Som alltid ligger inriktningen på kärnenergi, en industri som slösar med kapacitet, finansiering och energi. Även om EU har en innovativ sektor för förnybara energikällor har man på EU-nivå inget mer än växelpengar kvar för denna sektor sedan man har gjort åtaganden och ägnat sina finansiella resurser och sin planering åt annat. Detta är fullständigt oacceptabelt. Om vi ska fortsätta att vara marknadsledande inom denna sektor måste vi sända ut ett klart och entydigt budskap, och det innebär att prioritera där det behövs.

Vi har tyvärr samma problem när det gäller anställningsförhållanden. Jag vill bara understryka en sak i detta sammanhang. Man har nu enats om direktivet om arbetstid och har tydligen gjort avsevärda eftergifter. Direktivet är ett slag i ansiktet på alla våra unga som vill bygga upp en framtid. Det är inte så vi bör behandla våra arbetstagare.

Slutligen har vi debatten om finansmarknaderna. Jag kan bara instämma i vad föregående talare, Hannes Swoboda, sa. De sista återstående förkämparna för självreglering av finansmarknaderna finns här i parlamentet. Man överväger regleringar till och med i USA, men på den här sidan Atlanten verkar vi tro att allt kommer att hända av sig självt. Vi bör signalera vår vilja att skapa en sund ram så att finansmarknaderna inte längre kan utvecklas i samma riktning som förut, där meningslösa finansiella produkter kom före en sund ekonomisk politik. Enligt min åsikt är hela programmet en stor besvikelse.

Ilda Figueiredo, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! I dessa mycket oroliga tider när EU:s och världens folk ställs inför grundläggande utmaningar är det oacceptabelt att kommissionen inte har lagt fram några förslag för att bryta med den politik som har lett till att den sociala situationen har förvärrats, drivit upp arbetslösheten och antalet otrygga och dåligt betalda arbeten och gett upphov till finans-, livsmedels- och energikrisen – som drabbar de ekonomiskt svagare länderna och mer sårbara grupperna i samhället hårdast – och till tilltagande militarisering av de internationella förbindelserna, med alla risker som det innebär för världsfreden.

Trots att kommissionen är medveten om att det finns ett starkt motstånd mot privatisering och avreglering bland arbetstagare, konsumenter och användare av offentliga tjänster, mot orättvisa hälso- och socialförsäkringsreformer och mot den ständigt ökade fördelningen av inkomster till ekonomiska och finansiella grupper, framhärskar den i att bevara och fortsätta att tillämpa samma instrument som gav upphov till denna situation, särskilt stabilitetspakten och dess irrationella kriterier, den liberala Lissabonstrategin och Europeiska centralbankens falska oberoende. Den framhärskar med förslag som det oacceptabla arbetstidsdirektivet.

I dessa tider måste prioriteringen vara att stoppa ratificeringen av utkastet till Lissabonfördraget och respektera demokratin och resultatet av den irländska folkomröstningen, som var ett suveränt beslut av det irländska folket, vilket följde efter likadana resultat i Frankrike och Nederländerna. Det är dags att EU-ledarna drar lärdom av dessa valresultat och arbetstagarnas och medborgarnas motstånd mot nyliberal, militaristisk och antidemokratisk politik.

I det här läget måste prioriteringen vara att komma med uttryckliga förslag, som förslagen i min grupps resolutionsförslag, som t.ex. handlar om upphävande av stabilitetspakten och stopp för privatisering och

avreglering, ändrad penningpolitik och inriktning från ECB:s sida för att prioritera arbete med rättigheter, utrotning av fattigdom och åtgärder till förmån för social rättvisa, bland annat genom en pakt för framtidskridande och social utveckling. Vi måste ge våra medborgare hopp, skapa arbetstillfällen med rättigheter för unga och garantera jämlikhet och lika rättigheter för kvinnor.

Graham Booth, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Hela klimatförändringsprogrammet har gett EU ännu en ursäkt att spänna musklerna och visa världen hur viktigt det är, och hävda att detta är en fråga som nationalstaterna inte kan hantera själva. Parollen ”20 20 20” är ett typiskt exempel på en klatschig fras att arbeta med: 20 procent av EU:s energi ska komma från förnybara källor, koldioxidutsläppen ska minskas med 20 procent – och allt detta till år 2020. Men ni missar den viktigaste poängen i allt detta: Är det verkligen nödvändigt?

Vi fick nyligen höra från FN:s klimatpanel IPCC att 2 500 forskare var helt eniga om att det är koldioxiden som är orsaken till den globala uppvärmningen och att vi människor är bovarna i dramat. Al Gores ökända film bekräftade den synpunkten. Sedan dess har emellertid över 30 500 forskare och klimatologer undertecknat Oregonpetitionen och Manhattanförklaringen, där slutsatserna från IPCC bestrids direkt med vissa mycket övertygande bevis. Vi uppmanas alltså att tro på IPCC:s 2 500 forskare, och får samtidigt höra att vi fullständigt ska ignorera de 30 500 forskare som målar upp en annan bild.

EU övertalar nationer runtom i världen att, just när världen tyngs av allvarliga finansiella problem, använda miljarder av skattebetalarnas pengar till något som inte bara kan visa sig vara fullständig onödigt, utan som mycket väl kan motverka sitt eget syfte om de senaste beläggen för global nedkylning visar sig vara riktiga. Vi måste föra en heltäckande och öppen diskussion för att se exakt vem som har rätt. Vad har anhängarna av IPCC:s ståndpunkt egentligen att frukta?

Ni kommer utan tvivel att bli glada över att höra att detta är mitt allra sista anförande här i parlamentet eftersom jag drar mig tillbaka efter denna sammanträdesperiod.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Jag kan i princip instämma i Europaparlamentets förslag till resolution om kommissionens arbetsprogram 2009 och dokumentet om detta.

Personligen vill jag påpeka att parlamentet i sin resolution krånglar till det i onödan när det gäller att betona betydelsen av att garantera stabilitet på finansmarknaderna och lugna konsumenterna under den nuvarande finanskrisen. Det råder inget tvivel om att det är nödvändigt att ta fram regleringsåtgärder för att förbättra insynen för investerare och förbättra värderingsnormerna, kontrollen av hur företagen tillämpar försiktighetsprincipen samt kreditvärderingsinstitutens verksamhet. Kommissionen måste utforma en detaljerad plan för att förbättra de rättsliga bestämmelserna för finansiella tjänster och se över direktiven om kreditinstitutionernas verksamhet och kapitalkrav. Detta kommer att bidra till att förbättra den rättsliga ramen på finansområdet och öka marknadsdeltagarnas förtroende.

I punkt 27 i resolutionen begär parlamentet med rätta att kommissionen ska överväga vilka övergångsförfaranden som bör införas på området för rättsliga och inrikes frågor i väntan på att Lissabonfördraget ska träda i kraft. Om Lissabonfördraget inte träder i kraft före valet 2009 bör denna begäran till kommissionen omfatta mycket mer. Annars kommer vår kära kommission att tas på sängen.

Ryszard Czarnecki, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Låt mig ställa en fråga till kammaren. Vad handlar egentligen parlamentets lagstiftningsarbete och kommissionens förslag om? Svaret är att de handlar om att skapa auktoritet bland européerna, bland EU-medborgarna. Jag är fast övertygad om att parlamentets och kommissionens främsta prioritering bör vara att koncentrera sig på lagstiftningsarbetet för skapande av arbetstillfällen och främjande av ekonomisk tillväxt. Det är endast genom att visa att EU och dess strukturer finns nära folket som EU-institutionerna kan få auktoritet. Institutionernas anseende har försvagats avsevärt de senaste åren.

Enligt min åsikt är det inte ratificeringen av Lissabonfördraget som är vår huvudprioritering. Vi borde i stället inrikta oss på att göra det mycket klart för EU-medborgarna att vi vill skapa fler arbetstillfällen och att vi är rädda om de befintliga arbetena. Vi har också frågan om cyberbrottslighet, ett helt nytt problem som drabbar många människor. Jag efterlyser en lämplig prioriteringsordning eftersom jag inte ser någon sådan för närvarande.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Låt mig först tacka parlamentet för att det har tagit till sig mitt förslag om att göra den interinstitutionella dialogen om kommissionens arbetsprogram till en mer politisk fråga med deltagande av de politiska grupperna, plenarförsamlingen och utskotten. Jag anser att vi har fått en god början med era inlägg så här långt.

Årets arbetsprogram är det sista från den nuvarande kommissionen, och det har utarbetats under mycket speciella omständigheter: uppföljningen till kriget i Georgien, situationen i vårt grannskap, osäkerheten kring Lissabonfördraget efter irländarnas nej, upptrappningen av priserna på bränsle och basvaror, de ökade livsmedelspriserna, inflationen som hotar köpkraften, och sist men inte minst – och ni har alla nämnt den – finanskrisen som påverkar banker och andra kreditinstitutioner.

Jag behöver inte påminna er om att det vi gör under första halvan av nästa år även kommer att skapa förutsättningarna för valet till Europaparlamentet. Det var därför som vi i vår presentation av den årliga politiska strategin förra året underströk vår ambition att skapa ett EU som ger resultat och medför konkreta fördelar för medborgarna.

Barrosokommissionens huvudsakliga prioriteringar för det kommande året är fortfarande strukturerade kring fem pelare, men omständigheterna är annorlunda och vi står inför nya och angelägna frågor.

Den första pelaren handlar om att främja hållbar tillväxt och arbetstillfällen. Det är viktigare än någonsin att ta itu med dagens problem och se på vad vi kan göra för att främja tillväxten, arbetstillfällena och den sociala stabiliteten i en period av ökande inflation, vad vi kan göra för att förbättra den finansiella stabiliteten, bygga vidare på och förstärka de instrument som EU förfogar över – det vill säga de instrument som finns tillgängliga även för kommissionen, vilket är en viktig diskussion. Som ni vet står finanskrisen högst upp även på vår dagordning varje vecka och vi har tagit fram ett slags färdplan, men vi har även diskuterat utarbetandet av ett förslag om kapitalkrav för banker för att skärpa de befintliga reglerna, och vi arbetar med ett förslag om reglering av kreditvärderingsinstitut. Som ni vet spelade de en mycket stor roll på finansmarknaderna och inverkade för krisen. Vi anser naturligtvis att väl genomtänkta förslag är mycket viktiga för att hantera följderna av finanskrisen. Vi arbetar alltså aktivt med detta, och det kommer vi att fortsätta med. En annan viktig fråga är vad vi kan göra för att hantera ökningen av olje-, livsmedels- och basvarupriserna. Vår uppgift är inte daglig mikroförvaltning, utan på en inre marknad måste vi noggrant undersöka hur vi kan skapa långsiktig stabilitet för finanssystemet. Det är den första pelaren.

Den andra stora insatsen kommer att vara att främja övergången till en resurseffektiv ekonomi med låga utsläpp. Köpenhamnmötet kommer att bli en stor global sammankomst med målsättningen att nå ett globalt klimatavtal för tiden efter 2012/efter Kyoto. EU måste förbereda terrängen väl och även behålla sin roll som pionjär på klimatförändringsområdet, och vi måste även fortsätta våra insatser för att bidra till anpassningen till klimatförändringens följder, så att vi kan vara ledande i utvecklingen av en intelligent tillväxt.

Den tredje pelaren rör den gemensamma invandringspolitiken. Vi vill få till stånd en gemensam invandringspolitik som uppföljning till vårt meddelande i juni och arbeta med en pakt för invandring. Dessutom måste vi gå från ord till handling om vi ska kunna förverkliga detta.

Den fjärde pelaren rör frågan om hur vi ska inrikta våra insatser för att skapa politik där vi sätter våra medborgare i första rummet. Den reviderade sociala agendan och EU:s hälsostrategi kommer här att vara vägledande för våra åtgärder inom detta område, och vi måste också titta på hur vi kan förstärka konsumenternas rättigheter.

Slutligen kommer vi att arbeta vidare för att nå vårt mål att befästa EU:s roll som en global partner. När det gäller yttre frågor är utmaningarna för 2009 väl kända: utvidgningsprocessen, våra grannskapsförbindelser, Dohaförhandlingarnas öde, förbättrade resultat för vårt utvecklingsbistånd samt att inrätta ett heltäckande samarbete med den nya amerikanska administrationen.

Denna debatt innebär att parlamentet tidigt blir delaktigt i processen eftersom programmet inte är färdigställt ännu. Era synpunkter utgör alltså ett bidrag till vår diskussion och vi kommer att ta hänsyn till era förslag. För att parlamentets krav på kommissionen ska vara trovärdiga och göra verkan måste de vara fokuserade, och det är särskilt viktigt inför 2009. Åsikterna från de olika sidorna i parlamentet skiljer sig åt när det gäller våra prioriteringar för nästa år.

Jag hoppas att de flesta av oss kan instämma i att vi måste samarbeta för att utforma en positiv dagordning för 2009 som koncentreras på de väsentliga frågorna. Jag anser att vi endast bör överväga initiativ som verkligen kan göra skillnad. Förutom att noggrant välja våra förslag måste vi ha en bra kommunikation om dem, så att EU-medborgarna kan skapa sig en rättvisande uppfattning om vad EU gör och kan göra för dem.

Jag är alltså tacksam för att vi håller den här debatten just nu, när vi är i färd med att ta fram programmet. Vår målsättning är att anta det nästa månad och lägga fram det i plenum med hela kommissionärskollegiet närvarande den 19 november. Jag har noterat era åsikter noggrant och ni kan vara säkra på att de kommer

att hjälpa oss att ta fram ett arbetsprogram med konkreta initiativ som medför verkliga, konkreta förändringar för EU-medborgarna.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Som Hartmut Nassauer redan har sagt är PPE-DE-gruppen mycket nöjd med innehållet i det årliga lagstiftningsprogrammet. Till följd av den förbättrade processen är parlamentet redan delaktigt, vilket gör det mycket lätt för oss att förbättra det årliga lagstiftningsprogrammet.

Som företrädare för utskottet för ekonomi och valutafrågor vill jag koncentrera mig på den första pelaren – tillväxt, arbetstillfällen och EU:s konkurrenskraft. En nyckelfaktor är vår reaktion på finanskrisen. PPE-DE-gruppen anser att vi redan har bra lagstiftning i EU och att allt vi behöver göra därför är att bygga vidare på den befintliga lagstiftningen och förbättra den. Vi ser inget behov av en genomgripande översyn inom EU. Vi menar att icke-bindande regler bör övervägas först och främst eftersom de är det effektivaste sättet att bemöta globala frågor. Finansmarknaderna är i hög grad globala och vi kan inte agera som om vi befann oss i ett vakuum i EU. Vi anser även att det har gjorts många förbättringar inom ramen för den nuvarande reglerings- och tillsynsramen, den så kallade Lamfalussyramen, och vi stöder fullständigt kommissionens arbete på det området.

Den andra frågan är klimatförändringen, som kommer att påverka tillväxten och arbetstillfällena i EU. Vi får inte ha den fundamentalistiska synen på klimatförändringen att EU måste agera nu och göra allt på en gång utan globalt stöd. Även om vi skulle gå så långt som till att minska utsläppen med 30 procent är detta inte tillräckligt för att hantera klimatförändringen. Vi behöver ett globalt effektivt avtal och det kommer förmodligen att komma från Köpenhamn. Till dess får vi inte straffa oss själva. Vi får inte straffa EU:s konkurrenskraft för mycket, utan ha en realistisk inställning till klimatförändringspolitiken inom EU.

Min tredje kommentar rör slutligen de små och medelstora företagen, som är centrala för EU:s tillväxt. I det sociala paketet bör vi till exempel alltid lyssna till deras synpunkter och hur de ser på de sociala förhållandena i EU. Det sociala paketet får inte vara en börda för EU:s små och medelstora företag.

Jan Andersson (PSE). - Herr talman! Fru kommissionsledamot! Jag ska koncentrera mig på det sociala EU. När den sociala dagordningen kom så sa vi att det var för lite och för sent. När vi nu tittar på kommissionens arbetsprogram och också på den gemensamma resolutionen ser vi att frågor rörande sysselsättning och sociala frågor inte är särskilt prioriterade. Det är prioriterat hos människorna men inte prioriterat hos kommissionen. Det motsvarar inte människornas krav.

I vår resolution från socialdemokraterna lyfter vi ett antal frågor. En rör människor med atypiska arbeten, en grupp som växer allt mer, och att de som har atypiska arbeten ska ges ett ordentligt skydd. De som blir utsatta för och drabbas av ogrundad uppsägning. Det måste finnas miniminormer för detta på den gemensamma arbetsmarknaden. Vi måste också undersöka globaliseringsfonden och se om vi kan skapa ännu bättre förutsättningar för dem som drabbas av arbetslöshet på grund av omstrukturering så att de kan komma i utbildning och få nya arbeten. Vi har en del förslag på arbetsmiljöområdet.

Till slut skulle jag vilja lyfta den fråga som var uppe i sysselsättningsutskottet i måndags. På grund av domarna i EG-domstolen är människor idag oerhört rädda för att det blir en social dumpning inom EU, att det blir politiken. Vi lyckades lägga förslag om att öppna upp utstationeringsdirektivet för att garantera likabehandling och om att vi måste göra klart i primärrätten att grundläggande rättigheter som strejkrätten inte är underordnade den fria rörligheten. Jag hoppas att kommissionen nu tar det till sig. Det är bra att ni ordnar forum, men ni måste också lägga konkreta förslag som förhindrar social dumpning och ger löntagarna rimliga löner och rimliga arbetsförhållanden.

Diana Wallis (ALDE). - (EN) Herr talman! När vi senast hade den här diskussionen med kommissionens ordförande José Manuel Barroso om arbetsprogrammet sa jag att det var bra att kommissionen försökte undvika det jag kallade "slut på mandatperioden-syndromet". Det är emellertid mycket svårt för parlamentet inför det stundande valet. Varje grupp vill sätta sin egen prägel på det program som läggs fram. Det är bara naturligt, men vi måste försöka föra fram ett enat budskap i denna dialog med kommissionen så att det skapas klarhet. Ni kommer att märka att gruppen Alliansen liberaler och demokrater har anslutit sig till den gemensamma resolutionen, men vi plockar saker från andra grupper också och försöker bidra med det som ofta är vår roll, att skapa ett visst mått av balans och jämvikt i parlamentet.

Det är verkligen nervösa tider för EU-medborgarna. Alla är osäkra på framtiden i och med den globala finansiella oron som leder till oro för skulder, arbetslöshet, hälsokostnader och pensioner, och detta skapar en atmosfär där rättvisa och jämlikhet plötsligt inte betyder något alls när alla försöker rädda sitt eget skinn.

Klimatförändringen ger upphov till en särskild oro för hur vi ska anpassa vår livsstil och för bränslekostnader i en mycket annorlunda värld.

I dessa tider av globala problem bör EU naturligtvis visa vad det går för eftersom unionen har multinationell räckvidd, men ALDE-gruppen menar att vi visserligen bör utnyttja denna räckvidd, men samtidigt inte sträcka oss för långt. Den bör tjäna som ett paraply, ge en viss kontroll, men samtidigt ge individuell valfrihet så att de enskilda medborgarna kan börja känna att de har kontroll över sina liv i dessa osäkra tider.

Vi säger alltså ja till ökad tillsyn över finansmarknaderna och aktörerna, men också till ökad valfrihet för konsumenterna och ökade möjligheter till rättslig prövning för konsumenter. Vi vill inte ha ännu en Equitable Life-affär i EU. Ja till ökad rörlighet för arbetskraften och ökad gemensam social trygghet, men även till rättvisa och icke-diskriminering. Ja till ökad valfrihet på hälsoområdet och till patientrörlighet. Vi vill att medborgarna ska kunna välja hur de vill leva sina liv.

Det enda sättet att känna sig tryggare om man är oroad över framtiden är att känna att man kan göra något åt sin situation, att man har kontroll, och det kommer att vara den röda tråden i de val som ALDE-gruppen gör i denna resolution. Ja till EU, men samtidigt ja till individuell valfrihet och egenmakt.

Seán Ó Neachtain (UEN) - (GA) Herr talman! Rådets, kommissionens och naturligtvis parlamentets viktigaste prioritering är att se till att EU-ekonomin förbättras omedelbart. EU kommer inte att ha någon socialkassa för att hjälpa dem som är missgynnade om inte ekonomin förbättras. Vi måste omedelbart ta itu med denna utmaning.

Mot bakgrund av det som har skett på finansmarknaderna anser jag inte att vi kan fortsätta som vi har gjort detta år. Den nuvarande inblandningen i reglerna för finansmarknaderna måste upphöra. Allmänheten är mycket oroad över detta och vi måste lugna den. Vi måste agera nu.

Alla medlemsstater måste investera mycket mer i forskning och utveckling. Det gläder mig att 55 miljarder euro kommer att spenderas på dessa områden 2007–2013. Vi måste följa med i utvecklingen och konkurrensen måste säkras inom dessa områden för att skapa arbetstillfällen och se till att dagens värld har en stark ekonomisk grund.

Andreas Mölzer (NI) - (DE) Herr talman! Vi står för närvarande inför en explosiv blandning av socialt förfall, kulturella konflikter, ökat demokratiskt underskott, hotet från flaskhalsar i försörjningen, inflation, importerade säkerhetsrisker och en spekulationsbubbla som kan brista i vilket ögonblick som helst. Den oroande utvecklingen på arbetsmarknaden och medborgarnas bekymmer har nonchalerats alltför länge.

Det är hög tid att vi prioriterar rätt saker. När det gäller livsmedelskrisen anser jag att åternationalisering av jordbrukspolitiken är en central faktor om vi ska fortsätta att vara självförsörjande. Problemen med olaglig massinvandring måste till sist lösas och en lyhörd familje- och födelsepolitik måste inrättas för EU:s infödda befolkning. Medborgarna måste skyddas från EU-stödda företagsomlokaliseringar, och slöseriet med skattebetalarnas pengar och skattebedrägerierna måste också stoppas. Vi måste sätta stopp för utförsäljningen av EU:s familjesilver, som offras för en övernitisk privatisering, och vi måste också äntligen inse att Lissabonprojektet har misslyckats.

Om EU visar att det är villigt att förbättra dessa saker kan vi rida ut den rådande krisen. Annars kommer vi sannolikt att få se en stadig försämring av EU.

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) - (ES) Herr talman! Min grupp vill bara betona att den nuvarande budget- och finansramen för 2007–2013 gör det mycket svårt att effektivt hantera de nya politiska prioriteringarna. Både parlamentet och min grupp har sagt att det är omöjligt att införa nya politiska prioriteringar utan att garantera tillräcklig finansiering.

Vi ser nu att det inte finns något utrymme inom den nuvarande budgetramen för nya politiska initiativ som har tagits av både rådet och kommissionen, såsom livsmedelsbistånd eller bistånd till Georgien, och därför måste vi finna nya lösningar. De lösningar som vi väljer får emellertid inte leda till att befintliga planer och tillgänglig finansiering inom ramen för det interinstitutionella avtalet skadas. I detta avseende anser vi att vi måste agera ytterst strikt.

Vi måste försäkra oss om att de nödvändiga resurserna finns fullständigt tillgängliga. Vi måste utnyttja alla aspekter av det interinstitutionella avtalet under de återstående åren innan det löper ut för att garantera en lämplig finansiering av våra prioriteringar, och vi måste utnyttja något som vi nästan har glömt bort, nämligen

den pågående översynen av budgeten, för att på lämpligt sätt lösa de problem som kommer att uppkomma när nya politiska krislägen uppstår allteftersom situationen utvecklas.

Vi uppmanar därför kommissionen att göra ytterligare insatser för att gå framåt så snabbt som möjligt med den föreslagna budgetöversynen.

Evelyne Gebhardt (PSE). - (DE) Herr talman, fru vice ordförande! Medborgarnas skepsis mot EU märks mycket tydligt nuförtiden, och det finns ett skäl till detta. Det beror på den politik som har förts under de senaste åren och hur den har förmedlats till medborgarna.

Därför är det ytterst viktigt att kommissionen och de andra EU-institutionerna inriktar uppläggningspolitiken mycket starkare mot medborgarnas liv och förmedlar ett intryck av och visar dem att EU verkligen gör något för medborgarna.

Det är också viktigt – till exempel i våra analyser av vad som behövs – att vi inriktar oss mycket starkare på vad vi bör göra. En resultattavla för konsumentpolitiken är till exempel ett mycket viktigt instrument som måste vidareutvecklas så att vi kan ta bättre hänsyn till medborgarnas bekymmer och intressen på detta område.

En annan punkt som också är betydelsefull i detta sammanhang är bättre övervakning av effekterna av EU-lagstiftningen. Det räcker inte att bara utvärdera de ekonomiska effekterna. Vi behöver tydliga konsekvensbedömningar även på det sociala området så att vi vet hur den lagstiftning som vi utformar påverkar medborgarna, så att vi kan visa att vi vet vad vi vill och vad vi gör och att det vi gör medför positiva resultat för medborgarnas liv.

Det är likaså viktigt att medborgarna ges samma rättigheter överallt i EU. Jag vill därför uppmana er att arbeta för att vidareutveckla åtgärderna för kollektiv talan och gemensamma rättsliga krav. Detta skulle sända en mycket viktig signal till medborgarna.

Bernard Lehideux (ALDE). - (FR) Herr talman, fru vice ordförande! Kommissionen verkar uppföra sig som en ouppmärksam elev som skyndar sig att göra klart sin hemläxa i tid. Ja, det sociala paketet finns, men det är inte fullständigt och kan endast betraktas som ett steg mot ett fullständigt engagemang från kommissionens sida i de sociala frågorna.

Kommissionens ordförande har inte insett hur allvarlig den varning är som Frankrikes, Nederländernas och Irlands medborgare har framfört, och den varningen skulle tyvärr ha kommit från ännu fler håll om fler folkomröstningar hade hållits. Dessa resultat är ett krav på att återgå till ordningen. Om folket vill ha mer EU är det för att bygga upp ett bättre samhälle, inte bara anta ännu fler dunkla direktiv.

Lagstiftningen om den inre marknaden är självklart nödvändig, men den är långt ifrån den viktigaste frågan. Precis som i de tidigare arbetsprogrammen missar man poängen i arbetsprogrammet för 2009. Folk förväntar sig inte att kommissionen ska begränsa sig till att endast komplettera eller ens rationalisera lagstiftningen. De förväntar sig att kommissionen lever upp till sitt uppdrag enligt fördragen: att vara drivkraften bakom EU, dess förslagslåda.

Därför är det inte tillräckligt att kommissionens ordförande sitter tyst och snäll bakom rådets ordförande. Vi förväntar oss att kommissionen agerar som en nyckelspelare i analysen av vilket slags samhälle vi behöver bygga upp. Vilket slags samhälle målas egentligen upp i detta program? Programmet för 2009 innehåller inga allvarliga brister, men det är inte vad våra medborgare behöver.

Det kommer att vara upp till det nya kommissionärskollegiet att ta ansvar för de här frågorna. Jag kan bara hoppas att det kommer att lyssna mer till EU-medborgarna än vad den sittande kommissionen har gjort.

Andreas Schwab (PPE-DE). - (DE) Herr talman, fru vice ordförande, ärade kolleger, mina damer och herrar! De olika budskap som parlamentet sänder till kommissionen i dag kan inte nonchaleras. För min del kommer jag att försöka inrikta mig på några få punkter som jag hoppas att mina ledamotskolleger håller med mig om.

Det som vi enligt min mening alla kan hålla med om – och vice ordföranden nämnde det tidigare – är att EU måste stå fast vid sitt engagemang för den grundläggande principen för den sociala marknadsekonomin, samtidigt som man främjar näringslivets och konsumenternas intresse i lika stor utsträckning. På enskild nivå är detta en svår balansgång och resultaten kan naturligtvis variera beroende på vilken politisk ståndpunkt man har. Jag anser emellertid – och här vill jag följa upp det som Hartmut Nassauer sa – att kommissionen

under de kommande månaderna måste utveckla en bättre känsla för vad som krävs när det gäller subsidiariteten.

Om vi ser på den typ av förslag som ni lagt fram om upphandling av miljöbilar eller de förslag som ni har för avsikt att lägga fram om miljövänlig upphandling i arbetsprogrammet, står det klart att ni tycker att de styrande i våra städer som vanliga dödliga inte kan fatta miljövänliga beslut själva, och därför menar ni att ni måste föreskriva vad de ska göra från er centrala position i EU. Enligt vår åsikt är detta fel inställning. Vi vill att individerna själva ska förstå att miljövänlig upphandling ligger i deras eget intresse. Därför behöver vi ökad subsidiaritet inom dessa områden, mer bästa praxis och mindre toppstyrning.

Fru vice ordförande! Jag vill även uppmana kommissionen att inta en modigare ståndpunkt i sina förhandlingar med medlemsstaterna i framtiden, till exempel i frågan om hur vi bör harmonisera konsumentskyddslagstiftningen i EU i såväl företagens som konsumenternas intresse. Det är endast meningsfullt att fortsätta denna process om vi harmoniserar hela konsumentskyddslagstiftningen och inte lämnar ytterligare utrymme för medlemsstaterna att mixtra i utkanterna av det harmoniserade regelverket. Annars är hela processen meningslös.

Claudio Fava (PSE). - (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under 2008 kommer vi inte bara att gå till valurnorna utan vi måste även besvara några specifika frågor som våra väljare ställer till oss. En av frågorna kommer att handla om området med frihet, säkerhet och rättvisa: varför, hur och när kommer vi att inrätta det? Vi måste besvara den frågan med ett ambitiöst lagstiftningsprogram som kommissionen inte har kommit med ännu.

Vi förväntar oss kraftfulla lagstiftningsförslag inom invandringsspolitiken, särskilt i fråga om inrese- och asylpolitiken, för att skydda denna grundläggande rättighet inom EU och undvika att skilja mellan politik för laglig och olaglig invandring, vilket vi anser vara fullständigt meningslöst. Vi anser att det krävs en gemensam politisk ram och bestämmelser: förutom uppdragsåtgärder behöver vi integrationsåtgärder och kanaler för laglig invandring.

Vi förväntar oss beslutsamma förslag om polissamarbete och straffrättsligt samarbete, som bygger på ömsesidigt erkännande av förfarandegarantier. Detta ömsesidiga erkännande saknas fortfarande, och utan sådana åtgärder kommer kampen mot organiserad brottslighet och terrorism sannolikt inte bli något mer än tom retorik.

Till sist förväntar vi oss en djärvare strategi när det gäller skyddet och garantierna för de grundläggande rättigheterna, som förblir det primära målet för de rättsliga åtgärderna. Den nya byrån för grundläggande rättigheter bör vara det huvudsakliga instrumentet för denna verksamhet när Lissabonfördraget väl träder i kraft.

Fru kommissionsledamot! Vi förväntar oss att denna avsikt återspeglas i det program som kommissionen kommer att lägga fram för oss inom de närmaste dagarna.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). - (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Kommissionsledamoten sa att hon personligen vill ha ett synligare EU, som betyder något för medborgarna.

Den största posten i EU-budgeten för närvarande, som står för 36 procent av unionens budget, rör sammanhållningspolitiken. Om det finns ett område där våra medborgare kan se de praktiska och verkliga effekterna av EU:s insatser och beslutsamhet, är det Sammanhållningsfonden.

Som redan har påpekats kommer 2009 att bli ett viktigt år, eftersom ett nyvalt parlament och en ny kommission kommer att inrättas. Detta innebär att det kommer att bli ett "sabbatsår", ett ledigt år inom vissa områden. När det gäller sammanhållningspolitiken har vi emellertid inte råd att ta ledigt. Vi får inte stoppa de program som pågår och vi får framför allt inte hindra deras effektivitet. Alla känner till de förbättringar som sammanhållningspolitiken har medfört i vardagen för människor i Portugal, Spanien, Irland och i alla EU-länder.

Kommissionen måste därför lägga fram ett detaljerat arbetsprogram för 2009 på sammanhållningsområdet. Sammanhållningspolitiken är som sagt EU:s största budgetpost och det mest påtagliga uttrycket för våra insatser för medborgarna. Vi måste alltså se till att 2009 inte blir ett "sabbatsår", utan ett år av utveckling inom ramen för programperioden 2007–2013.

Jag tackar kommissionsledamoten och hennes kolleger på förhand för deras förslag i denna fråga.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Herr talman, fru vice kommissionsordförande! Året 2008–2009 utgör en övergångsperiod, och vi genomlever en ekonomisk kris utan motstycke. Det är också valår i EU, vilket tyvärr innebär att det riskerar bli ett bortslösat år.

Vi måste därför göra allt vi kan för att bevara våra företags konkurrenskraft och övertyga våra medborgare om att EU är svaret. Tyvärr är programmet alldeles för fullspäckat och kommer alltför sent, och ändå har det varnats för detta i flera år.

När det gäller klimatförändringen sa Margot Wallström att vi bör bli pionjärer för intelligent tillväxt. Vi håller alla med om det, men insatserna måste genomföras gemensamt eller inte alls. EU kan inte göra detta på egen hand. Unionen får inte bita sig i tummen. Konsekvenserna av de beslut vi fattar kommer att väga tungt, såväl socialt som ekonomiskt. Vi kan inte tala om ett globalt klimatavtal om Kina, Förenta staterna, Brasilien och Indien inte är med. Ett avtal utan Kinas namnteckning är inget avtal.

När det gäller hälsoområdet har vi fått höra att ett läkemedelspaket har tagits fram. Äntligen! Vi har efterlyst detta paket i årtal. Det har kommit just när vi börjar förbereda oss för valet. Men det är fortfarande en källa till stor frustration. Hur ska vi kunna förklara att vi är så långsamma med att hantera förfalskningar av läkemedel när detta utgör ett verkligt hot mot hälsan och är ett allvarligt brott? Vi skulle ha börjat arbeta för länge sedan med läkemedels spårbarhet och förbud mot ompaketering.

Avslutningsvis är det absolut nödvändigt att vi stärker vår konsumentskyddspolitik, särskilt med tanke på alla kriser och livsmedelsskandaler som uppstår i världen.

Fru Wallström! Jag uppmanar er därför att se till att 2009 inte blir ett bortkastat år!

ORDFÖRANDESKAP: BIELAN

Vice talman

Libor Rouček (PSE). – (CS) Mina damer och herrar! På senare tid har EU vant sig vid en relativt stark ekonomisk tillväxt och ekonomiskt välstånd. Jag anser att denna tid nu lider mot sitt slut, åtminstone tillfälligt. Kommissionens, parlamentets och även rådets huvudsakliga prioriteringar för nästa år bör därför inriktas på att återupprätta den ekonomiska tillväxten och stärka den sociala sammanhållningen. Systemet för reglering av finansmarknaderna i unionen måste förbättras, och det är även nödvändigt att arbeta för en effektivare samordning av ekonomi- och finanspolitiken, inklusive samordning av systemet för direkta skatter och tydliga åtgärder mot skattebedrägerier. Det finns ett brådskande behov av att ta fram ett heltäckande förslag om en yttre politik på energiområdet, med aktivt stöd för anläggande av energiinfrastruktur. I tider av ekonomisk osäkerhet är det också viktigt att kommissionen på nytt bekräftar sitt åtagande att stödja de sociala rättigheterna mycket starkare än tidigare, och jag behöver inte påminna er om att en av de främsta prioriteringarna för nästa år även bör vara slutförandet av ratificeringen av Lissabonfördraget och naturligtvis dess genomförande.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Kommissionsledamot Margot Wallström har just talat om att nå ut till medborgarna. Sammanhållningspolitiken, med tusentals småskaliga regionala och kommunala program, är faktiskt den synligaste formen av EU-åtgärder. Med hjälp av sammanhållningspolitiken kan vi aktivt nå ut till medborgarna i framtiden. Jag tänker inte bara på de regionala och kommunala öppna dagarna här i Bryssel under de kommande veckorna, utan även på många verksamheter i medlemsstaterna. Så långt är allt gott och väl.

Men det krävs förändringar också, och jag kommer att nämna två. Först och främst har vi parlamentets innerliga önskan att göra Europeiska solidaritetsfonden mer flexibel. Medborgarna vill ha ett snabbt agerande vid naturkatastrofer och översvämningar. Vi har en åsikt om detta och Europeiska rådet har redan hindrat debatten i ett par år. Låt oss i alla fall se till att den återupptas.

För det andra måste grönboken om territoriell sammanhållning som förväntas läggas fram i oktober utgöra grunden för sammanhållningspolitiken efter 2013 – inte åternationalisering utan en långsiktig insats på EU-nivå, en gemensam integrerad EU-politik. Vi ser koncentration i ett antal regioner i EU, vilket är en naturlig konsekvens av globaliseringen. Samtidigt måste vi även fundera över hur vi kan möjliggöra en balanserad utveckling i EU på alla områden med sina särskilda egenskaper och i det större sammanhang som gäller utveckling av jordbruket, FoU, ekologi och så vidare.

Den inre marknaden har medfört många fördelar och är nästan fullbordad, men sammanhållningspolitiken går nu in i en ny fas. Grönboken kommer att utgöra grunden för detta och lagstiftningsåtgärder bör därefter följa i en ny etapp.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Herr talman! Låt mig börja med att tacka Margot Wallström. Hennes deltagande har verkligen hjälpt oss att finna en gemensam grund för en kommunikationspolitik och en tidsplan för kommissionens och parlamentets prioriteringar inom ramen för ett interinstitutionellt avtal, som vi har konsoliderat och kommer att lägga fram.

Precis som kommissionsledamoten helt riktigt har påpekat vet vi alla att de socialpolitiska frågorna inom första pelaren måste prioriteras inom kommunikationspolitiken och stå i centrum för ett EU som inte bara respekterar sina medborgare, utan även vill införa egna system och strukturer i globaliseringskrisens internationella sammanhang.

Alla är överens på den punkten. Jag vill emellertid påpeka att det saknas individuella rekommendationer som inriktas på särskilda marknader eller viktiga frågor som skyddet av immateriella rättigheter i ert förslag. Kommissionen måste nu komma fram till en avgörande lösning på problemet, eftersom den i sitt senaste meddelande undviker att utfärda särskilda rekommendationer och begränsar sig till "teknokratiska" frågor i stället för att tala om innehållet.

När det gäller utbildning och invandringspolitik anser jag att ni bör betona dessa frågor i er text.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru vice ordförande! Jag skulle vilja dämpa, i alla fall något, det beröm ni fått från parlamentet, åtminstone när det gäller frågan om passagerarrättigheter.

Vi uppmanar kommissionen att lägga fram ett omfattande paket med förslag om passagerarrättigheter inom hela transportsektorn. Det är glädjande att vi redan har passagerarrättigheter inom lufttransporten, även om dessa kräver en brådskande översyn med tanke på att ett antal flygbolag inte tillämpar förordningen så som vi skulle önska. I år har vi även enats om ett paket med passagerarrättigheter för järnvägsanvändare, som kommer att genomföras nästa år.

Det har emellertid meddelats att passagerarrättigheter för personer som reser med långfärdsbussar skulle införas, och en debatt om passagerarrättigheter för färjetjänster har redan inletts. Vi ser inget av dessa förslag till åtgärder i arbetsprogrammet och vi behöver dessa förslag eftersom vi vill ha passagerarrättigheter för hela transportsektorn. Vi håller nämligen med kommissionen om att ett av de bästa sätten att sätta medborgarna i första rummet är att införa passagerarrättigheter inom hela transportssektorn.

En annan fråga som jag vill nämna kort är att vi hoppas att kommissionen kommer att genomföra de planerade trafikledningssystemen i tid. Det handlar närmare bestämt om Sesar för ett gemensamt europeiskt luftrum och det gemensamma europeiska trafikstyrningssystemet för tåg, ERTMS. Med dessa system gör vi inte bara transporterna säkrare och billigare, vi bidrar även till att skydda miljön. Ni har därför vårt fulla stöd för ett snabbt genomförande av dessa system.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru vice ordförande, mina damer och herrar! Det finns inga nya frågor på budgetkontrollområdet. Budgetkontrollen är kontinuerlig och det skulle ha varit glädjande att se att vissa framsteg gjorts med de frågor som redan står på den dagordningen.

Jag vill ta upp fem frågor. För det första efterlyser vi snabbt stöd till Rumänien och Bulgarien i insatserna för att införa rättsstatsprincipen, utveckla rättsväsendet och införa finansiell kontroll. Vi vill inte befinna oss i samma sits om två år, så denna fråga är mycket viktig för oss.

Den andra frågan rör revisionsförklaringen för budgeten som helhet efter det stegvisa kontrollförfarande som de nationella revisionsrätterna deltar i. Under det halvår som kommissionen har kvar skulle det vara trevligt att se större framsteg på det här området, eller åtminstone kunna enas om en gemensam väg framåt. Som budgetkontrollmyndighet är våra förväntningar relativt blygsamma.

Den tredje frågan handlar om förenkling. Vi bör ge de lägre förvaltningsnivåerna i medlemsstaterna mer hjälp i genomförandet av EU-rätten. Det står klart att de är fullständigt överhopade av arbete inom många områden av EU-rätten, och det är skälet till att genomförandegraden är så låg.

För det fjärde har vi det yttre biståndet, och i detta sammanhang vill jag särskilt nämna Kosovo och frågan om samarbetet med FN. Budgetkontrollutskottet har besökt Kosovo och jag vill redan i det här skedet varna för att Kosovo kan bli ett problem när det gäller beviljandet av ansvarsfrihet för budgeten. Enligt min åsikt

är vi alldeles för dåliga på att utnyttja de möjligheter som EU har och vi har mycket att ta igen på det här området.

Den femte frågan handlar om att förbättra samarbetet mellan medlemsstaterna när det gäller bedrägeribekämpning. Här har särskilt rådet mycket att göra. I november kommer parlamentet att rösta om förordningen om en rättslig grund för bedrägeribekämpning och vi måste överväga hur vi ska gå vidare om vi vill nå bättre resultat på detta område. Det är åtminstone något som vi har varit överens om hittills.

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Herr talman! Mycket har sagts här i parlamentet om kommissionens strategi. Strategins huvudsyfte är att föra EU närmare medborgarna. Vi upprepar detta år efter år. Ingenting har dock åstadkommit trots kommissionens beslutsamma insatser, som jag verkligen uppskattar, och trots de vidtagna åtgärderna, som jag också är tacksam för. EU finns inte närmare medborgarna. Jag anser fortfarande att skälet till detta är informationspolitiken. Jag har granskat punkten om EU-information. Det finns en viktig aspekt i den åtgärd som föreslås av kommissionen, nämligen att en gräsrotskampanj om den sociala dimensionen av stadgan om de grundläggande rättigheterna ska inledas. Det är en bra idé. Återstoden rör emellertid information om EU:s arbete och avsikter, i stället för om de åtgärder som vidtas. Medborgarna förväntar sig att bli informerade om resultaten, inte om vad EU planerar eller har för avsikt att göra. De vanliga medborgarna vill veta vad unionen har åstadkommit och hur det har påverkat dem.

Avslutningsvis vill jag fråga kommissionen varför Declan Ganleys kampanj på Irland gav bättre resultat än den kampanj som genomfördes av den irländska regeringen och EU om Lissabonfördraget. Fanns det någon mystisk kraft som spelade in eller hade finansieringen av hans kampanj något att göra med resultatet? Kommissionen borde kanske titta närmare på den frågan.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). - (ES) Under 2009 måste EU inte bara stärka den interna dimensionen av EU-projektet utan även sitt externa inflytande, genom en yttre politik som ger oss möjlighet att konsekvent och effektivt bemöta de utmaningar som för närvarande står på den globala dagordningen.

För att lyckas med detta måste vi anpassa våra förbindelser med Ryssland till följd av krisen i Kaukasien. Det vi måste göra är att anpassa grannskapspolitiken, först på vår egen kontinent genom associerings- och stabiliseringsavtal och därefter genom utvidgningspolitiken, och även utanför vår kontinent med hjälp av unionen för Medelhavsområdet.

Jag anser att det även är viktigt att vi fortsätter att vara närvarande i konflikterna i Centralasien, Irak, Iran, Afghanistan och nu även Pakistan, att vi förstärker vår närvaro i Mellanösternkonflikten och upprätthåller våra förbindelser med de framväxande makterna Kina och Indien. Vi måste särskilt utveckla associeringsavtalet med staterna i Afrika, Västindien och Stilla-havsområdet.

Jag anser att vi likaså måste ägna mycket stor uppmärksamhet åt valresultatet i USA och, sist men inte minst, även prioritera ingåendet av associeringsavtalen med Mercosur, Andinska gemenskapen och Centralamerika.

Slutligen är detta en enormt stor uppgift som skulle vara mycket enklare att hantera om vi kunde använda de instrument som ställs till vårt förfogande genom Lissabonfördraget på det utrikespolitiska området.

Fru vice ordförande! Avslutningsvis måste jag säga till er att ni redan vet att ni kan räkna med parlamentets stöd.

Szabolcs Fazakas (PSE). - (HU) Tack för ordet, herr talman. Trots förväntningar om motsatsen har den finanskris som startade i USA för ett år sedan inte på något sätt dämpats utan drabbat hela världen gång på gång i allt större vågor, även finansmarknaderna och därmed EU:s ekonomier.

ECB måste pumpa in enorma belopp i finansmarknaderna för att garantera deras överlevnad. För att råda bot på de ekonomiska och sociala följderna av finanskrisen måste kommissionen emellertid göra framsteg inom två områden.

För det första måste en gemensam europeisk finanstillsynsmyndighet inrättas så snabbt som möjligt och ges i uppdrag att undvika liknande spekulativa risker, och på så vis även garantera att EU tar över rollen för USA:s kollapsade finans- och kapitalmarknad. För det andra måste den få EU:s finanssektor att koncentrera sig på att finansiera de reala ekonomierna, vilket har försumrats hittills, i stället för spekulativa transaktioner. För att lyckas med detta måste ECB naturligtvis prioritera den ekonomiska tillväxten och skapandet av arbetstillfällen, och även hålla inflationen i strama tyglar. Tack så mycket.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - (EN) Herr talman! År 2009 kommer minst sagt att bli ett avgörande år för att nå målen i Lissabonprocessen. Jag vill ta upp fyra frågor här i dag. För det första handlar det om att göra verkliga framsteg med processen för bättre lagstiftning. Vi är alla överens om att vi ska minska de administrativa bördorna med 25 procent till 2012, och jag anser att det skulle vara lämpligt att kommissionen rapporterar till parlamentet år för år och visar att den verkligen gör framsteg med att utarbeta bättre lagstiftning.

Den andra punkten rör forskning och innovation. Budgetöversynen närmar sig sitt slut, och det är centralt och strategiskt viktigt att vi nu försäkrar oss om att vi kan gå vidare och se till att EU står i främsta linjen när det gäller forskning och innovation genom att bidra med lämplig finansiering.

Den tredje frågan handlar om arbetstagarnas rörlighet. Det är en av de mer dynamiska aspekterna av EU där vi har sett enormt bra resultat, som inte bara EU-ekonomin utan även individen vinner på. Vi måste försöka undvika att försvåra rörligheten – värna om möjligheterna – men det är lika viktigt att vi förenklar den genom att diskutera och reformera utbildningen inom ramen för Bolognaprocessen, med den gemensamma målsättningen att göra rörlighet till en verklighet för ännu fler människor.

Avslutningsvis kommer 2009 att bli ett viktigt år för att vidta åtgärder inom energipolitiken, där vi har ett antal lagstiftningsförslag under utarbetande för tillfället. Vi har lagstiftningen om energimarknaderna (som fortfarande inte är slutförd), om förnybar energi, fördelning av insatserna och handeln med utsläpp. Nu är det också dags att vi försäkrar oss om att vi kan slutföra denna process och genomföra den i praktiken så att vi har en bra grund att stå på, inte bara för 2010 utan även längre fram, för att nå målet att bli världens främsta kunskapsekonomi.

Jan Olbrycht (PPE-DE). - (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! År 2009 är ett valår. Detta innebär dock inte att parlamentet och kommissionen bör inrikta sig på valprogrammet och lägga allt annat åt sidan. Det finns en tendens att lova en massa saker i sådana program. Vi fäster stor vikt vid de gemensamma åtgärder som kommer att vidtas fram till mitten av och under andra halvåret 2009. Medborgarna förväntar sig tydlig och utförlig information.

Jag vill gärna nämna en av dessa faktorer, nämligen den grundläggande förändring som kommissionen kommer att föreslå i oktober. Det handlar om en ändring av sammanhållningspolitiken genom införande av ett geografiskt inslag, nämligen territoriell sammanhållning. Kommissionen har talat om oktober, men vi kan inte finna något omnämnande av den här frågan i programmet för 2009. Vi vet emellertid redan att denna fråga kommer att väcka stort intresse, men även kontroverser. I detta sammanhang vill jag betona att 2009 är ett särskilt viktigt år för sammanhållningspolitiken, särskilt när det gäller territoriell sammanhållning och integrerade åtgärder. Jag hoppas att ytterligare information kommer inom kort.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Det är naturligtvis ett nöje för oss att diskutera ett program som ska utgöra en fortsättning på program från tidigare år. Inom första pelaren ser vi kampen mot den globala finanskrisen. Den påminner mig om brandsläckning. Krisen har pågått i ett år vid det här laget, och vi har inte ens märkt att den uppstått; inga åtgärder har vidtagits.

Jag vill gärna fästa er uppmärksamhet på energipolitiken. För ett år sedan beslutade vi att inrätta en gemensam energipolitik. Det är en långvarig, komplex process som kräver hårt arbete. Det är viktigt att våra åtgärder är konsekventa. Samtidigt har jag inte hört något nämnas om åtgärder på energiområdet. De rättsakter som vi har antagit kommer inte att bidra till att inrätta en energipolitik, en gemensam energipolitik, av sig själva, och de kommer inte heller att bidra till att vi kan genomföra en sådan politik.

Det finns inga kopplingar, sökandet efter alternativa energiresurser är obefintligt, inget görs åt problemen med Arktis, de potentiella resurser som finns där. Faktum är att det saknas ett långsiktigt perspektiv i energifrågorna, och det kan leda till ett liknande resultat som finanskrisen. Vi kommer att tas med överraskning när något händer på energiområdet, och först då kommer vi att vidta åtgärder. Jag föreslår att vi i stället fortsätter med det arbete vi redan har inlett.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). - (RO) Jag vill lyfta fram två prioriteringar som kommissionen bör ta i beaktande nästa år när det gäller social- och sysselsättningspolitiken.

För det första bör kommissionen främja anställning av unga. En färsk EU-undersökning visar att allt färre unga människor kommer in på arbetsmarkanden eftersom de avskräcks av hinder som t.ex. brist på arbetstillfällen inom det område de har studerat och bristande erfarenhet och yrkeskompetens. Det är ytterst viktigt att alla unga får tillgång till bästa möjliga utbildning och att de kan förvärva kvalifikationer som

efterfrågas på arbetsmarknaden Därför anser jag att utbildningssystemet bör kopplas ihop med arbetsmarknaden och att övergången från teori till praktik sker på ett smidigt sätt, genom olika yrkesutbildningsprogram eller praktikprogram på EU-nivå.

För det andra måste EU stödja, samordna och finslipa de åtgärder som vidtas av medlemsstaterna på idrottsområdet, genom att främja barnens tävlingsanda och uppmuntra dem att gå med i idrottsklubbar, samtidigt som man främjar opartiska och öppna tävlingar. Idrotten behöver också finansiellt stöd, och jag är därför för förslaget att inrätta en ny budgetpost för idrottsprogram på EU-nivå.

James Nicholson (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill kommentera ett par saker om arbetsprogrammet och jag välkomnar tillfället att kunna göra det. Jag vill ta upp situationen för solidaritetsfonden. Jag stöder den eftersom jag anser att den kan bidra till att föra EU och Bryssel närmare folket.

EU består nu av 27 medlemsstater, så det spelar egentligen ingen roll om det handlar om översvämningar i min region på norra Irland eller skogsbränder i Grekland, Spanien eller Portugal. Man ser förfärliga händelser där människor nästan utplånas. Vi talar alltså inte om att ge de drabbade en massa pengar, utan om att ge dem hopp om att kunna bygga upp sina liv igen. Jag väddar om att solidaritetsfonden behålls och får stöd, och att förfarandena inte görs för komplicerade. Se till att hålla den enkel, så att antingen nationella eller regionala regeringar kan ansöka om medel och sedan tala om för människorna i det lokala området att finansieringen kommer från EU och att det är EU som stöder dem.

Låt oss se till att solidaritetsfonden är enkelt utformad och förblir det, men låt oss inte slopa den.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. - (EN) Herr talman, ärade ledamöter! Tack för den här debatten. Jag anser att den mycket väl speglar hela spektrumet av frågor som EU arbetar med, från idrott – en budgetpost för idrott – till hur vi märker läkemedel, vad vi gör i Kaukasien eller hur vi försöker bidra till att förbättra situationen i Mellanöstern. Vi gör allt detta samtidigt. Det är även den yttersta utmaningen ur kommunikationssynpunkt.

Vi har hört vissa mycket detaljerade förslag här i dag. Jag vill försäkra er om att kommissionens roll är att se till att vi kan balansera alla dessa intressen, eftersom kommissionen inte får anses företräda bara ett intresse, en aktör eller en fråga. Vi måste täcka in hela detta spektrum av politiska utmaningar. Ibland kan vi välja frågorna medan andra frågor väljs åt oss, och jag anser att även om vissa säger att de hade varnat för finanskrisen var det ingen som visste exakt vad som skulle ske eller de fullständiga följderna av krisen. Så vi måste hantera även den frågan. Vi måste kunna bemöta finanskrisen.

Vårt sätt att göra detta är naturligtvis att agera som fördragets väktare, och det begränsar ibland vår förmåga att agera. Vi kan inte bara hitta på nya befogenheter eller gå in på områden där vi vet att det faktiskt ibland är medlemsstaterna som har behörigheten, eller att våra möjligheter att lägga fram förslag åtminstone är begränsade eller att vi måste samarbeta med andra institutioner. Detta utgör ramen för allt vi gör.

När vi möttes sist vid ett litet seminarium sa vi att vi först och främst kommer att hålla fast vid vårt budskap – och detta är även det budskap som jag vill förmedla till parlamentet. Vi kommer inte att ändra våra övergripande mål för välbefinnande, solidaritet och säkerhet. De kommer fortfarande att vara vägledande i allt vi gör, och välbefinnande betyder att försvara tillväxten och arbetstillfällena i EU. Ingen bör tvivla på vår beslutsamhet att fortsätta att kämpa för tillväxt och arbeten i EU. Detta har blivit ännu mer aktuellt i och med de senaste händelserna och finanskrisen. Det är ännu viktigare att vi har en mycket kraftfull politik och att vi är försiktiga med vad vi gör just nu. Jag tror inte att någon är ovetande om att detta är en av våra viktigaste prioriteringar, att det har varit det ända från början och kommer att fortsätta att vara så i framtiden.

När det gäller solidaritetsfrågan handlar det om energi och klimatförändringar och om hur vi använder solidaritetsfonden, eftersom försvar i dag även handlar om försvar mot naturkatastrofer eller hot som vi inte hade för säg 10 eller 20 år sedan. Nu behöver vi ett lämpligt samarbete och försvar även när det gäller dessa faktorer.

Jag tycker inte om domedagsstämningen i energi- och klimatförändringsfrågorna. Jag anser tvärtom att vi har en enorm möjlighet i EU. Vi har sakkunskapen, vi har tekniken, vi har resurserna, vi har människorna och vi har framtidshopp, och även om allt kostar anser jag att vi kan klara det och att det faktiskt kommer att medföra något mycket positivt för EU. Det kommer att bidra till att skapa en bättre livskvalitet och erbjuder även nya möjligheter för att skapa arbetstillfällen i EU.

Jag menar helt enkelt att vi måste vända på det och inte bara se det som en kostnad, en börda, en ansträngning, utan i stället som en del av framtiden. Detta är lösningen för framtiden, ett EU som kan ta ledningen, skapa

innovation, arbetstillfällen och kreativitet. Det kommer att ge oss en bättre livskvalitet, särskilt genom att vi sätter framtiden i dess rätta perspektiv en gång för alla och även får resten av världen att ingå i bilden.

Vi kommer även att fortsätta att skapa resultat. Konkreta resultat är det viktigaste för vår kommission. Vi kommer inte att vara en övergångskommission utan kommer att fortsätta att lägga fram förslag för parlamentet och rådet ända fram till slutet.

Jag tackar er för alla konkreta förslag och kommer att kommentera ett par av dem. Jag anser till exempel att konsumentskyddsfrågan är mycket viktig, och vi har ett mycket ambitiöst projekt. Vi kommer att lägga fram ett förslag om att genomföra en fullständig översyn av den befintliga konsumentskyddslagstiftningen genom att förenkla den och göra den tillgängligare för alla. Vi hoppas att parlamentet kommer att hinna behandla detta omfattande förslag före valet. Före årsslutet kommer vi även att lägga fram ett förslag om att utöka möjligheterna att vidta åtgärder inom ramen för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, en annan viktig fond. Vi vill kunna utnyttja även detta inom ramen för globaliseringen och hantera effekterna av den.

Eftersom Jan Andersson även tog upp hela den sociala frågan – och återigen är det kommissionens roll att se till att vi balanserar alla frågor där den sociala dagordningen spelar en viktig roll – vill jag nämna att jag hoppas att vi under det forum som kommissionen kommer att anordna i november även kommer att kunna se på frågor som hur direktivet om utstationering av arbetstagare fungerar och diskutera hur vi bör gå vidare. Vi kommer inte att skygga för att även ta upp dessa frågor. Vid det här laget vet vi hur viktiga de är och att de även påverkade den irländska folkomröstningen.

När det gäller denna fråga, fru Grabowska, känner ni ju till ordspråket att lögnen färdas snabbare än sanningen. Jag vet inte exakt hur ordspråket lyder på engelska, men ni förstår innebörden. Jag anser att detta spelar in. Om man har stora resurser till sitt förfogande och även kan utnyttja och skapa rädsla, är det ofta mycket effektivare än att förklara en fördragstext som inte alltid är så tydlig eller bidrar till att förenkla saker och ting. Samtidigt har ni under denna debatt kommit med några av de bästa exemplen på varför vi behöver ett nytt fördrag, varför det skulle hjälpa oss att agera och föra ut ett enat budskap i världen och även bli effektivare i beslutsprocessen, och varför detta i sin tur skulle vara till medborgarnas fördel.

Vi fortsätter att skapa resultat, till exempel med gårdagens förslag om telekompaketet som kommer att leda till lägre priser för oss som använder mobiltelefoner och garantera att roamingavgifterna sänks.

Avslutningsvis och när det gäller budgetöversynen vill jag bara nämna att samrådsprocessen om ett inledande så kallat reflektionsdokument kommer att bidra till att vi från slutet av november kan lägga fram förslag om en ny utformning av budgeten. Jag anser att detta kommer att ge oss ett tillfälle att diskutera frågan om vad EU är och hur EU bör agera under de kommande åren. Detta var bara några kommentarer om några av de mer detaljerade frågor som ni tagit upp.

Jag kommer att ta med mig allt detta tillbaka till kommissionen och era synpunkter kommer att ingå i våra diskussioner om arbetsprogrammet. Jag uppskattar mycket kommentarerna om alla frågor som har nämnts under debatten, och vi kommer tillbaka om några veckor för att lägga fram ett nytt förslag med hela kommissionärskollegiet närvarande. Jag vill även understryka hur viktigt det är att vi har ett ramavtal som vi håller oss till och följer, och att vi kan enas om hur institutionerna bör arbeta tillsammans på ett effektivt, ändamålsenligt och demokratiskt sätt.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) År 2009 är ett avgörande år, eftersom EU-valen kommer att hållas, en ny kommission ska utses och Lissabonfördraget förhoppningsvis också kommer att ratificeras.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Den främsta politiska prioriteringen under första hälften av 2009 kommer att förbli ratificeringsprocessen för Lissabonfördraget. Enighet och bättre fungerande mekanismer är avgörande för att vi ska förbli en stark aktör på den globala arenan.

Vi behöver mer än någonsin en mer samstämmig energipolitik, för att bli mer oberoende i fråga om energi. Solidariteten mellan medlemsstaterna och sökandet efter alternativa energiresurser måste prioriteras inom EU.

Uppnåendet av målen i Lissabonfördraget måste ges ny drivkraft. Innovation, företagande och främjande av en forskningsbaserad ekonomi är de centrala aspekter vi måste ha i åtanke. Fullbordandet av den inre marknaden måste slutföras. De små och medelstora företagen måste få mer effektiva verktyg som i högre grad stöder dem i deras roll som de huvudsakliga skaparna av sysselsättning.

En ny strategi måste införas för hur EU kan föras närmare medborgarna. Denna strategi måste gå åt båda hållen. Vi som politiker är inte bara ledare, utan ska först och främst tjäna och lyssna uppmärksamt på våra medborgare.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Av de uppgifter som kommissionen föresatte sig att genomföra 2004 har den misslyckats med att visa resultat på det viktigaste området, nämligen att eliminera eller avsevärt minska likgiltigheten inför och bristen på förtroende för EU som idé.

I nästa års program framgår inte heller att dagens EU skiljer sig från det tidigare EU. EU:s 27 medlemsstater har en mycket större ekonomisk potential än de tidigare 15 och en mer inflytelserik ställning i den globala ekonomin. Samtidigt är de ekonomiska och sociala problemen i EU-27 av en annan art, och de interna spänningarna och farhågorna är också annorlunda och starkare.

Den fria rörligheten för arbetskraft och tjänster har fört upp starka konflikter till ytan. Det framgår tydligt av Frankrikes nejroster, som fick utkastet till konstitution att spåra ur, och de irländska omröstningarna försvårar Lissabonfördragets öde ytterligare, delvis på grund av spänningarna kring den särskilda missionens anställda.

I 2009 års arbetsprogram nämns inte heller vilka planer kommissionen har för att övervaka medlemsstater som vill tillämpa ytterligare restriktioner efter restriktionen på fem år, till förmån för arbetskraftens fria rörlighet.

I detta sammanhang måste jag beklaga att kommissionen, trots den allt mer skrämmande förekomsten av rasism och främlingsfientlighet inom EU, inte har agerat.

Dessa problem är oundvikliga och kommer tillbaka som en bumerang. Den enda frågan är om vi ska ta itu med problemen medan spänningarna fortfarande är hanterbara, eller när nyfascistiska och hatfyllda grupper löper amok i Europas städer. Jag hoppas att vi kommer att välja det förra alternativet.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Europeiska unionen står inför stora problem på grund av den oväntat känsliga internationella situationen.

Instabiliteten på finansmarknaderna, det fluktuerande bränslepriset, terrorismen, det kalla krigets efterdyningar, det akuta behovet av energitrygghet och de allt större effekterna av klimatförändringarna är alla hot som EU endast kan övervinna genom enighet och samförstånd.

Konsekvenserna av krisen i Georgien och av finanskrisen i USA samt den ökade terrorismen bör motsvaras av tydliga handlingslinjer i kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram.

2009 är ett avgörande år för den institutionella stabiliteten på grund av Lissabonfördraget, vars ratificering bör göras till den främsta prioriteringen under nästa period. Programmet bör omfatta de aspekter som avgör EU:s framtida utveckling: den gemensamma energipolitiken, den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, reformen av grannskapspolitiken och stärkta åtaganden gentemot länderna på Västra Balkan samt Moldavien och Ukraina, som behöver EU och som EU också behöver i sin tur.

2009 är också det år då valen till Europaparlamentet kommer att äga rum, och Eurobarometerundersökningen ser inte lovande ut. Det bör framgå av kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram att det främsta målet för EU-institutionerna är att uppfylla EU-medborgarnas krav och garantera deras välbefinnande.

5. Förberedelser inför toppmötet EU/Indien (Marseille, 29 september 2008) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden från rådet och kommissionen om förberedelser inför toppmötet EU/Indien i Marseille den 29 september 2008.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar ert intresse för stärkta förbindelser med Indien. Toppmötet mellan EU och Indien, som kommer att äga rum i Marseille den 29 september 2008, vilket Margot Wallström påminde oss om, i närvaro av Indiens premiärminister Manmohan Singh, kommissionens ordförande José Manuel Barroso och rådets ordförande Nicolas Sarkozy, är ett av ett dussintal toppmöten som kommer att hållas med tredjeländer under det franska ordförandeskapet.

Som ni ser omfattar sammanträdeskalendern en stor mängd toppmöten med viktiga tillväxtekonomier. I juli hölls ett toppmöte med Sydafrika, och toppmöten kommer förhoppningsvis att äga rum med Korea, och med Kina och Brasilien i december. Dessa möten ger Europeiska unionen en unik möjlighet att utveckla en dialog med de viktigaste tillväxtekonomierna om ämnen av gemensamt intresse, och toppmötet med Indien är helt i linje med denna strategi.

Jag är medveten om att parlamentets utrikesutskott nyligen deltog i en givande workshop om förbindelserna mellan EU och Indien, där ett antal experter deltog. Denna workshop väckte en djup önskan om att förbättra dialogen och samarbetet mellan Europeiska unionen och Indien.

Ordförandeskapet drivs av samma vilja som parlamentet. Med en befolkning på över en miljard, som kommer att vara större än Kinas år 2025, och en årlig tillväxt på över 8 procent sedan 2005, kommer Indien att bli en mycket viktig partner för Europeiska unionen, och vi vill följaktligen att detta toppmöte ska bli ett viktigt steg mot fördjupade förbindelser med Indien.

Sedan 2000, när vårt första toppmöte ägde rum, har vi utvidgat omfattningen av vår dialog och vårt samarbete. Europeiska unionen är nu Indiens största handelspartner. EU är också en av de största investerarna i landet och inom många centrala sektorer av dess ekonomi – energi, transport och telekommunikation i synnerhet – och våra toppmöten har bidragit påtagligt till att stärka våra förbindelser.

Det var fallet år 2004, när vi omvandlade vårt samarbete till ett strategiskt partnerskap. År 2005 lade vi fram en handlingsplan för att främja detta partnerskap och år 2006 ingicks ett frihandelsavtal. Vi måste dock göra mer och se till att vår politiska dialog och vårt samarbete med Indien återspeglar landets verkliga potential.

Vi hoppas att toppmötet i Marseille ska bidra till detta. Vi hoppas också kunna stärka vårt samarbete med Indien på områden som för närvarande prioriteras inom unionen: klimatförändringar och energi. Dessa diskussioner med våra viktigaste tillväxtpartner är långt ifrån okomplicerade, men vi måste föra dem och vi måste arbeta tillsammans med våra indiska motparter för att nå vissa målsättningar.

För det första vill vi vid detta toppmöte anta en ny handlingsplan som är mindre omfattande och mer genomförbar och som gör att vi kan anpassa vårt partnerskap till de nya frågorna om energitrygghet och hållbar utveckling. Vi vill också inleda ett framtida samarbete på området för forskning och ny teknik, till exempel om solenergi och Iterprojektet.

Denna handlingsplan bör åtföljas av ett arbetsprogram om energi, ren utveckling och klimatförändringar och bör omfatta samarbete om t.ex. energieffektivitet, rent kol och förnybar energianvändning.

Dessa åtgärder skulle vid behov kunna stödjas av det nya europeiska handels- och teknikcentrumet. Det nya centrumet ska öppnas i New Delhi i slutet av året. Vid toppmötet kommer vi naturligtvis också att diskutera regionala frågor av avgörande betydelse för den internationella stabiliteten, t.ex. med anknytning till Afghanistan, Pakistan, Burma eller Iran.

Vid toppmötet vill vi också göra framsteg i fråga om vårt strategiska partnerskap med Indien genom att inleda eller fullfölja samarbete på specifika områden. Vi hoppas kunna underteckna ett mycket viktigt luftfartsavtal. Detta avtal paraferades av förhandlarna i början av året. Vi är måna om att underteckna avtalet, eftersom det kommer att göra det möjligt för oss att anpassa den nationella lagstiftningen till gemenskapslagstiftningen och samtidigt öka rättssäkerheten för EU-aktörerna. Jag tänker då endast på flygningar mellan Indien och Europeiska unionen. Angående de övriga frågorna hoppas jag att vi är på rätt väg vad gäller gemenskapslagstiftningen.

Vi vill ge förhandlingarna ny drivkraft genom ett handels- och investeringsavtal. Avtalet kommer naturligtvis att förhandlas fram av kommissionen, som är den ansvariga instansen i detta hänseende. Vi vill försäkra

kommissionen, via Margot Wallström, om vårt fulla stöd, eftersom våra förbindelser med Indien är värda att stärka. Undertecknandet av ett handels- och investeringsavtal skulle vara ett stort steg framåt.

Samtidigt som utvecklingen av förbindelserna med Indien har stor potential, bör vi komma ihåg att landet endast är EU:s nionde största handelspartner efter Sydkorea, vilket verkligen är förvånande.

De tre dokument som vi har för avsikt att anta vid toppmötet, nämligen den reviderade gemensamma handlingsplanen, arbetsprogrammet om energi och det avtal jag nyss nämnde, håller just nu på att förhandlas fram med Indien, tillsammans med det gemensamma pressmeddelandet. Jag kan i dag inte gå in i detalj på dessa dokument, med tanke på att diskussionerna med våra indiska partner pågår, men jag tror att jag kan säga att vi är optimistiska om vad vi kan uppnå vid detta toppmöte.

Sammanfattningsvis vill jag gratulera parlamentet till dess mycket konstruktiva roll i förbindelserna mellan EU och Indien. Inrättandet år 2007 av en särskild delegation för förbindelserna med Indien har främjat kontakterna med det indiska parlamentet Lok Sabha, och parlamentets delegation kommer säkerligen att uppmanas att inta en ledande roll, i synnerhet när det gäller utarbetandet av framtida parlamentsresolutioner om känsliga frågor som rör förbindelserna mellan Indien och EU.

Jag vill slutligen ta tillfället i akt att särskilt nämna ordföranden för delegationen för förbindelserna med Indien, Neena Gill, och hylla hennes dynamiska arbetssätt.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman, ärade ledamöter, herr Jouyet! Jag talar för min kollega Benita Ferrero-Waldner, och det är ett stort nöje att få tala till er i dag om förberedelserna inför toppmötet med Indien i Marseille den 29 september 2008.

EU:s förbindelser med Indien, har jag nu förstått, har blivit allt viktigare under flera år, inte bara på grund av den växande handeln och de allt fler investeringarna, utan också på grund av det gemensamma engagemanget för och de gemensamma erfarenheterna av en flerspråkig och mångkulturell demokrati. Här i parlamentet har ni nyligen visat på den politiska betydelsen av förbindelserna med Indien, både genom att inrätta en ny parlamentsdelegation och genom att ni bjöd in president Abdul Kalam att tala i parlamentet förra året, vilket var första gången för en indisk statschef.

Vid detta toppmöte hoppas vi omvandla detta allt större politiska engagemang till ett starkare konkret samarbete, och vi kan redan konstatera att stora framsteg gjorts, eftersom vi enades om ett strategiskt partnerskap med Indien 2004 och om en gemensam handlingsplan 2005.

För det första vill jag nämna att den politiska dialogen och samarbetet har stärkts och att det nu finns en verklig sammanträdeskalender för toppmöten och ministermöten, en årlig säkerhetsdialog har inrättats och nya former för dialogen vid Asien-Europa-mötet (Asem) och för mötet med Sydasiatiske sammanslutningen för regionalt samarbete har utarbetats, vilket också har främjat samarbetet om känsliga frågor som terrorismbekämpning.

För det andra vill jag nämna att förbindelserna mellan EU och Indien håller på att stärkas, i synnerhet på utbildningsområdet, där EU har finansierat över 900 stipendier till indiska studenter inom ramen för Erasmus Mundus-programmet, och sådan finansiering kommer att fortsätta att beviljas fram till åtminstone 2013.

Den tredje punkten är att det ekonomiska och tekniska samarbetet har stärkts. Det vetenskapliga och tekniska arbetet och utbytet har utökats och har också tagits upp på ministernivå. Nya dialoger har inletts, en energipanel mellan EU och Indien har inrättats och den internationella termonukleära experimentreaktorn, det så kallade Iteravtalet – där både Indien och EU är avtalsparter – har nu trätt i kraft.

Handeln och investeringarna har också fortsatt att öka. Den bilaterala handeln mellan EU och Indien har fördubblats till 55 miljarder euro sedan 2000, och EU är nu den största källan till utländska direktinvesteringar i Indien, medan allt större flöden av indiska utlandsinvesteringar också kommer till EU.

Utvecklingssamarbetet har fortsatt att öka, och vi kommer att använda merparten av den preliminära budgeten på 470 miljoner euro för Indien för 2007–2013 för att särskilt stödja hälso- och utbildningsprogram som rör millennieutvecklingsmålen.

Så vi har uppnått en hel del, men det finns mer att göra och vi anser att våra förbindelser bör inriktas på främjandet av fred, mänskliga rättigheter och vittomfattande säkerhet, hållbar utveckling som tar hänsyn till miljön, social rättvisa och ekonomisk välfärd, samt på stärkandet av kulturella och utbildningsmässiga utbyten. En av våra viktigaste målsättningar vid toppmötet är att enas om en reviderad gemensam handlingsplan som återspeglar dessa mål.

Som globala aktörer har båda sidor ett ansvar att ta itu med de globala utmaningarna, och vissa specifika globala frågor kommer att tas upp.

När det gäller världshandeln hoppas vi att Indien och USA kan lösa sina meningsskiljaktigheter angående WTO-rundan så att förhandlingarna kan återupptas. Klimatförändringarna och energin är också frågor som kommer att prioriteras vid toppmötet, och vi hoppas kunna underteckna ett gemensamt arbetsprogram om energi, ren utveckling och klimatförändringar som är inriktat på förnybar och ren energi, tillsammans med två lån på området från Europeiska investeringsbanken för klimatförändringar. Vi kommer också att diskutera den globala finanskrisen och hur livsmedelssituationen i världen kan förbättras.

I bilaterala frågor har vi vissa viktiga gemensamma intressen att diskutera. Vi har gjort stora framsteg med de förhandlingar om ett frihandelsavtal som inleddes förra året och vi strävar nu efter att de ska kunna slutföras snabbt och på ett balanserat sätt. Vi hoppas kunna underteckna ett övergripande civilt luftfartsavtal vid toppmötet. Vi kommer också att trycka på för att framsteg ska göras i fråga om ingåendet av ett sjötransportavtal.

Beträffande kultur och utbildning är vårt mål att enas om att inleda en politisk dialog.

Forskning och teknik är också en prioritering, och vid toppmötet bör inrättandet av det europeiska handels- och teknikcentrumet i Delhi och Europaparlamentets stöd till detta centrum välkomnas.

Avslutningsvis vill jag välkomna det indiska parlamentets inrättande nyligen av en vänskapsgrupp med Europaparlamentet. Jag är säker på att detta kommer att göra det möjligt för er alla, genom kontakterna med era indiska partner, att övertyga Indien om att EU är den mest framgångsrika och framåtblickande företeelsen inom internationella styrelseformer i modern tid, och att vi har mycket att erbjuda varandra.

Charles Tannock, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! EU:s strategiska partnerskap med det demokratiska och sekulära Indien är av avgörande betydelse i dessa farliga och oförutsägbara tider, eftersom Indien är ett land som delar våra värderingar och ambitioner.

Vi står inför gemensamma utmaningar: kampen mot terrorism – och i detta sammanhang uppmanar jag Europol att bevilja Indien privilegierad status i utbytet av underrättelser och kampen mot terrorism – behovet av att skydda miljön, däribland frågan om klimatförändringar, och vikten av att ta vara på fördelarna med globaliseringen.

De senaste bombningarna i Delhi har belyst det allvarliga hotet mot Indien i form av islamisk terrorism. Med tanke på instabiliteten i Indiens grannländer, från Pakistan till Sri Lanka, borde det vara uppenbart för oss alla att vi måste göra vårt yttersta för att stödja Indien, både som regional makt i Sydästen och som en makt som spelar en viktig konstruktiv och global roll i multilaterala forum som t.ex. SAARC, Asean och FN, där det är hög tid att Indien beviljas en permanent plats i säkerhetsrådet.

I vår resolution framför vi med rätta vår oro angående morderna på kristna i Orissaprovinns nyligen och oroligheterna i Jammu och Kashmir, och kräver att de skyldiga ska straffas, eftersom mänskliga rättigheter och rättssäkerhet står i förgrunden för EU:s strategiska partnerskap med Indien. Situationen står i stark kontrast mot EU:s kontakter med Kina, som anser sig immun mot våra vädjanden om respekt för medborgarnas mänskliga rättigheter.

Jag hoppas verkligen att det kommande toppmötet kommer att befästa den blomstrande förbindelsen mellan Indien och EU, särskilt på handelsområdet. Som medordförande för och grundare till vänskapsgruppen för Indien och som utrikesutskottets föredragande för yttrandet om frihandelsavtalet mellan EU och Indien vill jag att åtgärder snabbt ska vidtas för inrättandet av en frihandelsrelation som gynnar oss båda, när nu stora utländska direktinvesteringar för första gången strömmar in i EU från Indien. Min grupp PPE-DE vill också ha ett förstärkt politiskt samarbete om de många utmaningar som vi båda står inför i framtiden, t.ex. den rådande globala finansiella instabiliteten.

Emilio Menéndez del Valle, för PSE-gruppen. – (ES) Den stora merparten av parlamentet anser att Indien är världens största demokrati och att vi måste utöka vårt samarbete med landet.

Vi har samma principer och lever i samma verklighet som Indien, från demokrati till multilateralism i internationella förbindelser. Vi är dock oeniga på vissa punkter, till exempel när det gäller dödsstraffet, som vi vill ska bannlysas från deras rättssystem. Vi uppmanar också Indien att godkänna Internationella brottmålsdomstolen.

Många beklagar att den indiska regeringen ännu inte har ratificerat den internationella konventionen mot tortyr. Med detta sagt, och trots detta, välkomnar vi Indiens samarbete med FN:s råd för mänskliga rättigheter och berömmar den indiska människorättskommissionen för dess arbete beträffande religiös diskriminering, kastsystemet och andra frågor.

Vi är medvetna om de förfärliga illdåd som hinduiska fanatiker nyligen begått i staten Orissa. Vi fördömer dessa illdåd utan att tveka, men inser samtidigt att de är undantag som inte är särskilt vanliga, även om de är mycket allvarliga. Vi vidhåller därför att Indien är ett föredöme i fråga om kulturell och religiös mångfald.

Indien spelar en viktig roll i sitt område och är liksom vi bekymrat över den nuvarande instabila politiska situationen i Pakistan och, återigen liksom de flesta av oss, över den alltmer osäkra och ovissa situationen i Afghanistan och Sri Lanka.

Det vore verkligen berömvärt om den indiska regeringen kunde sälla sig till våra ansträngningar här i EU när det gäller att hjälpa Burma att vakna upp ur sin nuvarande mardröm.

Slutligen kan Indien betraktas som en förespråkare för fred och stabilitet i regionen. Till skillnad från andra länder är Indien nu en ansvarstagande kärnvapenmakt. Jag anser personligen att landet skulle vara ännu mer ansvarstagande om det undertecknade icke-spridningsavtalet. Det skulle förbättra världens uppfattning av Indien, och jag måste säga i förbigående att det också gäller länder som Pakistan, Nordkorea och Israel.

Med allt detta sagt – och nu avrundar jag – och med insikten att gemensamma mål inte bör utesluta genomtänkt och förnuftig kritik, är jag övertygad om att det förestående toppmötet mellan EU och Indien kommer att bli en framgång.

Nicholson of Winterbourne, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är alltid ett nöje att tala om frågor som ytterligare kan stärka en av de viktigaste internationella förbindelserna i världen, nämligen den mellan Europeiska unionen och Indien. I vår resolution kräver vi att de som deltar vid toppmötet ska undersöka andra sätt att stärka denna förbindelse, och vi ser fram emot de konkreta resultat som kommer att rapporteras till parlamentet.

Toppmötet äger rum vid en kritisk tidpunkt. I vår resolution hedrade vi offren för terrorismen i Indien i september, däribland dem som dödades i attentatet mot Indiens ambassad i Kabul. Men i dag måste vi naturligtvis också hedra de hjältar som räddade liv i Islamabad, och vi måste komma ihåg att Indien ligger i hjärtat av en region med stora säkerhetsproblem. Önskemålet i vår resolution om ett utökat utbyte av underrättelser bör beaktas och infrias, och alla ansträngningar att stödja Indien i kampen mot terrorismen tillsammans med oss bör stödjas, bland annat, anser vi, genom att Indien får en plats i FN:s säkerhetsråd.

I resolutionen kräver vi också en fredlig framtid för de tidigare furstestaterna Jammu och Kashmir, på båda sidor av gränsen, som nu har delats upp i två nationer. Fred skapas, som vi så väl vet i Europeiska unionen, genom sysselsättning – genom arbetstillfällen – och det är särskilt roligt att höra att Indien för närvarande i Jammu och Kashmir bygger den längsta järnvägstunneln i världen, som kommer att bli nästan 11 km lång och ingår i en 148 km lång järnvägssektion. Detta kommer att bli den längsta tunneln i världen, den är färdig till 95 procent och skapar 3 900 nya direkta arbetstillfällen, och jag är säker på att den kommer att skapa många tusen fler.

Vi efterlyser även starkare kulturförbindelser. Detta är Europeiska året för interkulturell dialog, och Indien kan lära EU mycket om detta. Vi efterlyser en utökad dialog mellan folken, och jag är säker på att detta är rätt väg att gå. Sammanfattningsvis uppmanar jag kollegerna att stödja denna utmärkta resolution.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Indien är en av våra strategiska partner, i fråga om såväl handel som politik. Landet spelar en konstruktiv roll i regionen. Det är dock dags att kritisera den indiska regeringen för dess uppenbara överträdelse av åsiktsfriheten på sitt territorium. All-India Christian Council uppger att kristna utsätts för olika typer av hot och intolerans i genomsnitt var tredje dag i Indien. Människor dör och kyrkor förstörs, alltmedan rättsväsendet har intagit en ovanligt passiv hållning.

Vi kan inte tolerera lagstiftningen om förbud mot att konvertera till kristendomen i vissa delar av Indien. Vi förväntar oss att beslutsamma åtgärder vidtas i detta hänseende och också när det gäller den ersättning som de kristna samfundet har rätt till på grund av de skador som orsakats på deras egendom.

Herr Jouyet, fru kommissionsledamot! Jag kräver att alla dessa frågor klagörs helt och hållet vid toppmötet mellan EU och Indien senare den här månaden.

Gisela Kallenbach, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag vill börja med att betona att min grupp har ett starkt intresse för förbindelser som bygger på ett gott partnerskap med Indien, ett land som betraktas som världens största demokrati.

Men ett jämlikt partnerskap – och detta måste också betonas – innebär att man måste ta itu med problemen på ett uppriktigt sätt. Det är fortfarande inte fallet med Indien, och det är inte heller uppenbart när man tittar på den resolution som lagts fram. Därför har vi tyvärr inte kunnat ställa oss bakom denna kompromiss.

Hur kan vi begära att Indien ska erbjuda en modell för hantering av kulturell och religiös mångfald, vilket anges i resolutionen, när oräkneliga personer återigen har dött på grund av extremistiska hinduers våldsamma illdåd mot kristna i Orissa och mot muslimer i Kashmir? De skyldiga för pogromerna i Gujarat har ännu inte ställts inför rätta. Ungefär 200 ärenden har fastnat i Indiens tröga rättssystem.

Vidtas verkligen beslutsamma åtgärder mot de radikala fraktionernas illdåd och massakrerna av kristna och muslimer? Hur stor jämlikhet åtnjuter egentligen daliterna? Är de mänskliga rättigheterna verkligen universella? Skyddas barn äntligen från arbete och utnyttjande? Det är de här frågorna som vi borde diskutera uppriktigt med våra indiska partner.

Under de senaste fem åren har Indiens nationella människorättskommission registrerat över 14 000 dödsfall i polisiärt och militärt förvar. Jag uppmanar Indien att reformera lagen om väpnade styrkors särskilda befogenheter. Det är denna godtyckliga rättvisa som ger näring åt rebellrörelserna i många indiska stater.

Fattigdomen i Indien ger fortfarande upphov till allvarlig oro, och inte ens program av hög kvalitet är tillräckligt. Mycket mer måste göras, med tanke på att 40 procent av världens mest undernärda barn lever i Indien.

Genom kunskaps- och tekniköverföring kan EU bidra på ett mycket betydande sätt till en verkligt hållbar utveckling i Indien.

Jaromír Kohlíček, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! När Indien blev självständigt 1947 antydde landets läs- och skrivkunnighetsgrad på 18 procent, dess instabila politiska förhållanden och dess ekonomiska utvecklingsnivå inte på något sätt vilka typer av problem vi skulle stå inför 60 år senare. Landets utvecklingsproblem är verkligen långt ifrån över. Indien har fortfarande miljontals analfabeter, arbetslösa och socialt marginaliserade personer, men landet har nu utvecklats till en kärnvapenmakt med en BNP-tillväxt som i flera år legat på ungefär 8 procent. Detta är ett land som omgående behöver bygga ett tiotal kraftverk, modernisera det grundläggande järnvägs- och vägnätet och lösa problemen i de små städerna. Små städer i Indien har ungefär en miljon invånare, bara så att vi vet vad vi talar om. Det demografiska trycket i vissa delar av landet är fortfarande stort, men i dag diskuteras problemet med outsourcing.

Indiska företag tar kvalificerat arbete från EU, programmeringsarbete, till exempel inom redovisning, och detta arbete utförs ofta av arbetstagare som bor i Indien. Många länder importerar kvalificerade specialister. Vi har vant oss vid att Lakshmi Mittals företag är det största stålföretaget i EU. Vi är medvetna om att andra industriföretag har börjat snegla på vår marknad. Problemen inom SAARC är fortfarande långt ifrån lösta och förhandlingarna om den känsliga Kashmirfrågan pågår fortfarande. Det finns dock positiva tecken här, och det tycks finnas många politiska och ekonomiska frågor att diskutera. Jag vill verkligen vädja om stöd till de stora infrastrukturprogrammen i Indien och de övriga SAARC-länderna. Ett exempel är gasledningen mellan Iran, Pakistan och Indien. Vi har gemensamma intressen i detta och andra projekt. Säkerhet, energitrygghet och ett världsomspännande internationellt samarbete – det är positiva tecken så här inför toppmötet.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! I det gemensamma resolutionsförslaget framhålls den kristna minoritetens känsliga ställning i Indien. Jag vill påpeka för rådet och kommissionen att denna situation kommer att vara hopplös, särskilt i staten Orissa, om inte de politiska och socioekonomiska orsaker som ligger till grund för problemet faktiskt hanteras. Enligt rapporter mördades den lokala ledaren för den radikala hinduiska organisationen VHP, Swami Laxmanananda Saraswati, den 23 augusti i år av maoister i Orissa. Den kristna minoriteten fick dock betala priset. Hinduiska nationalisterna gav sig på sina kristna landsmän beväpnade med påkar, yxor och facklor, och fortsatte att anställa förödelse vecka efter vecka, också i flyktinglägren.

Detta förefaller vara av rent religiös karaktär, men det har ett tydligt politiskt inslag. Poängen är att inte bara i Orissa utan också i andra delar av Indien får nu det hinduiska nationalistiska partiet BJP starkt stöd. Dess ideologi rymmer inte några religiösa minoriteter, allra minst en kristen minoritet.

Jag har just hört att rådet och kommissionen kommer att träffa den indiske premiärministern Singh i Marseille den 29 september. Premiärminister Singh kallade de skamliga händelserna i Orissa en nationell skandal. Ni måste ta upp detta med honom i Marseille. Ni måste föra upp denna fråga på dagordningen, det vill säga den religiösa intoleransen och förföljelsen av kristna, och diskutera frågan i detalj, eftersom det vore oacceptabelt att fullfölja ett strategiskt partnerskap under dessa förhållanden.

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr talman! Också jag vill ta tillfället i akt att framföra min oro över våldet mot kristna i Indien de senaste veckorna. Dussintals personer har mördats och tusentals människor har drivits från sina hem. Hundratals hus har stuckits i brand och inte ens kyrkor har skonats.

Europeiska unionen måste kräva att inte bara Indiens centrala regering utan också delstaternas regeringar gör allt i sin makt för att stoppa våldet och ställa de skyldiga inför rätta. Vid toppmötet i Marseille nästa vecka måste det strategiska partnerskapet med Indien stärkas i fråga om våra handelsförbindelser, men också samarbetet i kampen mot terrorismen måste utökas. Bombattentatet i Islamabad förra veckan har återigen visat i vilken utsträckning grannlandet Pakistan plågas av problemet med islamisk terrorism. Under denna politiska övergångsperiod i Pakistan är det verkligen mycket viktigt att förbindelserna mellan Indien och Pakistan inte försämras. Europeiska unionen måste bidra på alla sätt den kan för att hålla dialogen levande och främja vidare dialog.

Indien har en snabbt växande ekonomi som inverkar på energiefterfrågan. EU måste därför se till att Indien inte blir alltför beroende av länder som Iran och Ryssland.

Mario Mauro (PPE-DE). - (IT) Herr talman, herr Jouyet, kommissionsledamot Wallström, mina damer och herrar! Jag måste aktningsfullt påpeka att mina kollegers anföranden och era inledande anföranden skiljer sig åt, genom att ni i era inledande anföranden inte vågade tala om de senaste dagarnas massakrer och inte heller beslutsamt fördöma den bristande religionsfriheten i Indien. Det är ett mycket allvarligt tecken. Det får oss att tro att EU kommer att dyka upp vid det kommande toppmötet utan att våga ta upp den viktigaste frågan, som påverkar de verkliga förbindelserna och den sanna vänskapen mellan Europeiska unionen och Indien.

Det handlar faktiskt inte bara om massakern på kristna, utan om principen om religionsfrihet, och religionsfriheten är en frihet som inte liknar någon annan. Religionsfriheten avgör en demokratis kvalitet. Indiens president har berättat här i parlamentet hur han i en kristen skola inte bara lärde sig att älska kunskap, utan också att skilja på religion och politik.

Om det stämmer kräver vi med eftertryck att Europeiska unionen ska ägna tiden vid toppmötet mellan EU och Indien åt att erinra sig att religionsfriheten är grundläggande för demokratins utveckling, och åt att påpeka att vi måste utföra en gemensam uppgift: vi måste i en anda av vänskap komma ihåg att kränkningar av de mänskliga rättigheterna förhindrar verkligen konstruktiva förbindelser mellan parter som har allt att vinna på att skapa en gemensam framtid.

Vi måste ha detta mod, fru kommissionsledamot och herr minister, för om vi inte axlar detta ansvar kommer vi oundvikligen att bidra till att urholka demokratins kvalitet.

Neena Gill (PSE). - (EN) Fru talman! Som ordförande för parlamentets Indiendelegation välkomnar jag verkligen denna debatt. Jag vill betona att det är av central betydelse att Indien och EU för en kontinuerlig och regelbunden dialog om många frågor som gynnas av ett gemensamt tillvägagångssätt – på råds- som kommissionsnivå, men också på parlamentsnivå – så jag välkomnar att en grupp har inrättats i det indiska parlamentet, och jag hoppas att de ska besöka Europaparlamentet inom en mycket snar framtid.

I vår resolution klargör vi tydligt vilka värderingar EU och Indien månar om i samband med vårt engagemang för demokrati, mångfald, rättssäkerhet och multilateralism, men det är också av central vikt att vi är naturliga partner. Jag anser verkligen att resolutionen borde ha varit mer inriktad på viktiga frågor som terrorism, klimatförändringar och på hur vårt partnerskap kan stärkas ekonomiskt, och jag hoppas att man vid detta toppmöte till viss del ska ta itu med de frågorna.

Jag vill också framföra mina djupaste sympatier för de familjer och offer som utsattes för bombattentaten i Indien nyligen. Jag tycker därför att vi måste erkänna att både EU och Indien har många fiender som vill förstöra våra gemensamma värderingar. Toppmötet bör vara ett tillfälle att stärka våra band, men jag tror att vi måste inse att framstegen hittills har varit långsamma och att den gemensamma handlingsplanen behöver mer resurser för att vi ska nå våra mål.

Sammanfattningsvis vill jag bara säga att vi kan framföra konstruktiv kritik i många vänskapsförbindelser, men att båda sidor ansvarar för att kritiken är balanserad. Så kritiken mot Indiens svårigheter och misslyckanden måste balanseras av ett fullständigt och uppriktigt erkännande av våra svårigheter och misslyckanden. Vi gör rätt i att fördöma den dåliga behandlingen av minoriteter, men EU måste också uppmärksamma sina egna problem med våld mellan grupper och våra egna otillfredsställande resultat på vissa områden i fråga om rasförbindelser.

Wojciech Roszkowski (UEN). - (PL) Herr talman! Indien är världens största demokrati. Landet har också stor demografisk potential och åtnjuter en snabb ekonomisk tillväxt. Indien är därför en mycket viktig partner för Europeiska unionen och västvärlden. Det är viktigt att dessa förbindelser bygger på stabila grunder. Det finns många positiva inslag i Indiens utveckling. Förföljelsevägen på senare tid av kristna i Orissa och på andra ställen ger dock upphov till oro. De berörda lokala myndigheterna har underlåtit att vidta åtgärder för att skydda medborgarna i sitt land från attacker av fanatiker. Det är inte särskilt förvånande, eftersom vissa delstater i Indien har antagit lagstiftning som förbjuder hinduer från att konvertera till andra trosläror. Dessutom finns inga rättsliga restriktioner för verksamheten i extremistiska hinduistiska organisationer som kräver att Indien ska renas på kristna. Indien är stolt över sitt demokratiska system, men ett sådant system förutsätter ändå att etniska och religiösa minoriteters rättigheter respekteras. Vill Mahatma Gandhis hemland verkligen förbise det nu? Om så verkligen är fallet måste frågan tas upp vid det kommande toppmötet.

Angelika Beer (Verts/ALE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig återigen kort förklara varför min grupp kommer att förkasta kompromissresolutionen vid omröstningen.

Vid förhandlingarna visade det sig omöjligt att formulera en kritisk ståndpunkt om kärnenergiavtalet mellan USA och Indien. Vi ser detta som ett misslyckande av Europaparlamentet, eftersom vi förväntar oss att parlamentet ska ha modet att kritisera EU:s tystnad under förhandlingarna i den grupp av länder som levererar kärnmateriel (NSG). Det är ren feghet att alla medlemsstater, och särskilt det tyska ordförandeskapet för NSG, inte klarar av att försvara den europeiska säkerhetsstrategin vid ett så viktigt möte.

Vi har en kompromiss där en av prioriteringarna är att bekämpa spridning. Men genom att förbli tysta har vi förverkat – ja, faktiskt förstört – nedrustningspolitikens trovärdighet. Kärnavapennedrustning? Sällan! Stärka icke-spridningsfördraget? Knappast! Trovärdighet vid förhandlingarna med Iran? Inte en chans! I stället har vi Frankrikes ekonomiska intressen, särskilt när det gäller att ingå ett avtal om kärnenergiteknik med Indien. Det är den underförstådda ståndpunkten och därför kan vi inte godta kompromissen.

Erik Meijer (GUE/NGL). - (NL) Herr talman! Indien är precis som Europa en subkontinent med många folk och olika språk, som försöker att lägga kriget och förtrycket från det förflutna bakom sig. Men Indien tillämpar fortfarande tortyr och dödsstraff och det utövas fortfarande våld mot folket i Kashmir, som aldrig fick den folkomröstning som behövdes efter delningen 1947 för att fastställa vilken stat de ville tillhöra.

Inom EU bör inte det strategiska partnerskap som ingicks 2004 vara en anledning att blunda för diskrimineringen av de 170 miljoner oberörbara som är kastlösa och saknar rättigheter. År 2007 jämförde Indiens premiärminister med rätta diskrimineringen av dessa daliter med apartheidsystemet i Sydafrika. Många daliter har konverterat till kristendom eller islam. Extremistoppositionspartiet BJP försöker utnyttja de kommande valen för att mobilisera hinduerna mot de kristna och muslimerna och för att tvinga daliterna att förlika sig med att alltid vara fattiga och sakna rättigheter.

Hur kan vi hjälpa den indiska regeringen att stoppa detta våld och hur kan vi se till att EU:s bistånd efter översvämningarna också når daliterna?

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Denna förbindelse mellan de två största demokratierna i världen är mycket speciell. Indien håller på att bli en ekonomisk och politisk jätte, men det är ett gemensamt åtagande om rättssäkerhet, mångkulturell demokrati, global stabilitet och kamp mot terrorismen som enar oss. Jag hoppas att det nionde toppmötet kommer att föra oss närmare ett ingående av ett frihandelsavtal och att de fortfarande olösta frågorna om t.ex. tjänster, konkurrens och immaterialrätt ska kunna lösas.

Också jag är orolig över den aktuella vägen av attentat mot kristna i Orissa. Det är inte första gången detta har hänt. Den senaste vägen av gängvåld ägde rum i december förra året. Det är mycket viktigt – och jag har bett rådet och kommissionen att uppmärksamma sina indiska kolleger på detta – att de indiska myndigheterna vidtar alla tänkbara åtgärder för att ersätta skadad egendom, på ett fullgott sätt skydda de människor som inte vågar återvända till sina byar, hjälpa dem att bygga upp sina kyrkor igen och ställa de skyldiga inför rätta.

Samtidigt förstår vi komplexiteten i detta enorma land, och jag vill framföra min djupa sympati för offren för de många terroristattentat som Indien har utsatts för. Vi förespråkar tillsammans med våra indiska vänner gemensamma värderingar, rättssäkerhet och ovillkorlig respekt för mänskligt liv, dessa värderingar som Mahatma Ghandi så kraftfullt förkroppsligade.

Thijs Berman (PSE). - (NL) Herr talman! För nästan ett år sedan skedde ett uppror i Burma. Förtrycket pågår fortfarande. Det skulle hedra Indien om regeringen bröt med den brottsliga regimen i Burma. Allt fler indier begär det, eftersom de är chockade över regimen fruktansvärda reaktion på konsekvenserna av cyklonen.

Under senare år har Indien haft en fantastisk tillväxt, fått allt fler högkvalificerade personer och uppvisat en enorm nyfikenhet på innovation. Indien spelar en ny roll bland utvecklingsländerna, med sitt eget "allt utom vapen". Indien är en ny givare. Dialogen mellan Europeiska unionen och Indien är också av ett annat slag och ibland skarp, liksom man kan förvänta sig av en dialog mellan jämlika partner. Den enorma ekonomiska tillväxten kan skapa bättre förutsättningar för och möjligheter till en större social rättvisa i Indien. Problemet med de kastlösa är tyvärr fortfarande akut.

Europeiska unionen vill också att Indien ska följa ILO:s konventioner om barnarbete. Det finns ingen enkel lösning på detta problem. I Indien lever hela familjer av de pengar som barnen tjänar. Barnarbete är dock både en orsak och en följd av fattigdomen. När barnen arbetar finns för mycket billig arbetskraft och de vuxnas löner förblir låga. Som sådan är klyftan mellan rika och fattiga fortfarande alltför stor i Indien. Att arbeta för möjligheter för alla är en fråga om överlevnad; det förhindrar oacceptabla sociala spänningar och handlar om rättvisa för miljontals indier. Det är ett gemensamt ansvar, för EU, Indien och världen.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). - (PL) Herr talman! Europeiska unionen måste överge sin politik med servilitet och beredvillighet att göra eftergifter om den ska kunna möta framtidens utmaningar. Ett exempel på denna politik är unionens inställning till Ryssland och argumentet att en sådan politik är motiverad på grund av Rysslands energiresurser.

I dagens snabbt föränderliga värld måste unionen främja och försvara rättigheter och okränkbara principer som individens rätt till frihet och tolerans och nationernas rätt till självbestämmande. Samtalen och förbindelserna med Indien, som är en ny världsmakt, kommer att visa om unionen är beredd att axla denna roll och agera därefter.

En av de centrala frågor som Europeiska unionen bör ta upp är kristnas rätt till religionsfrihet. Jag tänker särskilt på rättigheterna för medlemmarna i katolska kyrkan, som för närvarande förföljs och hotas av utplåning i Indien. För närvarande bränns kyrkor ned och kristna dödas i Indien, trots att Europa gav det indiska folket Moder Teresa av Calcutta. Hon var en helig person som spred sin godhet och vänlighet där det behövdes mest. Europeiska unionen bör inspireras av Moder Teresa när det gäller hur den ska fullfölja sina förbindelser med Indien. Indien bör se Moder Teresa som ett exempel på hur man utvecklar förbindelser mellan anhängare av olika trosläror.

Sajjad Karim (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Som föredragande för denna fråga i parlamentet sedan länge välkomnar jag toppmötet mellan EU och Indien, som kommer att äga rum inom kort.

Jag ser på många sätt Indien som en självklar partner för Europeiska unionen. Vi måste utnyttja detta toppmöte för att göra framsteg, och jag välkomnar rådets och kommissionens uttalanden i dag. Men jag måste som föredragande säga att det har tagit alltför lång tid att komma dit vi är i dag. Det är nu dags för resultat.

Många av mina kolleger har i dag kommenterat frågan om mänskliga rättigheter och religionsfrihet. Jag vill påminna dem om att parlamentet har kämpat mycket hårt för att en människorättsklausul ska införlivas i alla våra frihandelsavtal. Vi måste betona vårt engagemang för denna klausul, fru kommissionsledamot. Så oavsett om det gäller tusentals försvunna eller massgravarna i Jammu och Kashmir, eller mordet på kristna i Orissa och attackerna mot dem, måste vårt engagemang för de mänskliga rättigheterna förbli absolut och starkt.

När det gäller frihandelsavtalet behöver vi nu resultat. Ett omfattande bilateralt avtal mellan oss och Indien har inte bara betydelse för oss och Indien, utan också global betydelse.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). - (PL) Herr talman! EU bygger på kristendomen, och vi bör alltid följa kristna värderingar. Religionsfrihet är en av Europeiska unionens grundläggande rättigheter. Det bör betonas i samband med förbindelserna mellan Europeiska unionen och andra länder. Attackerna på kristna i Indien, förföljelsen av dem och skadegörelsen på deras kyrkor har gett upphov till stor oro. De indiska myndigheterna har underlåtit att agera och har därigenom antytt att de samtycker till de allt fler

terroristattentaten. I samband med det kommande toppmötet mellan EU och Indien vore det lämpligt att göra tydliga åtaganden från de indiska myndigheternas sida till ett villkor för samtalen. De indiska myndigheterna bör åta sig att omedelbart vidta alla möjliga åtgärder för att stoppa förföljelsen av kristna och se till att de skyldiga straffas. Vidare får EU inte göra några eftergifter, t.ex. handelsmedgivanden, för länder där de grundläggande rättigheterna kränks utan påföljder. Europaparlamentet måste sända ett tydligt budskap om att det sätter försvaret av dessa värderingar framför kortsiktiga ekonomiska intressen.

Christa Klauß (PPE-DE). - (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Toppmötet mellan EU och Indien markerar ett nytt skede i fördjupandet av förbindelserna mellan Europeiska unionen och Indien. Vi vill främja den ekonomiska utvecklingen i Indien.

Vi följer dock också mycket noga händelseutvecklingen för de mänskliga rättigheterna och den mänskliga värdigheten i de indiska regionerna. Nästan alla talare före mig har talat om förföljelsen av kristna den senaste tiden. Dessa frågor måste också diskuteras vid toppmötet. Mordet på en andlig ledare och en medlem av World Hindu Council den 23 augusti i år utlöste denna nya konflikt. Detta är inte den första attacken mot kristna, och därför har ungefär 60 000 kristna enbart i delstaten Orissa nu flytt från sina hem. Kristna utsätts för en kampanj med förföljelse, förödmjukelse, misshandel och mord. Hem, kyrkor och kloster i kristna samhällen plundras och förstörs.

Den indiska regeringen måste garantera rätten till liv och frihet för de kristna som lever där. Ekonomiskt välstånd och stabilitet kan endast nås genom frihet för folket.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Indien och EU behöver fler och bättre kontakter med varandra på alla nivåer, men särskilt mellan vanliga människor som till exempel affärsmän, turister och studenter.

Låt mig göra en kort kommentar, som också har betydelse för kommissionens lagstiftningsprogram som vi diskuterade tidigare. Inom internationell luftfart behöver vi bra säkerhetsregler som är verkligt användbara och effektiva, och inte bara halvhjärtade utspel. En förnuftig och verkligt nödvändig åtgärd vore därför att äntligen avskaffa de meningslösa regler som förbjuder passagerare att ta ombord vätskor, och hitta en mer förnuftig lösning.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! När nu toppmötet mellan EU och Indien närmar sig borde vi fundera över möjligheterna till ett utökat samarbete med Indien. Trots att betydande framsteg gjorts är vårt samarbete med Indien ändå betydligt mindre dynamiskt än våra förbindelser med Kina. EU är Indiens viktigaste ekonomiska partner, men det finns fortfarande utrymme för våra företag att förbättra sin position inom de sektorer av den indiska ekonomin som genomgår en dynamisk utveckling. Jag tänker på energi, telekommunikationer och maskiner. Samtidigt måste vi se till att möjligheterna att göra affärer med Indien inte får oss att blunda för befolkningens problem. De största av dessa är den utbredda fattigdomen, bristerna i hälso- och utbildningssystemen, aidsepidemin och de stora sociala skillnaderna. När vi skickar politiker, finansärer, varor och kunskap till Indien får vi inte glömma bort behovet av humanitärt bistånd och läkemedel. Vi får framför allt inte glömma bort frågan om religionsfrihet i Indien.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Herr talman! Jag vill tacka alla för denna debatt, som har visat vilken betydelse vi fäster vid att utveckla vårt partnerskap med Indien, eftersom detta land är en makt som bidrar till den internationella och regionala stabiliteten, med tanke på att det, som sagts, är det största, folkrikaste och mest demokratiska landet i regionen, och eftersom det är ett land som, trots de svårigheter som nämnts, upprätthåller kulturell och religiös pluralism.

Som svar på de farhågor som Charles Tannock och andra framfört, vill jag säga att kampen mot terrorism är ett centralt inslag i dialogen mellan Europeiska unionen och Indien. Med tanke på det terroristvåld som har drabbat Indien fördömer unionen alla de attacker som landet har utsatts för, och som Neena Gill sa framför vi våra sympatier med offren för dessa attacker, som syftade till att förstöra det indiska samhällets mångvetenskapliga och mångreligiösa karaktär.

Flera talare har med rätta hänvisat till våldet mot, förföljelsen av och attackerna mot det kristna samfundet i allmänhet och det kristna samfundet i Orissa i synnerhet. Vi har följt dessa händelser oerhört noga och kommer naturligtvis att ta upp dem vid toppmötet. Som Neena Gill sa måste vi dock ge konstruktiv kritik och se till att berömma den indiska premiärministerns modiga inställning, som flera talare nämnt, när han beskrev dessa händelser som en nationell skandal och snabbt skickade 3 000 poliser till Orissa. Vi förblir djupt oroade över de attacker och det våld som begåtts mot människor av olika trosläror, i synnerhet de kristna samfundet. Vi upprepar att kampen mot terrorism måste bedrivas med respekt för rättsstatsprincipen och den internationella rätten.

Angående frågan om regional stabilitet som bland annat Emilio Menéndez del Valle och Thijs Berman tog upp, har Europeiska unionen begärt att situationen i Burma ska föras upp på dagordningen för toppmötet. Unionen vill övertyga alla Burmas grannländer om att demokratiska reformer och en fredlig övergång i landet ligger i deras intresse. Vi kommer att diskutera frågan med Indien och med andra länder. Vi hoppas också på en ökad stabilitet och på att förhandlingarna kan ge resultat också i fråga om situationen i Kashmir och förbindelserna mellan Indien och Pakistan.

Vad beträffar de sociala frågor som nämnts, däribland barnarbete, som Gisela Kallenbach tog upp, delar rådet dessa farhågor och inte bara när det gäller Indien. Vi förhandlar med våra indiska partner fram en handlingsplan i syfte att stärka åtagandena i fråga om företagens sociala ansvar, anständigt arbete och insatser för att bekämpa barnarbete. Vi har fattat beslut om grundläggande rättigheter för arbetstagare i linje med Internationella arbetsorganisationens normer som en del av våra känsliga förhandlingar om handels- och investeringsavtalet. Jag delar som jag sa Neena Gills ståndpunkt, som jag uppfattar som mycket balanserad. Vi måste stödja offren för alla terroristattacker och kritisera Indien när vi uppfattar dess åtgärder mot terrorismen som otillräckliga, men vi måste också stödja de indiska myndigheterna när de vidtar lämpliga åtgärder.

Vad gäller kommentarerna om samarbete i fråga om kärnenergi vill jag påminna er om att ett avtal ingicks den 6 september 2008 av den grupp av länder som levererar kärnmaterial (NSG). Det fastslogs där att ett undantag skulle beviljas enligt vilket det skulle bli möjligt att upprätta handelsförbindelser med Indien på området för civil kärnenergi, under överinseende av och med samtycke från Internationella atomenergiorganet, och med respekt för detta organs villkor. Jag vill också betona att Indien har lovat att förlänga sitt moratorium mot kärnvapenprov och att de civila och militära programmen inte får förväxlas.

Sammanfattningsvis upprepar jag att Europeiska unionen är ensam om att utveckla en beslutsam dialog med alla tillväxtekonomier med tillämpning av samma människorättskriterier för alla partner, med en obligatorisk klausul i alla nya avtal från 1995 som kräver respekt för internationell rätt, däribland Internationella brottmålsdomstolen, FN:s konventioner om politiska rättigheter och tillämpningen av sociala rättigheter och miljörättigheter. Det gäller alla tillväxtekonomier, också Indien.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman, ärade ledamöter! Låt mig helt kort besvara några av era detaljerade frågor och lägga till ytterligare några punkter.

Jag börjar med en upplysning som jag tror är viktig för alla er som är engagerade i frågan om samarbete mellan Indien och EU och som rör översvämningen i delstaten Bihar nyligen, där Europeiska kommissionen ger stöd till katastrofens offer. Kommissionen har avsatt 2 miljoner euro för nödhjälp för att täcka de mest trängande behoven i fråga om livsmedel, logi, vatten, sanitär utrustning och medicinskt stöd. Detta stöd har gått till både fördrivna personer och dem som lever kvar i de drabbade byarna. Det tycker jag är viktigt för er att veta.

En fråga rörde civil luftfart. Undertecknandet av det övergripande avtalet vid toppmötet kommer i princip att åtföljas av undertecknandet av finansieringsavtalet om ett nytt samarbetsprogram för civil luftfart som omfattar 12,5 miljoner euro. Det är det största finansieringsbelopp för luftfart som Europeiska gemenskapen avsatt till något tredjeland.

Jag vill bara säga ett par ord om klimatförändringarna, eftersom det naturligtvis ligger i vårt intresse att göra Indien delaktigt inför avtalet om klimatförändringar efter Kyoto. Som ni vet anser vi, till skillnad från Indien, att klimatförändringsrelaterade åtgärder inte är oförenliga med ekonomisk utveckling. Sådana åtgärder kan tvärtom vara till hjälp, och vi uppmanar Indien att också agera proaktivt vid den kommande konferensen i Poznań för att förbereda avtalet om klimatförändringar efter Kyoto och vid förhandlingarna om ett avtal i Köpenhamn. Vi har goda skäl att förvänta oss att ett arbetsprogram om energi och klimatförändringar kommer att antas vid toppmötet, och detta är ett grundläggande inslag i vårt samarbete med Indien.

Vi följer naturligtvis mycket noga våldet mot folkgrupper i staten Orissa, som vi beklagar. Vi tog upp frågan om Orissa vid den senaste människorättsdialogen i februari och bad myndigheterna att förhindra detta våld. Vi tog också upp frågan med Indiens nationella människorättskommission och med den nationella minoritetskommissionen. Vi kommer också att ta upp frågan vid toppmötet på grundval av en rapport som har beställts av delegationscheferna i Delhi.

Angående vår dialog om Indien vill jag slutligen säga till Neena Gill att kommissionen är beredd att informera parlamentet om prioriteringarna i den reviderade gemensamma handlingsplanen. Vår avdelning för yttre förbindelser håller regelbundna möten med alla tjänsteavdelningar som är direkt delaktiga i frågor som rör

Indien, och en företrädare för parlamentets sekretariat bjuds alltid in till dessa möten, men jag tror att det är viktigt att följa upp detta mycket konkret.

Tack så mycket för denna debatt. Vi kommer naturligtvis att framföra alla era detaljerade och väl underbyggda åsikter till kommissionen.

Talmannen. - Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽²⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL) Så här inför toppmötet mellan EU och Indien den 29 september vill jag uppmärksamma vissa dramatiska händelser. Jag tänker på den våldsvåg som drabbat kristna och på seriemorden på kristna i Indien i augusti, framför allt i Orissa. Europaparlamentet bör kraftfullt fördöma dessa attentat. Frågan om polisens agerande vid massakern på företrädare för religiösa minoriteter är också oroande. Jag vill framföra min djupa sorg och oro över attackerna på kristna i Orissa, och i synnerhet i Kandhamal-distriktet. Jag vill också betona behovet av att ge offren omedelbart bistånd och stöd.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Indien är en viktig partner för Europeiska unionen. Indiens landvinningar är imponerande såväl politiskt som ekonomiskt. Det finns utrymme för kontinuerlig förbättring av förbindelserna mellan Indien och EU. Dessa förbindelser kan vara ömsesidigt gynnsamma. Det tycks dock finnas ett allvarligt hinder för Indiens utveckling och för utvecklingen av våra ömsesidiga förbindelser, ett hinder som avsevärt minskar Indiens potential. Detta hinder består enligt min åsikt i det kastsystem som för närvarande tillämpas i Indien. De indiska myndigheterna måste göra allt i sin makt för att befria det indiska samhället från de negativa och ibland verkligt tragiska konsekvenserna av detta system. I dessa fall är det inte tillräckligt med endast lagstiftningsåtgärder och politiska uttalanden. Det viktiga är att faktiskt förändra de sociala relationerna och de omänskliga traditionerna. Det är ingen enkel uppgift och man kan inte förvänta sig omedelbara resultat. Vi bör inte avskräckas av att det troligen blir en långsiktig process. Vi bör tvärtom stödja Indien i dess ansträngningar med denna viktiga uppgift. Jag utgår från att det kommande toppmötet mellan EU och Indien kommer att bidra till att försvaga kastsystemet i Indien och leda till skärpta normer för mänskliga rättigheter och medborgerliga rättigheter i världens största demokrati.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

6. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

6.1. Förfaranden vid domstolen (ändring av artikel 121) (A6-0324/2008, Costas Botopoulos) (omröstning)

6.2. Migrering till andra generationen av Schengens informationssystem (beslut) (A6-0351/2008, Carlos Coelho) (omröstning)

6.3. Migrering till andra generationen av Schengens informationssystem (förordning) (A6-0352/2008, Carlos Coelho) (omröstning)

6.4. Övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen (A6-0334/2008, Dirk Sterckx) (omröstning)

⁽²⁾ Se protokollet.

6.5. Utredning av olyckor i sjötransportsektorn (A6-0332/2008, Jaromír Kohlíček) (omröstning)

6.6. Transportörens skadeståndsansvar i samband med olyckor vid passagerarbefordran till sjöss (A6-0333/2008, Paolo Costa) (omröstning)

6.7. Hamnstatskontroll (omarbetning) (A6-0335/2008, Dominique Vlasto) (omröstning)

6.8. Organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg (omarbetning) (A6-0331/2008, Luis de Grandes Pascual) (omröstning)

6.9. Organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg (omarbetning) (A6-0330/2008, Luis de Grandes Pascual) (omröstning)

6.10. Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (A6-0321/2008, Catherine Trautmann) (omröstning)

Kommissionens ståndpunkt om parlamentets ändringsförslag

Betänkande: Trautmann (A6-0321/2008)

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag:

- ändringsförslagen 12, 16, 19, 24, 32, 39 (till skälen),
- ändringsförslagen 40, 41, 42, 45, 56, 58, 59, 60, 61, 79, 84, 89, 92, 96, 99, 105, 111, 112, 113, 115, 116, 117, 124 (till artiklarna),
- parlamentets ändringsförslag 136.

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag helt eller delvis:

- ändringsförslagen 2, 5, 6, 7, 14, 15, 17, 26, 27, 31, 35, 36, 37, 38 (till skälen),
- ändringsförslagen 43, 44, 46, 48, 52, 53, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 74, 75, 85, 86, 91, 95, 98, 100, 101, 102, 103, 106, 107, 108, 121, 123, 125 (till artiklarna),
- parlamentets ändringsförslag 128, 132 och 134.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag:

- ändringsförslagen 1, 3, 4, 8, 9, 10, 11, 13, 18, 20, 21, 22, 23, 25, 28, 29, 30, 33, 34 (till skälen),
- ändringsförslagen 47, 49, 50, 51, 54, 55, 57, 73, 76, 77, 78, 80, 81, 82, 83, 87, 88, 90, 93, 94, 97, 104, 109, 110, 114, 118, 119, 120, 122 (till artiklarna),
- parlamentets ändringsförslag 126, 127, 129, 130, 131, 133, 135, 137, 138, 139, 141, 142 och 143.

- *Före omröstningen:*

Catherine Trautmann, föredragande. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Vi ska snart rösta om telekompaketet, som är ett av de känsligaste förslagen under den sista tiden av denna mandatperiod.

Jag har samarbetat nära med mina medföredragande Pilar del Castillo Vera och Malcolm Harbour för att åstadkomma ett förslag som är sammanhängande och effektivt för slutanvändarna av dessa direktiv, nämligen kommissionen och tillsynsmyndigheterna, men som också är positivt och värdefullt för dem som eftersträvar rättssäkerhet, främjande av investeringar och en dynamisk och balanserad marknad, det vill säga operatörerna och deras anställda, samt dem som främst gynnas av de många tjänsterna och av kvalitet till ett rimligt och överkomligt pris – konsumenterna.

Vi har alla stått enade i denna strävan – föredragande och skuggföredragande – och därför har vi kunnat nå en stabil kompromiss, vilket bekräftas av det låga antalet ändringsförslag som vi ska rösta om.

Jag vill framföra min djupa tacksamhet till alla föredragande, till ordförandena för de ansvariga utskotten och till de utskott som uppmanats att avge yttranden, deras sekretariat och alla politiska grupper. Jag vill också tacka de kolleger som visat sitt intresse för denna fråga och som bidragit till vårt arbete. Jag uppmanar nu mina kolleger i parlamentet att stödja sina föredragande och ge dem ett tydligt och beslutsamt mandat inför den medbeslutandeprocess som nu följer.

Slutligen hoppas jag att kommissionen och rådet kommer att vara positiva till parlamentets ändrade version av paketet, som även om den i många hänseenden är ett alternativ till kommissionens ursprungliga version, fortfarande omfattar lika många områden där våra tre institutioner är eniga.

- Före omröstningen om ändringsförslag 132:

Ruth Hieronymi (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Beträffande ändringsförslag 132 vill jag på de undertecknande parternas vägnar dra tillbaka detta ändringsförslag, eftersom våra ansträngningar i parlamentet att nå en kompromiss som stärker upphovsrätten tyvärr inte har lyckats.

- Före omröstningen om ändringsförslag 138:

Catherine Trautmann, föredragande. - (FR) Herr talman! Vi måste fatta ett relativt svårt beslut när det gäller ändringsförslag 138, för vilket tre förfrågningar om delad omröstning har lagts fram. Jag lade personligen fram ett muntligt ändringsförslag till första delen av ändringsförslaget, som finns med på omröstningslistan och lyder: "tillämpa principen att inga begränsningar i slutanvändarnas grundläggande rättigheter och friheter får ske". Det är det första muntliga ändringsförslaget. Sedan dess har vi försökt hitta en godtagbar lösning för de politiska grupperna när det gäller den tredje delen av ändringsförslaget.

Jag föreslår därför ett nytt muntligt ändringsförslag, med stöd av de undertecknande parterna, bland annat ordföranden för utskottet för industri, forskning och energi, Angelika Niebler, som skulle lyda: "utom i de fall den allmänna säkerheten hotas då beslut kan fattas i efterhand". Detta skulle ersätta den tredje delen och förtydliga saker och ting, eftersom den tredje del som föreslagits av Guy Bono är tvetydig i fråga om undantaget. Genom detta förtydligande får vi ett läsbart och godtagbart ändringsförslag. Förresten har ändringsförslaget inget med immaterialrätt att göra, vilket Ruth Hieronymi påstod.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

7. Välkomsthälsning

Talmannen. - Omröstningen avbryts för en kort stund medan vi tar emot den libanesiska parlamentsdelegationen, som följer vår verksamhet och som vi naturligtvis hälsar varmt välkomna.

Delegationen från Libanons parlament, under ledning av Boutros Harb, besöker Europaparlamentet inom ramen för våra interparlamentariska sammanträden. Låt mig betona hur viktigt detta besök är för oss efter de svåra år som Libanon har genomlevt, med ett inbördeskrig som varade i 15 år och följdes av en ockupation, och på senare tid med kriget som rasade under sommaren 2006 och de statliga institutionernas förlamning. Det gläder oss särskilt att kunna ta emot delegationen vid en tidpunkt då den politiska situationen i Libanon men också i hela regionen har förbättrats avsevärt, särskilt efter Dohaavtalet och Libanons val av president.

När man nu inom de närmaste dagarna ska rösta om den nya vallagstiftningen hoppas vi att de parlamentsval som ska äga rum nästa år kommer att genomföras under så goda omständigheter som möjligt och ge ny drivkraft åt den libanesiska demokratin, som Europaparlamentet stöder fullt ut. På Europaparlamentets vägnar vill jag därför välkomna delegationsmedlemmarna, med förhoppningen att de diskussioner som de deltar i här i Europaparlamentet ska bli mycket givande. Jag tackar återigen delegationen.

8. Omröstning (fortsättning)

Talmannen. - Nästa punkt är den fortsatta omröstningen.

8.1. Europeisk myndighet för marknaden för elektronisk kommunikation (A6-0316/2008, Pilar del Castillo Vera) (omröstning)

Kommissionens ståndpunkt om parlamentets ändringsförslag

Betänkande: del Castillo Vera (A6-0316/2008)

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag:

- ändringsförslagen 6, 8, 9, 10, 11, 14, 15, 20, 21, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 34, 35, 36, 42, 43, 44 (till skälen),

- ändringsförslagen 47, 48, 50, 54, 57, 59, 62, 66, 68, 73, 77, 78, 79, 91, 92, 94, 97, 98, 100, 103, 104, 105, 106, 115, 117, 125, 133, 136, 140, 141, 143, 144, 145, 146, 147, 149, 153, 156, 163, 166 (till artiklarna).

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag helt eller delvis:

- ändringsförslagen 12, 17, 22, 32 (till skälen),

- ändringsförslagen 49, 53, 60, 61, 63, 64, 65, 69, 70, 81, 83, 85, 87, 88, 89, 93, 99, 101, 102, 107, 126, 131, 152, 159, 160, 161 (till artiklarna),

- parlamentets ändringsförslag 168.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag:

- ändringsförslagen 4, 5, 7, 13, 16, 18, 19, 24, 37, 38, 39, 40, 41, 45, 46 (till skälen),

- ändringsförslagen 51, 52, 55, 56, 58, 67, 71, 72, 74, 75, 76, 80, 82, 84, 86, 90, 95, 96, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 116, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 127, 128, 129, 130, 132, 134, 135, 137, 138, 139, 142, 148, 150, 151, 154, 155, 157, 158, 162, 164, 165, 167 (till artiklarna).

– *Före omröstningen:*

Pilar del Castillo Vera, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag tänker inte tala så länge, eftersom jag är medveten om att tiden är knapp. Men också jag vill tacka alla som bidragit till detta betänkande och betona en mycket viktig fråga: det som parlamentet föreslår i dag i samband med lagstiftningsöversynen av sektorn för elektronisk kommunikation är, som Catherine Trautmann redan påpekat, helt och hållet konsekvent och kommer enligt vår åsikt att få mycket positiva följder för utvecklingen av denna marknad. De förhandlingar som nu inleds måste avslutas inom denna mandatperiod. Jag tror därför att detta är av avgörande vikt för sektorn.

8.2. Ett gemensamt sätt att hantera det spektrum som frigörs i samband med övergången till digitala sändningar (A6-0305/2008, Patrizia Toia) (omröstning)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

9. Högtidligt möte – Ekumeniske patriarken Bartholomeus I

Talmannen. – Ers helighet, patriark Bartholomeus! Det är en stor ära att få välkomna er till detta högtidliga möte i Europaparlamentet under Europeiska året för interkulturell dialog 2008. Den förste gäst som talade inför Europaparlamentet under Europeiska året för interkulturell dialog var stormuftin av Damaskus i januari. Han är från Syrien och framförde ett budskap om det fredliga islam i sitt tal.

Ni företräder den kristna tron, och chefsrabbin Jonathan Sacks kommer att tala till Europaparlamentet i Strasbourg i november som företrädare för den judiska tron.

Utövare av dessa tre trosläror – kristendom, judendom och islam – har levt sida vid sida i århundraden. Denna samexistens har tyvärr inte alltid varit fredlig. Än i dag finns områden i Mellanöstern och på andra håll som har präglats av spänningarna mellan dessa samfund.

Vi i Europaparlamentet stöder alla ansträngningar för att främja en fredlig samexistens mellan religioner och kulturer i Mellanöstern och på andra platser i världen. I Mellanöstern finns också exempel på religiös tolerans och harmoniska relationer mellan utövare av olika trosläror. När jag besökte Syrien nyligen fick jag tillfälle att träffa de andliga ledarna för de olika trossamfunden, och de försäkrade mig att det i deras länder finns goda relationer som grund för dialogen mellan religioner och kulturer.

Europeiska unionen är en gemenskap som bygger på värderingar, och en av våra mest grundläggande värderingar är varje individs inneboende värdighet. I detta hänseende är religionsfriheten central för den mänskliga värdigheten, och sträcker sig långt bortom statliga myndigheters befogenheter. Separationen mellan kyrka och stat, som vi värdesätter så högt, är en garanti för att de religiösa samfunden ska vara fria att hantera sina egna interna angelägenheter och yttre förbindelser. Dessa principer bekräftas i Lissabonfördraget, vars ikraftträdande vi arbetar för att säkra.

Det ekumeniska patriarkatet i Konstantinopel, vars säte ligger i Phanar i Istanbul, grundades på 300-talet och är ett viktigt andligt centrum för 300 miljoner ortodoxa kristna världen över. Phanar betyder "fyr" och ni, ers helighet, har alltid varit en ledstjärna för försoning och fred för de troende i den ortodoxa världen och i världen utanför.

Den senaste EU-utvidgningen har fört in länder med ortodoxa majoriteter, som Cypern, Bulgarien och Rumänien, i EU, medan Grekland varit medlem sedan 1981. Den avlidne påven Johannes Paulus II, som talade till Europaparlamentet 1988, använde följande metafor för att beskriva detta: han sa att sedan Europa hade övervunnit sin delning andades det med båda sina lungor igen. Vi skulle återigen kunna använda denna liknelse i dag för att beskriva det utvidgade EU:s rikedom, som vuxit fram ur de olika perspektiv som den västliga och den östliga kristendomen ger.

Vi tackar er för ert besök. Ni är en av de mycket få personer som har talat till Europaparlamentet två gånger. Ni besökte oss 1994, och nu förärar ni oss med ytterligare ett anförande inom ramen för Europeiska året för interkulturell dialog. Vi ser fram emot att få lyssna på ert anförande.

Jag lämnar er nu ordet här i Europaparlamentet. Tack.

(Applåder)

Hans helighet, ekumeniska patriarken Bartholomeus I. – (EN) Ers excellens, herr talman för Europaparlamentet, era excellenser, ärade ledamöter av Europaparlamentet, ärade gäster och vänner! Till att börja med vill jag framföra hälsningar från det ekumeniska patriarkatet i Konstantinopel, som under många århundraden haft sitt säte i vad som i dag är Istanbul – hälsningar som är fyllda av högaktning och respekt. Jag vill framför allt tacka en gammal vän, Hans excellens Hans-Gert Pöttering, Europaparlamentets talman. Jag vill även framföra min djupaste uppskattning för den utomordentliga äran att få tala till Europaparlamentet en andra gång (som talmannen redan nämnt), särskilt vid detta tillfälle då vi firar Europeiska året för interkulturell dialog.

Som en rent andlig institution innehar vårt ekumeniska patriarkat ett verkligt globalt apostlaämbete med målet att höja och utöka människofamiljens medvetenhet – att skapa förståelse för att vi alla lever under samma tak. Detta är i sin mest grundläggande innebörd betydelsen av ordet "ekumenisk" – eftersom "*oikoumene*" är den bebodda världen – världen som ett hus där alla folk, släkter, stammar och språk lever.

Som alla väl känner till är vår religiösa institution sprungen ur kärnan av axialåldern, djupt i den kristna trons historia – med Jesus Kristus tidigaste anhängare. Eftersom vårt säte – vårt institutionella centrum – delade centrum och säte med det kristna romarriket, blev det snart känt som "ekumeniskt", med vissa privilegier och förpliktelser som kvarstår än i dag. En av dess främsta uppgifter var att föra ut evangeliets försonande budskap till världen utanför romarriket. Under tiden före upptäckternas tidevarv hade de flesta civilisationer en tudelad syn på världen som "innanför" och "utanför". Världen var indelad i två sektorer: en civiliserad hemisfär och en barbarisk hemisfär. I denna historia bevitnar vi de smärtsamma konsekvenserna av människornas alienering från varandra.

I dag, när vi har de teknologiska möjligheterna att gå utöver vår egen kulturella självmedvetenhet, fortsätter vi ändå att bevittna de förfärliga konsekvenserna av mänsklighetens splittring. Stammotsättningar, fundamentalism och filettism – dvs. extrem nationalism som inte beaktar medmänniskornas rättigheter – alla dessa bidrar till den allt längre listan över illdåd som ger anledning till betänkligheter när det gäller våra anspråk på att över huvud taget vara civiliserade.

Trots handelsströmmar, folkgruppers migration och utbredning, religiös omstörtning och väckelse och stora geopolitiska rörelser, har nedmonteringen av de gångna århundradenas rigida och monolitiska självuppfattning ännu inte funnit en permanent plats. Det ekumeniska patriarkatet har seglat över dessa århundradens hav och navigerat genom historiens stormar och stiltjen. Under tjugo århundraden – genom Pax Romana, Pax Christiana, Pax Islamica, Pax Ottomanica (som alla är epoker som präglas av interkulturella strider, konflikter och regelrätta krig) – har det ekumeniska patriarkatet förblivit en ledstjärna för människan och den kristna kyrkan. Det är från djupet av våra erfarenheter av dessa historiens djupa vatten som vi erbjuder dagens värld ett tidlöst budskap med ett konstant mänskligt värde.

I dag sträcker sig vårt patriarkats ekumeniska räckvidd långt bortom gränserna för dess fysiska säte där Europa och Asien möts, i samma stad där patriarkatet funnits under de 16 århundraden som förlöpt sedan dess grundande. Även om vi är få till antalet är det våra omfattande erfarenheter som för mig till denna vördnadsvärda församling i dag, för att dela med mig av dessa erfarenheter av nödvändigheten av interkulturell dialog, som är ett upphöjt och lämpligt ideal för dagens värld.

Som ni själva har sagt – med detta högt värderade organs egna ord: "Det är viktigt för EU:s uppbyggnad att man tillhandahåller resurser för en interkulturell dialog och dialog mellan medborgarna för att stärka respekten för den kulturella mångfalden och hantera den komplexa verkligheten i dagens samhälle och samexistensen mellan olika kulturella identiteter och trosuppfattningar" (beslut nr 1983/2006/EG). Jag vill ödmjukt tillägga till detta ädla uttalande, liksom jag gjorde förra året i mitt tal vid plenarmötet i Europarådets parlamentariska församling i Strasbourg: "Dialog är nödvändigt först och främst för att det ligger i människans natur."

Det är mitt viktigaste budskap i dag: att den interkulturella dialogen utgör själva kärnan av vad det innebär att vara människa, för ingen enskild mänsklig kultur innesluter varenda enskild människa. Utan denna dialog reduceras skillnaderna inom den mänskliga familjen till en objektifiering av "andra människor" och leder till övergrepp, konflikter och förföljelse – ett storskaligt mänskligt självmord, eftersom vi alla i slutändan tillhör en och samma mänsklighet. Men när skillnaderna oss emellan driver oss till möten med varandra och då dessa möten bygger på dialog, infinner sig ömsesidig förståelse och uppskattning – ja, till och med kärlek.

Under de senaste 50 åren har vår mänskliga familj upplevt tekniska framsteg som våra förfäder inte kunnat drömma om. Många har trott att denna typ av framsteg ska överbrygga splittringen människor emellan. Som om våra prestationer hade gett oss makten att övervinna de grundläggande realiteterna hos vår egen moral och – om jag får uttrycka mig så – vårt andliga tillstånd. Men trots att vi har tillgång till alla tänkbara förmåner och tekniska kunskaper – kunskaper som tycks överträffa vårt antropologiska förstånd – bevitnar vi fortfarande de universella förbannelserna i form av hunger, törst, krig, förföljelse, orättvisa, avsiktligt lidande, intolerans, fanatism och fördomar.

I denna cykel som inte tycks kunna brytas får betydelsen hos "EU-projektet" inte underskattas. Något av det som utmärker Europeiska unionen är att den har lyckats skapa ömsesidig, fredlig och produktiv samexistens mellan nationalstater som för mindre än 70 år sedan var mitt uppe i en blodig konflikt som kunde ha förstört det europeiska arvet för alltid.

Här, i Europaparlamentets stora plenarkammare, strävar ni efter att skapa förbindelser mellan stater och politiska realiteter som möjliggör försoning människor emellan. Ni har därmed erkänt vikten av interkulturell dialog, särskilt vid en tidpunkt i Europas historia då omdaningar sker i alla länder och längs med alla samhällsgränser. Starka vågor av konflikter har tillsammans med ekonomisk trygghet och ekonomiska möjligheter fått jordens befolkningar att flytta runt. Det gör det oundvikligt att människor av olika kulturellt, etniskt, religiöst och nationellt ursprung lever nära varandra. I vissa fall flyr samma befolkningar den större helheten och tar avstånd från det dominerande samhället. Men i båda fallen får vår dialog inte bara vara en akademisk övning i ömsesidig förståelse.

För att dialogen ska vara effektiv och omdanande när det gäller att få till stånd grundläggande förändringar hos människor kan den inte utgå från "subjekt" och "objekt". "Den andras" värde måste vara absolut – utan objektifiering, så att båda parter betraktas i ljuset av hela sitt väsen.

För ortodoxa kristna utgör ikonerna eller bilden inte bara högsta graden av mänsklig estetisk fulländning, utan också en påtaglig påminnelse om den eviga sanningen. Liksom i alla verk – religiösa eller inte, och bortsett från konstnärens talang – är bilden tvådimensionell. Men för ortodoxa kristna är en ikon inte bara ett religiöst motiv – och per definition inte bara ett religiöst objekt. Ikonen är faktiskt ett subjekt genom vilket betraktaren, tillbedjaren, deltar i en ordlös dialog med synsinnets. För en ortodox kristen skapar mötet med ikonerna en stark gemenskap med den avbildade personen. Våra möten med levande ikoner – personer som skapats till Guds avbild och likhet – borde skapa så stark gemenskap mycket oftare!

För att vår dialog ska bli mer än bara ett kulturellt utbyte måste det finnas en djupare förståelse för det absoluta ömsesidiga beroendet – inte bara mellan stater och politiska och ekonomiska aktörer – utan varje enskild människas ömsesidiga beroende av varje annan enskild människa. En sådan värdering måste göras oavsett om man har samma rastillhörighet, religion, språk, etnicitet, nationella ursprung eller delar några av de kriterier genom vilka vi söker en självidentifiering och en egen identitet. I en värld med miljarder människor, hur är en sådan ömsesidig sammankoppling förresten möjlig?

Det går naturligtvis inte att förenas med varje enskild människa – det är en förmåga som vi skulle tillskriva det gudomliga. Men det finns ett sätt att förstå att det universum som vi lever i delas av alla – att det är en existensnivå som omfattar varje enskild människas verklighet – en ekosfär som innesluter oss alla.

Därför har det ekumeniska patriarkatet – i överensstämmelse med vår egen ansvarskänsla för huset, världens *oikos* och alla som lever här – under årtionden kämpat för miljöfrågorna och krävt att miljökriserna världen över ska uppmärksammas. Och vi påtar oss denna uppgift utan något egenintresse. Som ni mycket väl vet är vårt patriarkat inte en "nationell" kyrka, utan snarare det grundläggande vedertagna uttrycket för evangeliets ekumeniska dimensioner, och för dess motsvarande skyldigheter inom kyrkans värld. Det är den djupare orsaken till att kyrkofäderna och råden kallar patriarkatet "ekumeniskt". Den konstantinopolitanska kyrkans kärleksfulla omsorg överskrider alla språkliga, kulturella, etniska och till och med religiösa definitioner, eftersom den vill tjäna alla människor. Även om det ekumeniska patriarkatet är djupt rotat i en viss historia – liksom alla andra institutioner – överskrider det historiska kategoriseringar genom sitt eviga ämbete sedan 1 700 år.

Inom ramen för våra insatser för miljön har vi hittills sponsrat sju vetenskapliga konferenser som fört samman en rad olika vetenskapsgrenar. Detta initiativ föddes på den ö som gav mänskligheten Apokalypsen, eller Uppenbarelseboken: den heliga ön Patmos i Egeiska havet. Det var också där vi 1995 inledde ett omfattande program för att föra samman den aktuella vetenskapliga kunskapen om haven med världsreligionernas andliga relation till vatten och särskilt till världshaven. Sedan vårt initiativ på Patmos 1995 har vi korsat Donau, Adriatiska havet, Östersjön, Amazonas, Norra ishavet (i september förra året), och vi förbereder oss nu för att segla på Nilen i Egypten och på Mississippi i Förenta staterna nästa år.

Vi eftersträvar inte endast en kontinuerlig dialog som kan utnyttjas för praktiska behov, utan också en dialog som höjer människors medvetenhet. Vi strävar efter att hitta svar på miljöproblem och miljökriser, men ger också deltagarna en starkare känsla av att de själva tillhör och verkar i en större helhet. Vi försöker betrakta den mänskliga existensens ekosfär inte som ett objekt som måste kontrolleras, utan som en medkämpe på vägen mot resultat och förbättring. Som aposteln Paulus, vars 2 000 år gamla arv högtidligt hålls av såväl de ortodoxa som de romersk-katolska kyrkorna i år, säger i ett av sina mest kända brev, Romarbrevet: "För vi vet att hela skapelsen ännu ropar som i födslovänder".

Alla planetens ekosystem är som en nation – definitionsmässigt begränsade till en plats. Flodmynningen är inte tundran, och savannen är inte öknen. Men liksom varje kultur har varje ekosystem en effekt som sträcker sig långt utöver dess naturliga – eller i fallet med kulturer, nationella – gränser. Och när vi förstår att varje ekosystem ingår i den enda ekosfär som bebos av alla levande varelser som befolkar jorden, kan vi greppa föreningen, den mäktiga sammansmältningen av allt liv, och vårt verkliga ömsesidiga beroende av varandra. Utan denna förståelse drivs vi till miljömord, till självförstörelse av den enda ekosfär som håller all mänsklig existens vid liv.

Därför talar jag till er i dag, och lyfter fram Europeiska året för interkulturell dialog, med liknelser från naturen som bekräftar ert enastående mänskliga värde. Som institution har det ekumeniska patriarkatet i århundraden levt som ett relativt litet ekosystem inom en mycket större kultur. Mot bakgrund av denna långa erfarenhet vill vi framhålla de viktigaste praktiska särdragen som möjliggör arbetet med interkulturell dialog.

Först och främst måste minoriteters rättigheter respekteras inom alla majoriteter. När minoriteters rättigheter iakttagas kommer samhället till övervägande del att vara rättvist och tolerant. I alla kulturer kommer en grupp alltid att dominera – oavsett om det är genom ras, religion eller annat. Gruppindelning är oundvikligt på vår mångskiftande jord. Vad vi vill stoppa är splittringen! Samhällen som byggs på uteslutning och förtryck kan inte bestå. Eller som den gudomliga fredsfursten Jesus Kristus sa: "Varje rike som är splittrat blir ödelagt, och en stad eller en familj som är splittrad kan inte bestå".

Vårt råd till alla är att inse att endast när vi tar till oss hela den gemensamma närvaron inom den mänskliga existensens ekosfär, kan vi möta "det andra" hos människorna omkring oss – majoriteter som minoriteter – med en verklig känsla för mänsklighetens blodsband. Då ser vi inte främlingar som främmande människor,

utan som bröder eller systrar i människofamiljen, i Guds familj. Paulus talade tämligen värtaligt och koncist om allmänmänniska relationer och broderskap när han talade till atenarna under det första århundradet.

Därför måste EU integrera Turkiet i sitt projekt och därför måste Turkiet främja interkulturell dialog och tolerans för att kunna införlivas i EU-projektet. EU får inte betrakta religioner som tolererar och respekterar andra som främmande. De stora religionerna kan, liksom EU-projektet, vara en styrka som övervinner nationalism och till och med kan övervinna nihilism och fundamentalism genom att få sina anhängare att fokusera på vad som förenar oss som människor, och genom att främja en dialog om vad som skiljer oss åt.

I vårt land, Turkiet, uppfattar vi en inbjudan från en ny ekonomisk partner och handelspartner, men vi uppfattar också den tvekan som kommer av att ta emot ett land som till största delen är muslimskt som en jämlike. Trots det är EU fullt av muslimer som kommit hit från alla slags bakgrunder och av alla slags skäl, på samma sätt som EU fortfarande skulle vara fullt av judar om inte fasorna under andra världskriget ägt rum.

EU-medborgarna kommer faktiskt inte att bara behöva möta icke-kristna, utan också kristna som inte passar in i kategorierna katoliker eller protestanter. Den ortodoxa kyrkans återuppvaknande i Östeuropa sedan järnridåns fall har verkligen varit ett under för världen att skåda. Delningen av Östeuropa har lett till splittring på många platser. Centrumet är inte bara splittrat, det är knappt urskiljbart. Alltmedan nationalstaterna eftersträvar återupprättelse har den ortodoxa kristna tron stärkts genom denna process och blivit viktigare än ekonomiska indikatorer och fått en ny status som inte hade kunnat förutses ens för 20 år sedan.

En av de centrala uppgifterna för det ekumeniska patriarkatet är att bidra till den process av tillväxt och expansion som sker i de traditionellt ortodoxa länderna, genom att förbli den vedertagna normen för den världsomspännande ortodoxa kyrkan, för över en kvarts miljard människor världen över. Jag vill nu tala om för er, kära vänner, att i oktober – nästa månad – kommer alla ledare för de ortodoxa patriarkaten och de självstyrande kyrkorna på vår inbjudan att träffas i Istanbul för att diskutera våra gemensamma problem och för att stärka den panortodoxa enigheten och det panortodoxa samarbetet. Samtidigt kommer vi också att högtidlighålla att 2 000 år har gått sedan nationernas apostel Paulus föddes.

I Istanbul förbereder vi oss nu med stor glädje och entusiasm för att staden ska firas som Europeisk kulturhuvudstad under 2010. Istanbul har med sin långa historia utgjort en korsväg för människomöten och har varit en plats där olika religioner och kulturer sammanlevt. Förra veckan deltog jag i en lunch till den spanske premiärministerns ära med Turkiets premiärminister som värd. Som alla känner till är både Turkiet och Spanien medsponsor till Alliansen mellan civilisationer under överinseende av FN. Jag lyssnade till deras underbara anföranden, som stämde väl in med den diakroniska och toleranta anda som råder i Istanbul.

Och nu, kära vänner, vill jag avsluta på franska för att hedra det franska ordförandeskapet, och också för att ni den här veckan firar Europeiska språkdagen, nästa fredag tror jag.

(FR) Ers excellens, mina damer och herrar i Europaparlamentet! Det ekumeniska patriarkatet bekräftar att det vill göra allt i sin makt för att bidra till freden och välståndet i Europeiska unionen. Vi är redo att ansluta oss till er i andra konstruktiva dialoger som den som vi fört i dag, och vi kommer att följa de aktuella problemen noga.

Det är i denna anda som patriarkatet har odlat och närt en meningsfull dialog med islam och judendomen under de senaste 25 åren. Vi har hållit många bilaterala och trilaterala möten. Vi kommer att träffas i detta forum i Aten i början av november för att för tolfte gången återuppta vår akademiska dialog med islam.

Vid sidan av dessa diskussioner fortsätter vi våra teologiska samtal med de romersk-katolska, anglikanska, lutherska och reformerta kyrkorna och med de gamla orientaliska kyrkorna: den armeniska och den koptiska etc. I slutet av oktober kommer jag på påvens inbjudan att få tillfälle, ja till och med privilegiet, att tala vid det tolfte ordinarie sammanträdet för biskoparnas världsskyrkomöte i Vatikanstaten.

Detta borde visa hur oerhört aktivt det ekumeniska patriarkatet är på området för ekumenisk dialog och att det försöker bidra till en bättre förståelse mellan folk, till försoning, fred, solidaritet och insatser för att bekämpa fanatism, hat och all slags ondska.

Jag vill tacka er för detta unika tillfälle att tala till parlamentet för andra gången, och ber om Guds oändliga välsignelse för alla era rättfärdiga initiativ.

Låt mig från denna framstående plattform framföra mina varmaste lyckönskningar till muslimer världen över inför det stora Ramadanfirandet och också till världens judar nu så här inför Rosh Hashanah. Vi är alla bröder och systrar, barn till samma himmelske fader och det finns rum för alla på denna underbara planet, som vi alla ansvarar för, men det finns inte utrymme för krig eller för människor som mördar varandra.

Jag tackar er återigen av hela mitt hjärta för att jag fått den stora äran och det stora privilegiet att tala till er i dag.

(Stående ovationer)

Talmannen. – Ers helighet! Europaparlamentet gav er just en stående ovation för att visa sin uppskattning för ert tal. Ni talade om *pax*, om fred för människofamiljen och skapelsen. Fred är kulmen av respekten för den mänskliga värdigheten.

Vi behöver inte instämma i varenda tro som finns, och vi behöver inte acceptera varenda åsikt. Vad vi däremot måste göra är att respektera våra medbröder och medsystrar. Det är den respekten som ligger till grund för den mänskliga värdigheten, och som är vad tolerans bygger på.

I denna anda vill vi återigen framföra vårt varmaste tack till er för ert bidrag till Europeiska året för interkulturell dialog. Det är ett värdefullt bidrag som främjar förståelsen mellan människorna på vår kontinent och i världen, och som främjar försoning, fred och frihet.

Tack så mycket, Ers helighet.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

10. Omröstning (fortsättning)

Talmannen. – Nästa punkt är den fortsatta omröstningen.

10.1. Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, integritetsskydd och konsumentskydd (A6-0318/2008, Malcolm Harbour) (omröstning)

Kommissionens ståndpunkt om parlamentets ändringsförslag

Betänkande: Harbour (A6-0321/2008)

Kommissionen godtar följande ändringsförslag:

- ändringsförslagen 2, 4, 5, 7, 8, 13, 15, 16, 20, 21, 32, 38, 41 (till skälen),
 - ändringsförslagen 43, 48, 51, 54, 55, 56, 60, 61, 63, 64, 65, 66, 68, 70, 72, 73, 77, 79, 88, 89, 90, 97, 100, 106, 110, 111, 112, 115, 116, 118, 129, 137, 141, 143, 145, 149, 150, 151, 152 (till artiklarna),
 - parlamentets ändringsförslag 191, 192, 167 och 182.
- Kommissionen godtar följande ändringsförslag helt eller delvis:
- ändringsförslagen 3, 6, 9, 11, 12, 14, 18, 19, 22, 23, 25, 26, 27, 31, 37 (till skälen),
 - ändringsförslagen 44, 47, 53, 62, 67, 71, 74, 75, 76, 80, 82, 86, 87, 91, 92, 93, 94, 99, 103, 105, 109, 114, 122, 127, 132, 134, 135, 136, 138, 139 (till artiklarna),
 - parlamentets ändringsförslag 170, 154, 171, 194, 189, 193, 188, 152, 159, 180, 181, 183 och 185.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag:

- ändringsförslagen 1, 10, 17, 24, 28, 29, 30, 33, 34, 35, 36, 39, 40, 42 (till skälen),

- ändringsförslagen 45, 46, 49, 50, 52, 57, 58, 59, 69, 78, 81, 83, 84, 85, 95, 96, 98, 101, 102, 104, 107, 108, 113, 117, 119, 120, 121, 123, 124, 125, 126, 128, 130, 131, 133, 140, 142, 144, 146, 147, 148 (till artiklarna),

- parlamentets ändringsförslag 169, 153, 160, 177, 190, 176, 165, 178, 155, 172, 168, 173, 166, 157, 163, 174, 156, 158, 175, 179, 184, 186 och 187.

- *Före omröstningen:*

Malcolm Harbour, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vet att jag inte blir populär om jag håller ett långt anförande vid den här tiden, men mina två medföredragande, med vilka jag arbetat mycket nära som ett team, har gjort korta uttalanden, så jag vill bevara lagandan.

Jag vill bara säga att mitt betänkande innehåller fler ändringsförslag eftersom mitt utskott varit mer ambitiöst i sina förbättringar av kommissionens förslag. Jag ber om ert stöd för att se till att vi får tillitsfulla, välinformerade konsumenter av elektronisk kommunikation, som också är trygga och vet att deras personuppgifter skyddas.

Jag vill tacka alla kolleger i utskottet som arbetat med mig i utarbetandet av vissa riktigt stora kompromissändringsförslag som vi kommer att anta i dag. Jag vill särskilt tacka Alexander Alvaro och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, som vi bedrivit ett mycket nära samarbete med, för deras del i fråga om direktivet om integritet och elektronisk kommunikation. Jag vill att ni alla ger oss en stor majoritet så att vi, när vi sätter oss ned för att förhandla med kommissionen och rådet, gör vårt allra bästa för EU:s konsumenter.

- *Efter omröstningen:*

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka alla föredragande för ett utmärkt arbete. Det har inte varit lätt men de har gjort ett fantastiskt jobb och förtjänar all respekt. Jag vill också tacka parlamentsledamöterna för det starka budskap de förmedlat i och med dagens omröstning. Det är ett budskap om en öppen och konkurrenskraftig inre marknad, till såväl telekomföretag som EU:s 500 miljoner konsumenter.

I går lade kommissionen fram förslag till nya bestämmelser för att få bukt med oskäligen höga avgifter för sms- och dataroaming inom EU. Förslagen skulle råda bot på ett av de tydligaste symptomen på avsaknaden av en inre marknad för telekom, en brist som både företag och konsumenter känner av. I dag har Europaparlamentet tagit ytterligare ett viktigt steg framåt genom att föreslå en lösning på grundproblemet en gång för alla: att bli kvitt fragmenteringen genom att bana väg för en reglerad inre marknad.

Det är särskilt glädjande att Europaparlamentet, efter en intensiv debatt och kanske till mångas förvåning, röstade för inrättandet av en effektiv teletillsynsmyndighet inom EU i syfte att sammanföra de nationella tillsynsmyndigheterna och underlätta dialogen mellan de nationella tillsynsmyndigheterna och kommissionen. Detta ökar förutsättningarna för att åstadkomma likvärdiga konkurrensvillkor för tillhandahållande och användning av telekomtjänster över landgränserna inom EU. Unionens nya tillsynsmyndighet skulle starkt bidra till att förbättra gränsöverskridande konkurrens och öka konsumenternas valfrihet.

Nu måste vi – parlamentet, rådet och kommissionen – samarbeta för att få till stånd telekommunikationspaketet under 2010. Tiden är knapp. Vi måste göra det ordentligt och vi måste göra det snabbt. Kommissionen kommer att göra allt i sin makt för att arbetet ska gå framåt.

Jag är övertygad om att det budskap som parlamentet i dag har fört fram kommer att höras även utanför EU, det kommer att höras världen över. Det kommer att visa att EU:s inre telekommarknad är öppen och att målet är en stark industri och konsumenter med större rättigheter. Tack, och gratulerar!

(Applåder)

10.2. 2006 års internationella avtal om tropiskt timmer (A6-0313/2008, Caroline Lucas)

10.3. Det internationella avtalet för tropiskt timmer

10.4. Europaparlamentets prioriteringar när det gäller kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram 2009

10.5. Förberedelser inför toppmötet EU/Indien (Marseille, 29 september 2008)

– Före omröstningen om punkt 20:

Emilio Menéndez del Valle (PSE). – (ES) Min grupp önskar lägga fram ett muntligt ändringsförslag till punkt 20. Ändringen lyder som följer på engelska och ska infogas efter sista meningen:

”Parlamentet uppmanar Indien och EU att, särskilt genom EU:s särskilde representant för Burma/Myanmar, arbeta tillsammans för att få Burmas militärjunta att släppa politiska fångar och respektera mänskliga rättigheter.”

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

– Före omröstningen om punkt 25:

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har ett muntligt ändringsförslag till inledningen av punkt 25. Jag skulle vilja lägga till följande ord: ”fördömer alla våldshandlingar mot kristna och”, varefter originaltexten fortsätter. Orsaken är att det som hände i Orissa inte någonstans i dokumentet uttryckligen fördöms – man har i stället använt mycket svagare synonymer.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte och några ledamöter ropade ”EU är kristet, inte muslimskt”).

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! När vi hör rasistiska uttalanden som ”inga muslimer i EU” uppmanar jag er att ingripa!

(Applåder)

Talmannen. – Ja, jag håller med Daniel Cohn-Bendit.

11. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

– Betänkanden: Coelho (A6-0351/2008 och A6-0352/2008)

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade slutligen för de två betänkandena om nyare versioner av Schengens informationssystem. Jag menar dock fortfarande att införandet av Schengenavtalet har inneburit att våra gränser har blivit till ett slags glorifierade såll – säkerheten vid och kontrollen av gränserna har försämrats.

Schengenavtalet har medfört att vi inte på något sätt är starkare än gränskontrollens svagaste länk, och det innebär särskilt allvarliga problem. Men om vi nu har det här systemet, och ska fortsätta att ha det, är det naturligtvis min plikt att stödja kontroller som tillämpas så effektivt som möjligt och även informationsutbytet. Det är anledningen till att jag röstade för förslaget, men det ska ingalunda tolkas som ett godkännande av EU:s öppna gränspolitik.

– Betänkanden: de Grandes Pascual (A6-0330/2008 och A6-0331/2008)

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) På grund av faktorer som jag inte kan påverka kunde jag tyvärr inte närvara vid gårdagens debatt om direktivet om organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg. Jag tar tillfället i akt att uttrycka min tillfredsställelse över att direktivet har antagits av parlamentet i linje med rekommendationerna från utskottet för transport och turism.

I rådets gemensamma ståndpunkt fanns ett par aspekter som inte var helt tydliga eller inte behandlats ordentligt. För det första måste klassificeringssällskapen när de agerar på uppdrag av de nationella administrationerna – det är ju flaggstaterna som ansvarar för fartygens säkerhet – omfattas av samma rättsliga garantier som de som de nationella administrationerna omfattas av.

För det andra anser jag att vi har förtydligat det ekonomiska ansvaret vid ett eventuellt tillbud. I rådets gemensamma ståndpunkt gjordes ingen tydlig åtskillnad mellan de tre möjliga scenarierna – där ett tillbud kan orsaka dödsfall, kroppsskada eller endast skada på egendom – så parlamentet har nu rätt ut det hela och försäkrat att frågan är löst.

Jag hoppas att rådet kommer att godkänna detta.

– Betänkande: Trautmann (A6-0321/2008)

Neena Gill (PSE). - (EN) Herr talman! Jag röstade för det här betänkandet eftersom jag tror att det kan komma att spela en viktig roll för att skapa den konkurrenssituation som EU:s marknad för elektronisk kommunikation verkligen behöver. Under alltför lång tid har brittiska telekomföretag fått kämpa mot företag i andra delar av EU, eftersom dessa fortfarande i praktiken drivs som monopol. Spektrumhandeln har genererat stora intäkter åt den brittiska regeringen, intäkter som man framgångsrikt har återinvesterat. Men det viktigaste med betänkandet är att det läggs fram principer om tjänster, teknik och neutralitet, som genom att föregå praxisen att yrka på de tjänster som spektrum används för och på de tekniska standarder som brukar användas, innebär ytterligare ett steg mot målet att förhindra stora företag från att helt dominera marknaden.

I Storbritannien har British Telecom utvecklats från statlig telekomleverantör till ett framgångsrikt reglerat företag. I min egen valkrets märker jag emellertid fortfarande av problem med de stora tjänsteleverantörernas dominans. Särskilt problematiskt är det på landsbygden, där konsumenterna anses alltför "olönsamma" för att få bredband. I betänkandet uttrycks en beslutsamhet att utjämna dessa olikheter, och jag hoppas att det verkligen blir så.

Jan Březina (PPE-DE). - (CS) Det är riktigt att avsaknaden av funktionella konkurrensvillkor inom telekommunikationssektorn gör att det är önskvärt, och nödvändigt, att införa ett nytt regelverk. Jag anser att den lösning man valt otvivelaktigt är ett bidrag inom området funktionell delning, baserat på principen om frivilligt åtagande. Varje enskild medlemsstat kan då med hänsyn till lokala förhållanden avgöra om man bör gå med på funktionell delning eller om man bör fortsätta som förut. Personligen ställer jag mig tveksam till funktionell delning, dels för att vi har begränsad erfarenhet av det, dels för att jag menar att konkurrens mellan olika slags nätverk, vilket bör uppmuntras genom unionens åtgärder, är viktigare än konkurrens inom ett enda nätverk. Men ibland går regleringen för långt. Jag anser till exempel inte att Europeiska kommissionen bör ha vetorätt i samband med nationella regleringsmyndigheters hjälpåtgärder inom de egna marknaderna. Kommissionen ska inte blanda sig i nationella angelägenheter – det är oförenligt med principen om kompetensfördelning. Jag vill se en balanserad lagstiftning som speglar operatörernas och deras kunders behov. Lagstiftningen ska bidra till bättre och mer lättillgängliga telekommunikationstjänster – vi ska alltså inte reglera bara för reglerandets skull.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Jag måste erkänna att jag blev förvånad över den oenighet som rådde under diskussionerna om ändringsförslag 138, då några ledamöter inte kunde tolka ändringsförslaget i enlighet med texten. I egenskap av medförfattare vill jag understryka att en användare enligt bestämmelserna inte kan kopplas bort från Internet utan tillsynsnämndens samtycke. Användarrättigheterna kan dock komma att kränkas i de fall då hänsyn till den allmänna säkerheten kräver det. Användarnas grundläggande rätt till integritet kommer inte att kränkas genom blockering eller filtrering av innehåll utan de behöriga myndigheternas godkännande. Det som fick mig att ställa mig positiv till det här förslaget var några exempel från Frankrike, där webbsidorna för ministeriet för EU-frågor och en del webbsidor för bokning av tågresor blockerades på det offentliga nätet i Paris stadshus på grund av att sidornas innehåll felaktigt bedömts som pornografiskt. Jag vill tacka er ledamöter för att ni valde att stödja vårt balanserade förslag, och Frankrike för att ni också godkänner det.

– Betänkande: del Castillo Vera (A6-0316/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) I egenskap av skuggföredragande ser jag med tillfredsställelse på att organet för europeiska tillsynsmyndigheter på telekommunikationsområdet (BERT), tack vare de ändringsförslag som antagits av Europaparlamentet, sparar tiotals miljoner euro åt EU:s skattebetalare varje år. I motsats till vad kommissionen föreslog har man inrättat en smidigare och mer flexibel institution som tar till vara fördelarna med en inre marknad, samtidigt som den garanterar de nationella telekommunikationsmyndigheterna fortsatt oberoende. Det gläder mig att konsumentorganisationernas ställning har stärkts tack vare mitt initiativ. I frågan om finansieringen av organets budget fanns en bred samsyn, som jag var en del av, men jag vill ännu en gång påtala de risker som kan uppstå i och med att olika medlemsstater bidrar i olika stor omfattning. Det kan leda till en ojämn maktfördelning mellan

medlemsstaterna, särskilt de största staterna, när det gäller beslut om gränsöverskridande reglering av medlemsstaternas telekommunikation.

– Betänkande: Harbour (A6-0318/2008)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (SK) Först och främst vill jag tacka föredraganden för hans fleråriga och konsekventa arbete med ett lagstiftningspaket inom området för elektronisk kommunikation. Jag stödde hans betänkande vid dagens omröstning.

Telekommunikationspaketet innebär en nödvändig reform av nuvarande regelverk, särskilt skyddet för enskilda personer med avseende på integritet och behandling av personuppgifter. Den aspekten var ett av förslagets viktigaste syften och jag stödde åsikten att uppgiftsskydd och säkerhetsfrågor måste sättas in i ett vidare sammanhang och inte begränsas till EU, eftersom leverantörer av kommunikationstjänster och Internet finns utspridda över hela världen och arbetar med personuppgifter inom olika rättsordningar.

Jag stödde också förslaget att förbättra och stärka konsumenträttigheterna, speciellt genom mer information om och mer insyn i priser och allmänna villkor för att använda telekommunikationstjänster. Sist men inte minst glädde det mig att man i förslaget till betänkande försöker underlätta och förbättra tillgången till elektronisk kommunikation för funktionshindrade.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Det just antagna betänkandet har kopplingar till mitt eget ett år gamla betänkande om konsumenternas förtroende i den digitala miljön, och därför gläder det mig att slutanvändarnas och konsumenternas rättigheter har stärkts väsentligt. Jag är särskilt nöjd med att vi har kunnat behandla frågor som nummerportabilitet inom en dag, vilket mjukar upp den orörliga marknaden för mobiloperatörer, och att larmnumret 112 ska ange varifrån samtalet kommer, vilket kommer att rädda fler människors liv. Bland de många förbättringarna kan nämnas följande: det europeiska larmnumret 116 utökas till att gälla även andra områden än försvunna barn, insynen i fråga om avtal och priser förbättras, det blir enklare att avsluta avtalsförhållanden i ett tidigt skede, vanliga användare får bättre tillgång till skyddsprogram, funktionshindrade användare garanteras lika tillgång och definitionen av skräppost preciseras.

– Betänkande: Lucas (A6-0313/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Mina damer och herrar! Jag skulle vilja uttrycka mitt missnöje med den här tvisten, som fortfarande var olöst när gårdagens debatt med kommissionen avslutades, om de rättsliga grunderna för godkännande av det internationella avtalet om hållbar och laglig avverkning av tropiskt timmer. Det är min bestämda uppfattning att det kräver parlamentets samtycke, inte enbart samråd. Avtalet har sina brister, men eftersom vi i dagsläget inte har något annat så gläder det mig att vi så tydligt har enats om att anta det i dag. Vi markerar att vi motsätter oss plundringen av de tropiska skogarna, men jag fruktar att miljontals ton tropiskt timmer kommer att fortsätta strömma in i EU till dumpade priser, eftersom det har varit omöjligt att få in miljökrav i den europeiska handelspolitiken. Det är paradoxalt eftersom vi samtidigt skryter med att vi går i bräsch för minskningen av koldioxidutsläppen i världen. Någoting är fel. Kanske vet inte den högra handen vad den vänstra sysslar med, eller tvärtom.

– Resolution: kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram för 2009 (RC B6-0420/2008)

Peter Baco (NI). - (SK) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram för 2009 på grund av dess samlade kompetens.

Jag anser att beslutet att till fullo stödja Europaparlamentets åtgärder för att stabilisera finansmarknaderna i dessa tider av ekonomisk kris är ett synnerligen bra beslut. Men jag tycker inte att programmet tar hänsyn till livsmedelssäkerheten, som måste omfattas av konkreta åtgärder och inte bara beklaganden.

Att snabbt maximera de nya medlemsstaternas jordbrukspotential är av yttersta vikt eftersom dagens diskriminerande gemensamma jordbrukspolitik medför en kraftig försämring av jordbruket i de nya medlemsstaterna.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Herr talman! De rekommendationer som parlamentet utfärdade för Europeiska kommissionens arbetsprogram för 2009 var på det hela taget ganska starka. Men man hade förväntat sig att parlamentet först och främst skulle ha krävt respekt för den demokratiska rättsordningen inom EU genom de politiskt tillsatta pamparna i Europeiska kommissionen.

Vad skulle det innebära i praktiken? Jag ska ge två exempel. För det första, respektera för guds skull det irländska folkets beslut, ett beslut som säkerligen uttrycker vad en stor majoritet av de EU-medborgare som

inte ens har möjlighet att protestera mot Lissabonfördraget känner. Så släng ut den maskerade EU-konstitutionen!

För det andra, och det är det viktigaste, stoppa genast anslutningsförhandlingarna med Turkiet. Det finns absolut ingen demokratisk grund för dessa. Vi har naturligtvis länge känt till att eurokraterna inte bryr sig ett skvatt om vad medborgarna vill trots att de med sina skattepengar får betala dyrt för eurokraternas överdådiga livsstil.

– Resolution: förberedelserna inför toppmötet mellan EU och Indien i Marseille den 29 september 2008 (RC B6-0426/2008)

Bogdan Pęk (UEN). - (PL) Herr talman! Det som skedde under omröstningen om den här resolutionen, att det muntliga ändringsförslaget avvisades, är skrämmande. Den som begärde detta var Martin Schulz, en av förkämparna för mänskliga rättigheter och en förespråkare för icke-diskriminering. Daniel Cohn-Bendit, välkänd försvarare av de mänskliga rättigheterna på många olika sätt, var också inblandad. Alla är vi dock fullt medvetna om de ohyggliga händelserna i Indien och om allt det blod som spillts i landet. Det var just kristna som drabbades. Därför kan jag inte förstå varifrån den nyrasism som ledande EU-politiker ger uttryck för kommer. Jag kan inte förstå hur dessa människor understår sig att avvisa ett så tydligt ändringsförslag här i denna kammare. En av parlamentets grundstenar ska trots allt vara försvar av de mänskliga rättigheterna och principen om icke-diskriminering. Jag tror att den här frågan kommer att stämma till ordentlig eftertanke hos parlamentet och hos befolkningen i allmänhet.

Jo Leinen (PSE). - (DE) Herr talman! Jag röstade emot resolutionen om toppmötet mellan EU och Indien, men inte för att jag på något sätt skulle vara emot ett samarbete med Indien. Som medordförande för parlamentets grupp Friends of India är jag tvärtom för ett närmare samarbete med Indien. Den här resolutionen är emellertid inget annat än en katalog över allt som vi möjligtvis kan associera till detta enorma land.

Punkt 29 är ett typexempel: här efterlyser vi en kartläggning från kommissionen av de mänskliga rättigheterna i Indien och resultatet av människorättsdialogen mellan EU och Indien. Trots detta finns det också ett antal punkter där det hänvisas till särskilda befolkningsgrupper, t.ex. de kristna i Orissa, muslimerna i Kashmir och daliterna i andra delar av landet. Sätillvida är föregående talaresh yttrande ganska absurt, eftersom ämnet tas upp gång på gång i resolutionen.

Allting har sin tid och plats. Tänk er bara att det indiska parlamentet skulle anta en resolution om romernas situation i Tjeckien, ungrarnas situation i Slovakien och ryssarnas situation i Estland och Lettland. Vi är inte mogna uppgiften att fokusera på de viktigaste frågeställningarna – i stället gör vi långa listor med alla möjliga frågor, vilket påverkar vårt inflytande negativt. Resultatet blir att vi inte riktigt tas på allvar, det vet jag.

Det är orsaken till att jag röstade emot resolutionen. Det är mycket synd eftersom det nionde toppmötet är viktigt. I parlamentet har det talats om reformer, och det är precis vad vi behöver. Vi måste fundera på att reformera den här typen av resolutionstext likaså.

Skriftliga röstförklaringar

– Betänkande: Botopoulos (A6-0324/2008)

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Costas Botopoulos betänkande om att ändra artikel 121 i Europaparlamentets arbetsordning om talan vid domstolen gäller en smärre ändring av arbetsordningen. Jag röstade därför för dess rekommendationer.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. - (PL) Jag röstade för betänkandet om att ändra artikel 121 i Europaparlamentets arbetsordning om talan vid domstolen. Det gjorde jag därför att den fråga det gäller är ett exempel på respekt för rättsstatsprincipen.

I artikel 121.3 i arbetsordningen stadgas att talmannen ska väcka talan på parlamentets vägnar vid EG-domstolen i enlighet med en rekommendation från det behöriga utskottet. Denna bestämmelse gäller uttryckligen och endast klagomål vid domstolen. I sådana fall är det inte möjligt med en vidare tolkning enligt vilken denna bestämmelse skulle kunna tillämpas på andra fall av annan art vid domstolen. Bestämmelsen tillämpas endast i fall som omfattar ingivande av klagomål (exempelvis om upphävande av en rättsakt) när parlamentet inleder ett rättsligt förfarande.

För att säkerställa rättssäkerhet och fullständighet föreslog föredraganden, med rätta, att en ny punkt ska läggas till artikel 121. Genom den nya punkten kommer etablerad praxis att fastställas när det gäller inlagor

från Europaparlamentets talman till domstolen och hans eller hennes framträdande vid domstolen på begäran av utskottet för rättsliga frågor. I och med den föreslagna ändringen fastställs det förfarande som ska följas om talmannen och det ansvariga utskottet inte är överens. Tack vare detta ändringsförslag kommer det förfarande som följs för närvarande att få en demokratisk rättslig grund.

– Betänkanden: Coelho (A6-0351/2008 och A6-0352/2008)

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Jag vill uttrycka mitt missnöje med att frågan om SIS, Schengens informationssystem, trots att det är en så viktig fråga för EU-medborgarna behandlas enligt samrådsförfarandet, enligt vilket parlamentet endast kan lägga fram sina synpunkter. Parlamentets synpunkter är inte bindande för rådet.

SIS, Schengens informationssystem, är i själva verket symbolen för ett Europa utan gränser som garanterar ett område för frihet, säkerhet och rättvisa i hela unionen. SIS har skapat möjligheten till polissamarbete och straffrättsligt samarbete i de gamla medlemsstaterna. Det har möjliggjort inrättandet av en unik europeisk databas för individer och enheter. Detta är särskilt viktigt vid utfärdandet av visum och uppehållstillstånd. När de tolv nya medlemsstaterna gick med i unionen blev det nödvändigt att inkludera dem i SIS, och därför inrättades SIS II. Detta är ett andra generationens system som omfattar alla EU-medlemsstater och gör det möjligt att samla in fullständiga uppgifter, inklusive biometriska uppgifter och information om europeiska arresteringsordrar.

Unionen måste nu ta itu med den besvärliga överföringen av alla uppgifter till det nya SIS II-systemet. Den är i högsta grad nödvändig men också komplicerad. Jag uppmanar därför till noggrannhet och försiktighet. De uppgifter som är insamlade i det s.k. gamla systemet får inte läcka ut och komma i händerna på obehöriga. Uppgifterna måste hanteras på ett säkert sätt, för EU-medborgarnas och medlemsstaternas säkerhet är beroende av det.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi strävar efter att se till att det verkligen råder fri rörlighet för personer i Europa. Därför anser vi att Schengenområdet (som inte omfattar alla EU-länder och ännu mindre alla europeiska länder), trots att det avlägsnar hinder mellan de länder som deltar, i själva verket förstärker dessa hinder mot andra länder (särskilt länder som Portugal har historiska band till).

Men vi kan inte bortse från att man, med hänvisning till den "fria rörligheten", inrättar ett informationssystem och databaser som går långt bortom det målet, och gör dessa till centrala stödverktyg (eller "rygggraden") i säkerhetsoffensiven (som leds av EU) och den alltmer omfattande överföringen av rättsliga och inrikes frågor till gemenskapens behörighet – områden som är själva kärnan i medlemsstaternas suveränitet.

Med andra ord kan vi inte gå med på det som rådets ordförandeskap föreslår: att man först inrättar systemet och därefter fastställer dess mål. Detta är särskilt viktigt eftersom målen har varit fastställda länge (införande av den europeiska arresteringsordern och biometriska uppgifter, tillträde för nya enheter, inklusive utbyte av uppgifter med tredjeländer osv.).

Som vi har sagt tidigare hotar dessa åtgärder skyddet för medborgarnas rättigheter, friheter och garantier.

Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) När man läser detta betänkande är det en fråga som slår en: Är det på grund av att den första generationen av Schengens informationssystem inte fungerade, eller i varje fall var ineffektiv som ett medel för att garantera säkerhet inom Schengenområdet, som ett andra generationens system införs, för att åtgärda dessa tillkortakommanden?

Tyvärr inte, eftersom detta andra generationens system bara är en uppdaterad version av ett redan bristfälligt system.

Enligt siffrorna från kommissionen passerar 400 000 olagliga invandrare unionens gränser varje år. Även om man antar att biometriska uppgifter snart kommer att finnas tillgängliga och gå att använda för att registrera och sända hem olagliga invandrare som redan är registrerade som sådana, skulle EU inte kunna sätta stopp för den massinvandring som sker längs dess kuster och landgränser på grund av den bristande kontrollen vid medlemsstaternas inre och yttre gränser.

Schengens informationssystem kommer aldrig att bli mer än en oduglig symbol så länge som de farliga Schengenöverenskommelserna gäller.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Man tvingades skjuta upp genomförandet av SIS II flera gånger på grund av tekniska svårigheter. Då stod exempelvis de nya medlemsstaterna från Östeuropa inför stora

problem vid sina gränser och tryckte därför på för införandet av ett program för att "täppa till hålen". Det var kanske ett förnuftigt sätt att reagera på mot bakgrund av den situation som rådde, men det ledde otvivelaktigt till ytterligare kostnader.

Erfarenheterna från den nuvarande SIS-modellen förefaller vara positiva. På lång sikt måste programmet naturligtvis vidareutvecklas. Improviserade tillfälliga lösningar kan dock orsaka säkerhetsluckor, vilket är anledningen till att jag har avvisat det planerade införandet av den improviserade versionen eftersom jag tror att det är förhastat.

– Andrabehandlingsrekommendation: Sterckx (A6-0334/2008)

Jim Higgins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) När det gäller omröstningarna med namnupprop 1, 3, 4, 5, 6 och 7 om Sterckxbetänkandet röstade jag och mina irländska kolleger i PPE-DE mot eller avstod från att rösta om dessa ändringsförslag, för att demonstrera våra farhågor över frågor som gäller den oberoende myndighetens befogenhet och direktivets omfattning, som skulle undergräva medlemsstaternas behörighet på ett antal områden. Vi stöder fullt ut huvudinriktningen i betänkandet och önskar att parlamentet och rådet lyckas komma överens.

Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) EU vill skydda sig mot olyckor till sjöss och förorening av sina hav och oceaner. Detta välkomnar vi. De förfärande exemplen nyligen med *Prestiges* och *Erikas* förlisningar påminner oss om att vi är skyldiga att vara försiktiga och övervaka fartygssäkerheten, men också om vårt ansvar i händelse av en miljökatastrof.

Dessutom bör förslaget till direktiv innehålla en särskild hänvisning till utredningar efter olyckor. För första gången har man kommit överens om att ett utredande organ bör inrättas som har till uppgift att, med fullständigt oberoende och opartiskhet, besluta huruvida en utredning ska inledas för att avgöra orsakerna till och omständigheterna vid en olycka. Avsikterna är goda. Låt oss bara hoppas att de inte bara blir tomma ord när man ställs inför de enorma finansiella intressen som står på spel.

Vincent Peillon (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för detta betänkande av min belgiske kollega Dirk Sterckx om reglering av sjöfarten. Sedan *Erikas* förlisning 1999 och *Prestiges* förlisning 2002 har vi förgäves väntat på EU-lösningar som kan säkerställa att sådana katastrofer aldrig mer inträffar. Den risken har knappast minskat utan ökar för varje dag: sjöfarten kommer att tredubblas de kommande 30 åren.

Trots denna oroande förutsägelse har majoriteten av medlemsstaterna varit snabba med att "sänka" de huvudåtgärder som kommissionen föreslagit och som stöds av socialdemokraterna i EU. Det är anmärkningsvärt att försäkringen, i form av en finansiell säkerhet som skulle göra det lättare för dem som drabbats av fartygskatastrofer att få ersättning, har tagits bort.

Att anta detta betänkande innebär att man motsätter sig cynism och oansvarighet hos stater. Parlamentet kan vara stolt över sin enighet därför att det, genom omröstningen i dag, visar sitt förbehållslösa engagemang för säkrare och mindre förorenade europeiska vatten.

– Andrabehandlingsrekommendation: Kohlíček (A6-0332/2008)

Jim Higgins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och mina irländska kolleger i PPE-DE avstod från att rösta om betänkandet om ändringsförslagen till Kohlíčekbetänkandet. Det gjorde vi på grund av våra farhågor för effekterna av uppdelningen av utredningarna i tekniska utredningar och brottsutredningar och de problem som detta skulle skapa vid tillämpningen av irländsk lag. Vi stöder den allmänna inriktningen i detta och alla sjöfartsbetänkanden som antas i dag i kammaren.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Som företrädare för Skottland inser jag betydelsen av sjötransporter och anser att denna sektor har en enorm potential för framtida utveckling. Det är mycket viktigt att lämpliga åtgärder vidtas för att maximera säkerheten och förhindra olyckor. Jag välkomnar därför detta paket som kommer att förebygga att liknande olyckor sker igen.

– Andrabehandlingsrekommendation: Costa (A6-0333/2008)

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Costabetänkandet berör viktiga frågor för alla havsregioner. Det är mycket viktigt att EU tar frågor om förbättrad sjösäkerhet på allvar samtidigt som man undviker att lägga orealistiska bördor på transportörerna. Jag stöder fullt ut att nationella myndigheter och hamnmyndigheter ska spela en viktig roll vid identifieringen av risker på området och är på det stora hela nöjd med de åtgärder som parlamentet fattat beslut om i dag.

– Andrabehandlingsrekommendation: Vlasto (A6-0335/2008)

Jim Higgins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och mina irländska kolleger i PPE-DE avstod från att rösta om betänkandet om hamnstatskontroll på grund av farhågor för att de ändringsförslag som lagts fram skulle urholka och försvåra Paris MOU. Vi anser att man bör behandla frågan om flaggstater i ett särskilt direktiv och att antagandet av sådana ändringsförslag skulle komplicera detta direktiv i onödan.

Dominique Vlasto (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Med dagens omröstning har vi påmint rådet om att Erika III-paketet utgör en helhet och också bör prövas som en sådan. Det är anledningen till att jag gick med på att anta ändringsförslagen till Savarybetänkandet i mitt betänkande om hamnstatskontroll. Dessutom har vi, genom att gå tillbaka till våra ståndpunkter vid den första behandlingen, vägrat att följa rådet, som har övergett två viktiga förslag om flaggstatskontroll och skadeståndsansvar för fartygsägare, där vi inte har fått några gemensamma ståndpunkter.

Det franska ordförandeskapet, vars hårda arbete och fortlöpande engagemang för att hitta en lösning på detta problem förtjänar att omnämnas, har övertygat rådet om att återuppta arbetet med de två förslag som saknas. Jag är säker på att ordförandeskapet kommer att kunna bryta dödläget och att förlikningsförfarandet kommer att leda till en övergripande överenskommelse om Erika III-paketet. Jag hoppas att detta förfarande kan inledas snarast, så att vi kan nå en överenskommelse före årets slut. Sjösäkerheten bör även i fortsättningen vara en prioriterad fråga på EU:s politiska dagordning, och jag kommer att stå fast vid våra förslag i denna avsikt.

– Andrabehandlingsrekommendation: de Grandes Pascual (A6-0331/2008)

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Moderaterna stöder i grunden förslaget till direktiv om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg, och röstade även för det vid första behandlingen i april 2007.

Inför andra behandlingen har transportutskottet beslutat att som en del av detta direktiv införliva stora delar av det av rådet förkastade förslaget till direktiv om flaggstatsförpliktelser.

Direktivet om flaggstatsförpliktelser är ett försök att utvidga EU:s kompetens på ett område där det redan finns FN-regler. Vi röstade emot denna utvidgning redan i första behandlingen i mars 2007, och stöder därför inte heller detta försök att bakvägen införa dessa regler som en del av direktivet om organisationer som utför inspektioner av fartyg. Därför har vi valt att rösta emot de Grandes Pascuals betänkande.

– Andrabehandlingsrekommendation: de Grandes Pascual (A6-0330/2008)

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande från parlamentet om organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg, och jag är för de övriga parlamentsbetänkandena som, tillsammans med detta, utgör sjöfartspaketet.

Frågan om de två "utelämnade" ärendena, om skadeståndsskyldighet och flaggstater, måste lösas av rådet på ett eller annat sätt, så det är viktigt att parlamentet fortsätter trycka på genom att inkludera dem i såväl Sterckxbetänkandet om övervakning av sjöfarten som Vlastobetänkandet om hamnstatskontroll och detta betänkande.

Mycket arbete har gjorts, och jag upplever att det var lätt att enas om de fem ärenden som vi har röstat om i dag. Men utan skadeståndsskyldighet och utan flaggstater kommer vi inte att kunna gå framåt. Rådet måste finna en lösning på sin interna låsning, annars kommer vi inte att kunna skapa en trygg sjöfartssektor för EU-medborgarna.

– Andrabehandlingsrekommendationer: Sterckx (A6-0334/2008), Kohlíček (A6-0332/2008), Costa (A6-0333/2008), Vlasto (A6-0335/2008) och de Grandes Pascual (A6-0331/2008–A6-0330/2008)

Marie-Arlette Carlotti (PSE), skriftlig. – (FR) Efter oljetankfartygen Erikas och Prestiges förslisningar går de europeiska socialdemokraterna i bräschen för en förstklassig EU-lagstiftning om sjösäkerhet.

De sju betänkandena i det tredje sjösäkerhetspaketet är ett avgörande steg mot att nå det målet, under förutsättning att rådet inte gör dem innehållslösa.

Sedan den första behandlingen 2007 har rådet avvisat de flesta av parlamentets rekommendationer om de övriga fem betänkandena.

Vid denna andra behandling, och efter ett omfattande ändringsarbete, bekräftar parlamentet på nytt att man fäster stor vikt vid inrättandet av en europeisk sjöfartspolitik med en hög skyddsnivå i fråga om

- flaggstatskontroll,
- ett gemenskapssystem för övervakning av sjöfart,
- skadeståndsskyldighet för transportörer av passagerare,
- fartygsinspektioner och tillsynsorganisationer,
- tillsättande av en oberoende ansvarig myndighet för fartyg i sjönöd, samt
- tillämpning av principen "förorenaren betalar" inom sjöfartssektorn.

Jag stöder med kraft detta budskap till rådet.

Jag vädjar till Nicolas Sarkozy och Dominique Bussereau att se till att det franska ordförandeskapet möjliggör inrättandet av ett europeiskt havsområde som kan tjäna som ett föredöme för alla.

Seán Ó Neachtain (UEN), skriftlig. – (GA) Nyligen inträffade en segelbåtsolycka 30 kilometer utanför Frankrikes kust. Besättningen och människorna ombord på *Erika* hade stor tur och undkom utan skador. Men de behövde inte enbart lita till turen. Det var med hjälp av ett franskt räddningsteam som de överlevde. De irländska och franska utredningsenheterna arbetade nära tillsammans i utredningen av orsaken till katastrofen.

Fallet *Erika* visar vad som kan hända när besättningen tvekar att söka hjälp. Precis som författaren till betänkandena säger bör aldrig de ombordvarandes liv och miljön riskeras genom att man inte kontakter närmaste hamn eller räddningstjänst när en olycka inträffar.

Internationellt samarbete i fråga om sjösäkerhet är ett angeläget behov. Därför hoppas jag att man kan nå en lösning vid andra behandlingen av sjöfartspaketet, och jag stöder därför gärna dessa betänkanden.

– Betänkande: Trautmann (A6-0321/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Huvudsyftet med all lagstiftning om läkemedel måste vara att skydda folkhälsan. Detta syfte bör dock uppnås genom åtgärder som inte påverkar utvecklingen av industrin i EU eller handeln med läkemedel. Trots att man i tidigare bestämmelser har gjort upp listor med färgämnen för livsmedel har olika länder olika lagar om användningen av dem. Dessa olikheter kan hindra handeln med läkemedel som innehåller dessa färgämnen, och det är därför förordningen måste ändras, för att åstadkomma större tydlighet och underlätta många institutioners arbete.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Syftet med detta förslag är att ändra regelverket för elektronisk kommunikation för att åstadkomma ökad effektivitet, garantera enklare och mer effektivt tillträde till frekvenser som är tillgängliga i radiospektrumet samt minska de administrativa kostnaderna för att genomföra bestämmelserna.

Därmed kan EU-medborgare, oberoende av var i EU de befinner sig, utnyttja effektivare och billigare kommunikationstjänster, oavsett om de använder mobiltelefoner, bredbandsanslutningar till Internet eller kabel-tv.

Syftet med det nya systemet för radiospektrumet är att främja investeringar i ny infrastruktur och ge alla medborgare tillgång till bredband.

En inre kommunikationsmarknad som fungerar korrekt och en konkurrenskraftig ekonomi grundad på informationssamhället, som gynnar både konsumenter och näringsliv, kan endast förverkligas om regelverket för telekommunikation tillämpas på ett enhetligt sätt. Därför bör kommissionens samordnande roll förstärkas och utövas i strikt samarbete med de nationella tillsynsmyndigheterna och det nya organet för europeiska tillsynsmyndigheter inom telekommunikation (BERT), för att förbättra enhetligheten i både nationella beslut med effekter för den inre marknaden och vidtagandet av åtgärder.

Jag stöder därför detta betänkande och de viktigaste ändringsförslagen som syftar till att utvidga utbudet för konsumenterna genom att öka konkurrensen.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Catherine Trautmanns betänkande om elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster därför att jag anser att regelverket för elektronisk kommunikation måste förbättras för att erbjuda konsumenterna större urval, bättre skydd, billigare tjänster och högre kvalitet.

Tillsammans med inrättandet av ett nytt organ för europeiska tillsynsmyndigheter inom telekommunikation kommer detta nya regelverk att garantera bättre skydd för konsumenternas personuppgifter, öka konkurrensen, erbjuda större urval för konsumenterna och förtydliga avtalsvillkor. Man bör också betona att "paketet" kommer att underlätta tillgången till telekommunikationstjänster för personer med funktionshinder.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I likhet med andra naturtillgångar är spektrum en kollektiv nyttighet. Det är därför ett område som även fortsättningsvis bör bli föremål för offentlig förvaltning för att säkerställa att allmänhetens intresse tjänas. Det är det enda sättet att erbjuda kollektiva nyttigheter som är oundgängliga för att utveckla ett informationssamhälle för alla. Det är därför vi är i grunden oeniga med den resolution som antagits, och röstade emot den.

Erfarenheten har visat att kombinerade strategier (politik och marknadskrafter) i slutändan alltid gynnar ekonomiska grupper snarare än folket. Detsamma gäller fördelningen av det spektrum som frigörs genom den digitala övergången, där man bör prioritera sociala, kulturella och ekonomiska värden (bättre allmännyttiga tjänster, trådlöst bredband till områden med dålig täckning, tillväxt och sysselsättning osv.) framför ökade offentliga intäkter.

Spektrumhantering är en uteslutande nationell behörighet för varje medlemsstat. Vi instämmer dock i resolutionen i vissa avseenden, med tanke på att frekvenserna är gränslösa och att det är praktiskt med ett effektivt användande av radiospektrumet i medlemsstaterna och på EU-nivå, särskilt för utvecklingen av alleuropeiska tjänster och förhandlingar om internationella överenskommelser. Vi instämmer dock inte i tanken på att använda samma metod som inom handelspolitiken.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Telekompaketet är ett av de viktigaste paket som underställts Europaparlamentets prövning denna session, mot bakgrund av att en av de viktigaste grundstenarna för globaliseringen är kommunikation i realtid, både inrikes och internationellt. Det är anledningen till de många ändringsförslagen som beror på de olika synsätten i de 27 medlemsstaterna, var och en med sin egen nationella verklighet. Trots de olikheter i fråga om synsätt som har framkommit under debatterna anser jag att Trautmannbetänkandet utgör ett steg framåt för hela det europeiska området, även om ändringsförslag såsom 132 eller 138 gett upphov till livliga debatter. Jag anser att den nuvarande version som Europaparlamentet har antagit garanterar både ett gemensamt angreppssätt när det gäller utvecklingen av kommunikationen inom det europeiska området och en konstruktiv form av kontroll över virtuella områden, som rör sådana aspekter som uppgiftsskydd eller organiserad brottslighet via cyberrymden. I min egenskap av ledamot av Europaparlamentet röstade jag därför för detta betänkande.

Ruth Hieronymi (PPE-DE), skriftlig. – (DE) För 40 undertecknande personers räkning har jag dragit tillbaka ändringsförslag 132 till Trautmannbetänkandet, eftersom det inte var möjligt att nå en kompromiss om att stärka den grundläggande rätten till skydd för immateriella rättigheter under Europaparlamentets överläggningar om ramedirektivet om telekommunikation.

Syftet med ändringsförslag 132 var att utveckla nya sätt att åstadkomma ett mer balanserat förhållande mellan den grundläggande rätten till fri tillgång till information och Internet å ena sidan, och den grundläggande rätten till skydd för immateriella rättigheter, med anledning av den dramatiska ökningen av piratkopiering på Internet, å andra sidan.

PPE-DE-gruppen drog tillbaka sitt stöd för detta ändringsförslag sedan grupperna på vänsterkanten (PSE, Verts/ALE och GUE/NGL) hade kopplat sitt stöd för del Castillo Verabetänkandet (inrättandet av den europeiska myndigheten för marknaden för elektronisk kommunikation) till denna fråga.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Telekomunikationssektorn utvecklas så snabbt att det har blivit nödvändigt att anpassa lagstiftningen. Det är emellertid uppenbart för mig att detta regelverk bör vara tydligt och exakt och, framför allt, att det inte bör stoppa investeringarna för europeiska telekombolag, som står

inför skarp konkurrens från de amerikanska och asiatiska marknaderna. Vårt näringsliv måste kunna planera och investera i ny teknik omedelbart.

Även om det gagnar alla om den inre marknaden i telekomsektorn stärks, är jag glad över att kommissionen inte har lyckats bestämma över oss utan att parlamentet har föreslagit ett organ för europeiska tillsynsmyndigheter inom telekommunikation, ett trovärdigt alternativ som stärker samarbetet mellan nationella tillsynsmyndigheter, utan den extra byråkrati som den europeiska myndigheten för marknaden för elektronisk kommunikation skulle ha inneburit. Luxemburgs telekommunikationsmarknad (4,7 procent av den förvärvsarbetande befolkningen är direkt eller indirekt anställd inom denna sektor) kräver till exempel en kraftfull nationell tillsynsmyndighet som finns i närheten av marknaden och är medveten om dess särart. I detta fall var det ett riktigt beslut att tillämpa subsidiaritetsprincipen.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Telekomindustrin utvecklas snabbt. Följaktligen krävs nya åtgärder för att bevara och förstärka konsumentskyddet och telekomanvändarnas rättigheter. Catherine Trautmanns betänkande om elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster syftar till att uppmuntra utvecklingen av nästa generations telekommunikationsnät i Europa. Jag anser att detta är ett positivt bidrag till utvecklingen av telekomlagstiftningen, som kommer att främja investeringar i ny kommunikationsinfrastruktur och stärka konsumenternas rättigheter. Min röst återspeglar denna åsikt.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade för de ändringsförslag som föreslagits av gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, som garanterar en större grad av frihet på Internet eftersom detta är en yttrandefrihet som är lika viktig för demokratin som tryckfriheten. Det är ett positivt tecken att parlamentet, trots massivt tryck från lobbygrupper, har uttryckt sina invändningar mot ett så godtyckligt utestängande från Internet och inte har accepterat att användare kan nekas tillgång till Internet.

Inte desto mindre blir slutanalysen att betänkandet är negativt. EU bör fästa större vikt vid den offentliga dialogen för att garantera både yttrandefriheten och skyddet för personuppgifter, i samarbete med det civila samhället.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Det ska erkännas att telekompaketet är ett av de svåraste lagförslag jag sett sedan jag kom hit. Dels därför att det är tekniskt komplicerat med överlappande lagförslag, dels därför att balansen mellan integritet och säkerhet till sin natur kräver eftertanke. Jag valde en linje som utgick ifrån att internet förvisso inte kan vara helt oreglerat men att rättssamhällets regler samtidigt måste gälla fullt ut. Jag kan inte acceptera att rättskipningen privatiseras, vilket skulle bli konsekvensen av att enskilda företag tillåts gå in och censurera innehållet på nätet innan användarna fått ta ställning. Anser man att öppenhet bör vara en ledande princip är filtrering djupt problematiskt.

Samtidigt som det måste stå klart att övervakning av civila nätanvändare aldrig får tillåtas av kommersiella hänsyn vill jag förstås inte vara delaktig i lagstiftning som till exempel skulle förhindra polisen från att spåra barnpornografi eller på annat sätt riskerar att äventyra medborgarnas säkerhet. Det var viktigt att inte bidra till ett europeiskt, juridiskt ramverk som förhindrar teknikutveckling och begränsar nätets demokratiska, sociala och professionella förutsättningar och möjligheter.

Till slut ansåg jag att tillräckliga skyddsmekanismer fanns på plats för att kunna rösta ja till den i övrigt viktiga liberaliseringen av telekommarknaden.

Dominique Vlasto (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag ville rösta för Catherine Trautmanns betänkande eftersom det stadfäster det sociala, kulturella och ekonomiska värdet av radiofrekvenserna samtidigt som det ger en bättre förvaltning av radiofrekvenserna till gagn för alla operatörer och konsumenter.

Denna första behandling möjliggör för oss att föreslå ett välvägt alternativ till kommissionens ursprungliga förslag genom att göra kommissionen till en medlare snarare än en domare när det gäller övervakningen av konkurrensen. Det är viktigt att de nationella tillsynsmyndigheterna fortsätter att spela en fullödlig roll.

Jag beklagar dock att Catherine Trautmanns muntliga ändringsförslag antogs. Det kan verka helt acceptabelt, men i praktiken innebär detta ändringsförslag en hierarki för slutanvändarnas grundläggande rättigheter genom förbud mot alla förebyggande åtgärder utan föregående domstolsutslag rörande kommunikation och distribution av innehåll på nätet. Gårdagens händelser i en finsk skola visar tydligare än någonsin varför vi bör inrätta välgenomtänkta och proportionerliga förebyggande mekanismer. Detta var vad det ändringsförslag om samarbete som jag stödde gick ut på, och jag beklagar därför den nuvarande situationen i parlamentet.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Som föredragande av detta betänkande för utskottet för inre marknaden och konsumentskydd gläder jag mig över att det arbete som mina kolleger har gjort de senaste tre månaderna har resulterat i detta balanserade betänkande som innehåller omfattande förbättringar för sektorn för elektronisk kommunikation. Jag litar på att dessa förändringar gagnar konsumenterna och ger dem en omfattande valfrihet. Jag är också säker på att dessa förändringar kommer att stödja en konkurrensutsatt marknad.

Jag anser att bibehållandet av en funktionell separation som ett alternativ som står till buds för nationella myndigheter kommer att ge dem en chans att främja konkurrenskraft på detta område. Ekonomisk tillväxt och konsumentskydd i EU är beroende av en dynamisk och konkurrenskraftig telekommunikationssektor. På konkurrensutsatta marknader finns bättre tillgång till bredband, och nykomlingar på marknaden har fört med sig högre hastigheter och innovativa tjänster.

På det sättet har målen med det nya direktivet uppnåtts: en förändrad hantering av spektrum, mer samstämmiga regler för den inre marknaden för e-kommunikation och en högre nivå för säkerhet och integritet, vilket gagnar användarna av tjänsterna.

– Betänkande: del Castillo Vera (A6-0316/2008)

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Liberaliseringen av telekommunikation, som inleddes 2001, har gett de europeiska marknaderna fria tyglar, och de är nu mer konkurrenskraftiga, mer innovativa och mycket lönsamma. Europeiska konsumenter har utan tvekan varit de som gagnats mest av den utvecklingen, med fler och bättre tjänster, former och innehåll, som blir alltmer tillgängliga. Detta har varit en teknisk, ekonomisk och sociokulturell (r)evolution.

Trots denna klart positiva bedömning kan vi inte vila på lagrarna.

Det finns fortfarande flaskhalsar som hindrar upprättandet av en verkligt integrerad marknad. De beror framför allt på skillnader i tillämpningen av EU-reglerna, som varje nationell tillsynsmyndighet är ansvarig för.

Jag stöder därför inrättandet av BERT, organet för europeiska tillsynsmyndigheter inom telekommunikation, som är en uppdaterad och förstärkt version av europeiska regleringsgruppen för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ERG). Organet kommer att ansvara för en mer enhetlig tillämpning av förordningarna och kommer att kunna räkna med deltagande av de nationella tillsynsmyndigheterna, som har tidigare erfarenhet av den dagliga situationen i praktiken. Genom inrättandet av BERT kommer en enhetlig regleringsmetod att följas i hela EU när det gäller korrigeringsåtgärder som vidtagits av de nationella tillsynsmyndigheterna, med fullständigt oberoende från staten och näringslivet.

BERT kommer också att spela en roll för att öka konsumenternas medvetenhet. I detta avseende har EU redan anledning att känna tillfredsställelse med tanke på den roll man spelat i den betydande sänkningen av roamingpriserna.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Liberaliseringen av den europeiska telekommunikationsmarknaden har gagnat hela EU. En mer aktiv konkurrens inom sektorn har blivit den huvudsakliga drivkraften för investeringar och innovationer. Jag håller med kommissionen om att telekommunikationsmarknaden fortfarande behöver övervakas tills den börjar fungera i enlighet med allmänna konkurrenslagar.

I princip kan jag dock inte ställa mig bakom kommissionens förslag att inrätta ännu en institution för att reglera denna marknad, eftersom den ytterligare skulle öka den byråkratiska bördan och befinna sig långt från de reglerade marknaderna i medlemsstaterna. Vid omröstningen kommer jag att stödja de ändringsförslag som lagts fram av utskottet för industrifrågor, forskning och energi (ITRE), som syftar till att utöka rollen för det redan befintliga organet för europeiska tillsynsmyndigheter inom telekommunikation (BERT) och ge Europeiska kommissionen ytterligare befogenheter.

Nationella tillsynsmyndigheter för telekommunikationsmarknaden bör samarbeta närmare med BERT och med kommissionen. Enligt min uppfattning skulle förslaget från utskottet för industrifrågor möjliggöra en mer effektiv tillsyn av marknadsaktörerna och garantera att de nationella tillsynsmyndigheterna deltar på EU-nivå, där deras erfarenheter kan komma till nytta. Detta skulle i sin tur bidra till att förhindra att man slösar bort skattebetalarnas pengar på att införa ännu mer byråkrati.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Pilar del Castillobetänkandet om en europeisk myndighet för marknaden för elektronisk kommunikation. I visionen om en europeisk tillsynsnämnd som utgör en

bro mellan kommissionen och de nationella tillsynsmyndigheterna tar man på ett lämpligt sätt hänsyn till hur komplicerad marknaden är och att den hela tiden utvidgas. Detta återspeglas i min röst.

– Betänkande: Toia (A6-0305/2008)

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Syftet med detta förslag är att främja samordnade åtgärder på EU-nivå för att se till att på ett effektivt sätt använda den digitala utdelningen.

Övergången från analog till digital marksänd television före utgången av 2012 kommer, tack vare den digitala teknikens överlägsna effektivitet, att frigöra spektrum och skapa ett unikt tillfälle för EU att öppna möjligheter för marknadstillväxt, bättre kundservice och urval.

Man kan därför hoppas att medlemsstaterna kommer att kunna frigöra sin digitala utdelning så snabbt som möjligt så att EU-medborgarna kan dra nytta av nya innovativa och konkurrenskraftiga tjänster.

Medlemsstaterna måste därför besluta hur de ska använda den digitala utdelningen och se till att alla dessa typer av elektroniska kommunikationstjänster erbjuds på tillgängliga radiofrekvensband, i enlighet med de nationella frekvensutdelningsplanerna och Internationella teleunionens (ITU:s) regler.

Det är emellertid mycket viktigt med ett samordnat synsätt på EU-nivå så att vi kan undvika skadliga störningar mellan medlemsstater och också mellan medlemsstaterna och tredjeländer. Detta kommer att möjliggöra en maximerad nytta i användningen av spektrumet och således garantera optimal användning i socialt och ekonomiskt avseende.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Spektrum är en finit tillgång i telekommunikationsindustrin. Ett mer omfattande spektrum kommer att bli tillgängligt i och med att medlemsstaterna helt övergår till digitala tv-sändningar före utgången av 2012. Följaktligen måste vi noga tänka igenom hur vi använder det. Jag anser att man i Patrizia Toias betänkande om ett gemensamt sätt att hantera det spektrum som frigörs i samband med övergången till digitala sändningar är medveten om konkurrensen i efterfrågan på spektrum och tar hänsyn till frågorna om tjänste- och teknikneutralitet vid utfärdandet av nya tillstånd. Jag röstade därför för hennes rekommendationer.

– Betänkande: Harbour (A6-0318/2008)

Marco Cappato (ALDE), skriftlig. – (IT) Vi radikala ledamöter avstod från att anta Harbourbetänkandet i dag för att framhålla att man har gått miste om tillfället att vidta omedelbara, bindande åtgärder för att främja inkluderingen av personer med funktionshinder. Även om vissa framsteg har gjorts införs alltför få obligatoriska krav på de ansvariga myndigheterna och telekommunikationsoperatörerna när det gäller att inkludera funktionshindrade. Exempelvis har ingen hänsyn tagits till de förslag som utarbetats tillsammans med Luca Coscioni-organisationen om undertextning av alla public service-sändningar såsom nyheter och aktualitetsprogram. Tjänsteoperatörer kommer inte att vara skyldiga att regelbundet informera funktionshindrade användare om tjänster som är speciellt avsedda för dem och om lägre taxor som de kan komma i åtnjutande av.

Dessutom råder fortfarande stor förvirring när det gäller garantin för nätneutralitet och skyddet för användarnas grundläggande rättigheter. Nätet blir i allt större understräckning föremål för militärisk övervakning, och användarnas frihet urholkas med skyddet av säkerheten som förevändning, medan skyddet och garantierna för användarna fortfarande återstår att bevisa, med tanke på möjligheten till systematisk filtrering av nätet.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Med det nya förslagspaketet om elektronisk kommunikation främjar EU åtgärder för att övervaka och skrämja användare av Internet och all elektronisk kommunikation, genom införande av s.k. filtersystem med allmänhetens säkerhet och skyddet av rättigheter som förevändning. Samtidigt placeras EU:s inre marknad för telekommunikation, Internet, audiovisuell produktion och sändning, radio- och televisionsmedier samt satellitförbindelser under en starkt "oberoende" myndighets tillsyn, till fördel för monopolföretagen.

Vinsterna säkras och de europeiska monopolens ställning gentemot internationell konkurrens stärks genom att man liberaliserar marknaderna på EU-nivå och gör dem enhetliga. Först blir det en fullständig liberalisering och privatisering på nationell nivå och sedan en radikal omstrukturering, med en överkoncentration av medier och en ansamling av kapital på bekostnad av dem som arbetar inom sektorn och användarna.

Det finns två separata infrastrukturer: å ena sidan finns det offentliga tjänster som finansieras av staten och å andra sidan den fria marknaden. Staten finansierar offentliga tjänster med statliga pengar, och eftersom detta är olönsamt säljs tjänsterna ut till privata operatörer.

Att krafter från mittenhögern och mittenvänstern godtar dessa förslag visar återigen deras entusiastiska stöd för de val som görs i kapitalets intresse. Detta bekräftar behovet av en förändring av maktbalansen till förmån för arbetstagarna, med en radikalt förändrad politik för att använda ny teknik till gagn för arbetstagarna.

Malgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det antagna betänkandet om samhällsomfattande tjänster och rättigheter för användare av elektroniska kommunikationstjänster syftar till att förbättra konsumenternas ställning på marknaden för elektroniska tjänster. Samhällsomfattande tjänster ska garantera att konsumenterna får tillgång till allmänna telefonitjänster till ett överkomligt pris samt garantera nationella och internationella förbindelser och nödsamtal.

Genom antagandet av detta betänkande förstärks konsumenternas rättigheter. Konsumenterna kommer att få rätt att byta leverantör av telekommunikationstjänster med bibehållande av sitt befintliga telefonnummer. Dessutom får överföringen av numret inte ta mer än en dag. Detta är mycket viktigt. Ett telekommunikationsbolag får inte sluta avtal med en abonnent för längre tid än 24 månader. En operatör bör också kunna ge användaren möjlighet att sluta ett kontrakt för en längsta period på 12 månader inklusive alla tjänster och all utrustning.

Tillgången till larmnumret 112 måste också utökas. Detta är mycket viktigt i krissituationer. Medlemsstaterna bör garantera fullständig tillgång till offentliga telefonitjänster vid sammanbrott i nätet till följd av en katastrof eller force majeure. Tillgången till larmnumret 116 för försvunna barn bör också förbättras. För närvarande fungerar detta nummer på frivillig basis i endast sju EU-medlemsstater.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jag välkomnade varmt Malcolm Harbours betänkande om ändring av direktivet om användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät. Det är ett väl avvägt dokument som syftar till att påtagligt förbättra villkoren på marknaden för elektroniska tjänster. Det var rätt att formulera kompromissändringsförslag som godkändes av ett övervägande flertal av parlamentets ledamöter. Det gjorde det möjligt att anta betänkandet som helhet trots det mycket stora antalet ändringsförslag.

Unionens lagstiftning på telekommunikationsområdet går tillbaka till 1990-talet. Jag anser att ändringarna av direktiven är ett utmärkt tillfälle att anpassa dem till de enorma tekniska förändringar som har ägt rum. Detta är särskilt viktigt eftersom vi tänker låta även mobilkommunikation och anslutning till Internet via bredband ingå i samhällsomfattande tjänster. Licenseinnehavare bör försäkras om rätten till full information om alla restriktioner när det gäller tillgång till laglig programvara. Tjänsteleverantörer måste garantera nätverkets säkerhet, skydda användarnas personuppgifter och stoppa strömmen av så kallad skräppost.

Jag anser att det är särskilt viktigt att ta hänsyn till behoven hos funktionshindrade och äldre människor som behöver få lättare tillgång till telekommunikationstjänster. Man kan hoppas att lämpliga nya tekniska lösningar när det gäller utrustning kommer att utvecklas. Jag är förvissad om att sådana innovationer kommer att leda till en avsevärt lägre kostnad för telekommunikationstjänster i hela unionen. För närvarande måste vi, trots Schengensystemet, fortfarande betala orimligt höga priser för dataöverföring över unionens inre gränser.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Malcolm Harbours betänkande visar mycket tydligt att Internet- och telefonanvändare för närvarande blir orättvist behandlade. I dessa hårda ekonomiska tider behöver konsumenterna kunna lita på att de får valuta för pengarna. Förslagen i betänkandet innebär att kunderna kommer att bli mer välinformerade och att deras personuppgifter kommer att skyddas bättre, både på Internet och i andra sammanhang. Bestämmelsen att funktionshindrade användare ska ha likvärdig tillgång till Internet och andra kommunikationstjänster är också nödvändig för att garantera att den digitala era vi lever i kommer alla till gagn. Jag röstade för betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I dag görs ett försök att på ett eller annat sätt hävda ekonomiska intressen. Plötsligt ska ett ramdirektiv om tillhandahållande av telekommunikation innehålla en massa upphovsrättslagstiftning. Det räcker mer än väl att EU inför en förpliktelse för leverantörer att varna kunderna för riskerna med att kränka "immateriella rättigheter", med straff som regleras på nationell nivå. Alla kan sedan skylla på varandra i efterhand. I det aktuella betänkandet har dessutom stora programvaruutvecklare försökt att lägga hinder i vägen för sina mindre konkurrenter.

Det kan mycket väl förekomma lagöverträdelser på Internet som vi måste vidta åtgärder mot – barnpornografi är ett typexempel – men vi får inte låta dataskyddet offras för de ekonomiska intressena hos ett litet antal stora bolag och multinationella företag. Grundtanken bakom telekompaketet var mycket klok, men på grund av alla ändringsförslag – där ett eller två med den typ av riskabelt innehåll som jag just beskrivit kanske har smugit sig in – lade jag ner min röst.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den avreglering av telekommunikationsmarknaden som EU har genomfört under 10 år är en obestridlig framgång.

Reformen av regelverket för elektronisk kommunikation är en del av kommissionens globala strategi för den inre marknaden och är nödvändig för att uppnå Lissabonmålen, eftersom telekommunikation ur ett makroekonomiskt perspektiv bidrar till att göra verksamheten mer effektiv inom andra sektorer.

Jag sätter värde på föredragandens arbete med denna uppsättning sammanhängande och effektiva åtgärder som både reflekterar EU:s mål och de flesta parlamentsledamöters åsikter när det gäller ett mycket viktigt område för att utveckla och stärka banden mellan utbildning, forskning och innovation, och särskilt för att bygga det europeiska informationssamhället som är anpassat till den globala ekonomin och kan bidra till ekonomisk tillväxt genom att skapa sysselsättning och tillhandahålla bättre tjänster och därmed förbättra den totala livskvaliteten för invånarna i Europa.

Genom att rösta för viktiga aspekter, t.ex. klargörande och utökande av användarnas rättigheter, stärkt skydd för personuppgifter, inrättande av ett organ för europeiska tillsynsmyndigheter (BERT) och bättre spektrumhantering, visar PPE-DE sin strävan att finna en medelväg mellan EU-invånarnas grundläggande rättighet att integreras i informationssamhället och skapandet av en gynnsam ram för innovation och ekonomisk utveckling.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Min röst mot telekompaketet (Harbourbetänkandet) föranleddes av de kryphål som fanns kvar i direktivet och som kan innebära en potentiell kränkning av våra friheter. Medlemsstaterna tillåter leverantörer att följa enskildas aktiviteter på Internet. Jag hoppas att medlemsstaterna när de genomför de nya bestämmelserna inte frestas att filtrera innehållet på Internet. Den uppgiften ska endast vara förbehållen polisen.

Jag inser att man måste ta itu med brott mot immateriella rättigheter på Internet, men det ska inte innebära att man inkräktar på den enskilde Internetanvändarens frihet. Vi får väl ändå inte skapa en situation där vi är som brevbärare som öppnar breven för att se efter om innehållet verkligen är lagligt?

De grönas ändringsförslag för att förbättra texten förkastades, och därför kan jag inte längre stödja förslaget.

Jag skulle gärna ha röstat för de många fördelarna för konsumenterna, men jag anser att det är oacceptabelt att göra Internetleverantörerna ansvariga för innehållet på Internet. Det var inte heller syftet med lagstiftningen.

– Betänkande: Lucas (A6-0313/2008)

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Illegal avverkning och skogsskövling orsakar svåra skador på miljön och alla är vara överens om att avverkningen av känslig tropisk skog måste minska. Därför ställer sig Junilistan positivt till att enskilda stater utarbetar uppförandekoder gällande importen av tropiskt timmer. Därtill välkomnar vi märkningsinitiativ, exempelvis genom Forest Stewardship Council, som ger konsumenterna ökade möjligheter att fatta medvetna och faktabaserade beslut inför beslut om köp av timmer eller produkter av timmer.

Dessvärre utmärks det här betänkandet i huvudsak av en tydlig vilja att flytta fram EU-parlamentets positioner i frågor som rör skogspolitik i allmänhet.

Junilistan är av den bestämda åsikten att en gemensam skogspolitik inom ramen för EU-samarbetet inte är önskvärd. Istället bör ansvaret för frågor om eller med anknytning till de enskilda medlemsländernas skogspolitik ligga kvar på nationell nivå. Junilistan har utifrån dessa ståndpunkter valt att rösta nej till betänkandet.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Det glädde mig att kunna stödja min kollega Caroline Lucas betänkande om det internationella avtalet om tropiskt timmer (ITTA). Miljontals hektar tropisk skog går förlorad årligen och vår planet påverkas oundvikligen mycket starkt av de koldioxidutsläpp som blir följden. I framtiden måste EU se till att spela en ledande roll för att begränsa destruktiva och onödiga metoder.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Caroline Lucas betänkande om 2006 års internationella avtal om tropiskt timmer. En seriös strategi för att skydda miljön kräver en ändamålsenlig ram för samråd, internationellt samarbete och utveckling av normer för skogsekonomin i världen. EU måste stödja bevarande, återplantering och återställande av utarmad skogsmark. Jag anser att betänkandet bidrar till att EU kommer in på rätt spår mot att uppnå en hållbar skogsekonomi, och jag röstade för det.

Véronique Mathieu (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Mer än 20 år efter det att det första avtalet om tropiskt timmer slöts måste vi medge att överexploatering och illegal avverkning fortfarande är ett problem.

Det blev därför helt nödvändigt att omarbota avtalet för att det skulle avspegla de nya målen på ett bättre sätt.

Avtalet är nu ett fullbordat faktum. Det internationella avtalet om tropiskt timmer som förhandlades fram av kommissionen inom Unctad under 2006 är ett uttryck för det nyväckta intresset för ett hållbart och lagligt utnyttjande av skogsområden. Jag välkomnar varmt att dessa mål har tagits med.

Producenterna i de berörda länderna ska emellertid inte tvingas bära de oundvikliga kostnaderna för dessa nya bestämmelser. Världssamfundet måste inrätta ett ändamålsenligt program för ekonomisk kompensation.

Jag skulle också vilja att kommissionen går ett steg längre och föreslår omfattande lagstiftning för att se till att endast timmer och timmerprodukter från skogar som förvaltas enligt principer för hållbar utveckling och exploateras lagligt saluförs i EU.

Detta är det enda sättet att uppmuntra producenter att bedriva sin verksamhet lagligt och med hänsyn till miljön, och därmed på global nivå främja ett sunt och hållbart utnyttjande av tropiska skogar.

– Resolutionsförslag: 2006 års internationella avtal om tropiskt timmer (B6-0422/2008)

Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL) I dag stödde jag resolutionen om 2006 års internationella avtal om tropiskt timmer (ITTA). Jag gjorde det därför att jag anser att stödåtgärder som syftar till att lösa regionala eller globala miljöproblem på den internationella arenan faktiskt är ett av EU:s mest betydelsefulla verksamhetsområden. Jag tror att vi alla är medvetna om behovet av att se till att tropiska skogar skyddas och förvaltas på ett hållbart sätt samt att sörja för att utarmade områden av dessa skogar förnyas.

– Resolutionsförslag: Europaparlamentets prioriteringar när det gäller kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram 2009 (RC B6-0420/2008)

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och mina brittiska konservativa kolleger stöder i högsta grad en stor del av innehållet i resolutionen. Vi stöder starkt kraven på en minskning av de administrativa bördorna, genomförandet av Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning, stöd till små och medelstora företag, vidare steg mot genomförandet av den inre marknaden, åtgärder för att stärka konsumenternas rättigheter, ytterligare åtgärder mot klimatförändring, gränsöverskridande hälsovårdsinitiativ och en förbättring av förbindelserna med Förenta staterna.

Vi kan emellertid inte stödja texten om ratificering av Lissabonfördraget, kravet på en gemensam invandringspolitik, kravet på en gemensam asylpolitik eller kravet på inrättande av en europeisk avdelning för yttre åtgärder.

Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL) Idag röstade jag mot Europaparlamentets resolution om kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram 2009. Kommissionens ambitiösa planer innebär ytterligare onödig harmonisering och direktiv som kommer att åläggas medlemsstaterna under det kommande året. Jag skulle även vilja lägga in en stark protest mot den press som utövas mot Irland och andra medlemsstater att fortsätta ratificeringsprocessen för Lissabonfördraget, som det uttrycks i resolutionens första paragraf. Fördraget avvisades vid folkomröstningen på Irland.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det måste vara symtomatiskt att Europaparlamentet inte har lyckats anta någon resolution om prioriteringarna för kommissionens program. Det är tydligt att valet till Europaparlamentet närmar sig vilket påverkar ledamöternas beslut, framför allt bland dem som vill försöka släta över sitt agerande och sitt ansvar för den politik som har förvärrat den sociala situationen, ökat arbetslösheten och antalet otrygga och dåligt betalda arbeten, orsakat finans-, livsmedels- och energikrisen – som framför allt påverkar de ekonomiskt svagare länderna och de känsligare samhällssektorerna – samt ökat militariseringen av de internationella förbindelserna, med alla de risker för världsfreden som det innebär.

Samtidigt vill de emellertid inte acceptera behovet av att bryta med den politik som har lett till allt detta. De föredrar att kommissionen fortsätter med samma verktyg och politik som har lett till denna situation, om än med några ljusröda och gröna retuscheringar för att hålla skenet uppe.

Vi yrkar därför på förslagen i vår grupps resolution, däribland upphävandet av stabilitetspakten, ett slut på privatisering och avreglering, prioritering av arbete med rättigheter, utrotande av fattigdomen samt sociala rättvisa.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Jag röstade för resolutionen om kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram 2009 och beklagar att den inte har antagits. Det är mycket viktigt att kommissionen lägger fram ett meddelande med en bedömning av medlemsstaternas genomförande av direktivet och förordningen om samordning av medlemsstaternas sociala trygghetssystem.

När jag som skuggföredragande utarbetade resolutionen påpekade jag att dessa dokument är av stor betydelse för alla invånare i EU. Där fastställs förfaranden, och människors vardagsproblem angrips. Tanken är inte att likrikta de sociala trygghetssystemen. I stället utformas förfaranden som tar hänsyn till olika sociala trygghetssystem i medlemsstaterna. Samtidigt förhindras att människor går miste om social trygghet på grund av dessa skillnader. Den dagliga välfärden för alla EU:s invånare är beroende av att dessa dokument genomförs.

Dessvärre kommer inte kommissionen att ges ansvaret att bedöma vad som har uppnåtts i medlemsstaterna när det gäller att inrätta transeuropeiska energinät eller hur lång tid det skulle ta att skapa en gemensam energimarknad eller garantera energitrygghet i hela EU. Denna fråga är mycket viktig för Litauen, Lettland och Estland. Därför måste EU:s institutioner och i första hand kommissionen vidta konkreta åtgärder för att lyfta dessa medlemsstater ur energiisoleringen och beroendet av Ryssland, som är deras enda gas- och elleverantör.

Zita Plešinská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag röstade mot resolutionen om kommissionens lagstiftningsprogram 2009 eftersom den övertog ändringsförslag som kräver ny lagstiftning inom det sociala området.

Eftersom det sociala området nästan uteslutande omfattas av medlemsstaternas behörighet avvisade vår grupp ändringsförslaget till förordningen om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, minimikraven för ogrundad uppsägning av enskilda arbetstagare, skyddet för arbetstagare med icke-typiska anställningsavtal samt förbättringen av arbetsvillkor och minskningen av antalet arbetsplatsolyckor.

Frågor om rättsligt skydd mot diskriminering skiljer sig mellan medlemsstaterna, framför allt beträffande reproduktiva rättigheter, den traditionella familjen, utbildning och religion. Vår politiska grupp anser det därför vara nödvändigt att i denna fråga hålla fast vid subsidiaritetsprincipen, enligt vilken varje medlemsstat har rätt att tillämpa dessa principer enligt nationella traditioner och seder.

Frågan om Turkiets anslutning till EU är också en känslig fråga i vår politiska grupp, där många av medlemmarna är tyska och franska konservativa.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Under 2009 kommer kommissionens verksamhet att styras av tidsschemat för Europavalet vilket innebär minskade handlingsmöjligheter, framför allt för en av institutionerna. Denna omständighet hindrar oss emellertid inte från att utveckla en realistisk handlingsplan. Världen kräver en omprövning av paradigmen och en förståelse för att verkligheten i stor utsträckning har passerat många av de teoretiska debatterna om ekonomiska och sociala modeller och komplexa motsatsförhållanden i internationella relationer (både när det gäller hård makt och ekonomisk makt eller förhållanden mellan kommersiella krafter). Vi vill att kommissionen ska bemöta denna nya verklighet med ett långsiktigt synsätt som är flexibelt och anpassningsbart i fråga om genomförandet. Samtidigt vill vi ha en dagordning för 2009 som bidrar till att för våra väljare i alla medlemsstater klargöra betydelsen och nyttan av EU:s politik för våra ekonomier och våra samhällen. Detta bevis, som kommer att bero mycket mer på kvaliteten på vår politik än på kommunikationsfrågor, måste utgöra kärnan i vår verksamhet och därmed i kommissionens verksamhet. Tyvärr avspeglade den resolution vi röstat om inte detta synsätt, vilket är anledningen till att jag röstade mot den.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Det finns fortfarande ett behov av att främja barns rättigheter. För närvarande görs det för lite för att ta itu med barnfattigdomen i EU. Ett av fem barn lever på randen till fattigdom i EU – det är ett för mycket. Jag är glad över att parlamentet har avvisat kommissionens

arbetsprogram 2009. Vi behöver göra mer för att främja anständigt arbete så att vi kan tackla fattigdomen i EU.

– Förslag till resolution: Förberedelser inför toppmötet EU/Indien (RC B6-0426/2008)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Europaparlamentets gemensamma resolution om förberedelser inför toppmötet EU/Indien, därför att jag anser att det är nödvändigt att anpassa vårt strategiska partnerskap med Indien som antogs 2004 till de nya utmaningar som EU och Indien står inför, t.ex. livsmedelskrisen, energikrisen och klimatförändringen.

Jag vill understryka att resolutionen uppmuntrar Indien att fortsätta sina ansträngningar att uppnå millennieutvecklingsmålen, särskilt i fråga om jämställdhet mellan könen. Det är också viktigt att resolutionen påminner Indien om EU:s värderingar genom att uppmana den indiska regeringen att avskaffa dödsstraffet.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Förutom de många andra frågor som väcks i denna resolution och som vi värdesätter anser vi det nödvändigt att betona att vi tveklöst stöder fördjupandet av äkta och effektivt samarbete och vänskap mellan EU:s länder och Indien. Det kräver ett förhållande som bygger på att man möter behoven hos respektive befolkning, som är till ömsesidigt gagn och bidrar till ömsesidig utveckling, samtidigt som icke-interventionsprincipen och den nationella suveräniteten respekteras.

Mot bakgrund av dessa principer och antaganden står det emellertid klart att det finns många förslag i resolutionen som vi inte kan stödja, särskilt inte ingåendet av ett "frihandelsavtal" som bland annat ska innefatta en "uppgörelse om tjänster", "konkurrens", "offentlig upphandling" och "avskaffande av ... kvarvarande restriktioner för utländska direktinvesteringar" mellan EU och Indien.

Detta förslag (och mål) försöker ta hänsyn till de stora ekonomiska och finansiella gruppernas expansionsönskan – som inte fastställdes i WTO-förhandlingarna för att avreglera världshandeln – där behovet att öka kapitalets ackumulation och centralisering är helt avgörande. Detta mål står i strid med behoven hos arbetare och människor i Indien och i EU:s olika länder.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Vi behöver utveckla våra förbindelser med Indien, som med sin befolkning på över en miljard och sin kraftigt växande ekonomi utgör en motvikt mot den muslimska världen och mot Kina. Men det framlagda förslaget till resolution, som avspeglar Nicolas Sarkozys och kommissionens åsikter, strider mot EU-ländernas intressen. Det "omfattande frihandelsavtal" som krävs i resolutionsförslaget kommer att bidra till att ödelägga våra ekonomier och sociala system, som tvingas konkurrera med länder som ägnar sig åt social dumpning. Dessutom är Indiens krav på en plats i FN:s säkerhetsråd ett av de förslag till reform av FN som även syftar till att frånta Frankrike och Storbritannien deras permanenta medlemskap i säkerhetsrådet och i stället ge det till Bryssel.

Och att påstå att Indien hanterar den religiösa mångfalden på ett föredömligt sätt är en förolämpning mot de kristna som massakrerades i Orissa.

Indien försvarar sina nationella intressen och urgamla värderingar. För att få en balanserad förbindelse med Indien måste våra medlemsstater göra likadant. Det kan de bara göra i ett annorlunda EU: ett EU av suveräna nationer vars civilisation har sina rötter i de kristna och grekisk-romerska värderingarna.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Som medlem av delegationen för förbindelserna med Indien stöder jag det gemensamma förslaget till resolution om förberedelserna inför toppmötet mellan EU och Indien 2008.

I förslaget behandlas misslyckandet med att nå en överenskommelse inom WTO, och det uttrycks önskemål om förnyade ansträngningar för att nå en överenskommelse.

Men förslaget behandlar inte den viktigaste stötestenen för ett sådant avtal, nämligen att USA och Indien inte har lyckats komma överens om en särskild skyddsmekanism för att förhindra dumpning av produkter på den indiska marknaden till förfång för Indiens stora landsbygds- och jordbrukarbefolkning. Utan en sådan mekanism fruktar man att småjordbrukarnas själva existens hotas i Indien. Den viktiga frågan om livsmedelssäkerhet hanteras inte på ett tillfredsställande sätt inom WTO, och kanske är detta den största anledningen till att samtalen inte gett något resultat. Eventuella nya ansträngningar för att återuppta samtalen måste ge garantier för att medlemmarnas frågor om livsmedelssäkerhet hanteras tillfredsställande. Snabba importökningar kan få mycket negativa och dramatiska effekter för den lokala livsmedelsproduktionen, och i utvecklingsländer med en stor jordbruksbas kan sådana importökningar bli förödande för arbetet med att utveckla en lokal jordbruks-/livsmedelsproduktionsbas.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Ibland behöver vi påminna oss om att Indien demografiskt sett är världens största demokrati. Detta i kombination med landets ekonomiska livskraft och växande betydelse i de internationella förbindelserna – framför allt i sitt eget närområde – tyder på att vi bör se över våra förbindelser med denna viktiga partner. Det skulle helt klart vara ett misstag att bortse från bristerna i den indiska demokratin, dess ekonomiska struktur eller samhällsorganisation, och dessa aspekter bör därför stå högst på agendan i våra förbindelser med det här landet. Men agendan måste omfatta mer än så och framför allt vara mer i linje med den nya verkligheten och de nya förhållandena. Att stärka de politiska banden och komma närmare denna jätte måste betraktas som strategiskt. Vi måste också vara beredda och redo att stärka Indiens roll i nationsorkestrern, särskilt när det gäller den institutionella arkitekturen och ramen. Det sägs ofta att 2000-talet kommer att bli Stillehavsområdets århundrade – en tanke som EU måste vara mycket uppmärksam på – men även Indien bör läggas till denna förutsägelse, och våra strategier måste anpassas efter detta.

12. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.45 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

13. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

14. Situationen inom det internationella finansiella systemet och dess effekter på den europeiska ekonomin (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandena av rådet och kommissionen om situationen inom det internationella finansiella systemet och dess effekter på den europeiska ekonomin.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi bevitnar slutet på en era. Världens finanssystem kommer att förändras kraftigt under de närmaste åren. Vi måste inte bara möta krisen i USA utan även en kris som påverkar det internationella finanssystemet och drabbar alla regioner i världen.

Det har i flera år framförts kritik mot den växande obalansen i finanssektorn: en orimlig riskexponering för många aktörer, styrekonomernas relativa oförmåga att begränsa det snabba införandet av alltmer komplicerade finansiella produkter och – vilket kommissionen säkert kommer att ta upp – en alltför stor girighet hos vissa. Nu ser vi resultatet. Den amerikanska finanssektorn befinner sig i kaos och de amerikanska myndigheterna har tvingats vidta allt kraftfullare åtgärder för att undvika en fullskalig kris. Europa och resten av världen upplever sidoeffekterna av den här krisen i en omfattning vi inte har sett sedan 1930-talet.

Det franska ordförandeskapet är övertygat om att de senaste dagarnas händelser innebär att ett starkt och enat EU är ännu mer nödvändigt på den ekonomiska och finansiella arenan. Först och främst måste vi reagera snabbt på de finansiella störningarna. I Europeiska centralbanken har Ekonomiska och monetära unionen en kraftfull centralbank som har kunnat ingripa snabbt, kraftfullt och effektivt när spänningarna har varit som störst, i nära samarbete med de andra stora centralbankerna. Detta är en viktig tillgång i dessa oroliga tider, och vi bör berömma insatserna från Europeiska centralbanken som är redo att gå in i alla lägen.

Ställda inför de allt värre störningarna de senaste dagarna har tillsynsmyndigheterna i de flesta medlemsstater i likhet med de amerikanska myndigheterna beslutat att tillfälligt förbjuda blankning. Detta är en nödgärd men vi välkomnar den eftersom den kan bidra till att minska oron på marknaderna.

Vi har i dag inga planer på den typ av initiativ som de amerikanska federala myndigheterna nyss offentliggjorde om att i stor skala köpa tillbaka problematiska produkter som innehas av de finansiella aktörerna, och Joaquín Almunia hade rätt i det han sa i detta avseende.

EU:s finansiella system är i det stora hela stabilt och därför finns det ingen anledning att vidta någon liknande åtgärd, men vi måste vara vaksamma och inte utesluta något av ideologiska skäl. Realism och pragmatism är vad som krävs. Vid behov kommer vi att behöva ta itu med eventuella systemrisker med de medel vi har till vårt förfogande.

Nödåtgärder från centralbanker och tillsynsmyndigheter är mycket viktiga, men alla experter är ense om att de inte kan lösa krisen på egen hand. Vi i EU måste ta vårt ansvar och ingripa på de övriga aktuella områdena.

Vi måste hantera konjunkturedgången. Detta behandlades i den gemensamma EU-strategi som antogs av ekonomi- och finansministrarna vid ett informellt rådsmöte i Nice. Ministrarna beslutade tillsammans med kommissionen och Europeiska centralbankens ordförande att låta de automatiska stabilisatorerna fungera fritt när det gäller budgetfrågor i de medlemsstater som har ett manöverutrymme.

De godkände också en finansieringsplan för små och medelstora företag i EU, där Europeiska investeringsbanken ska avsätta 30 miljarder euro fram till 2011, vilket kommer att ge ett betydande stöd till sektorn eftersom det paradoxalt nog finns precis lika många risker för den reala ekonomin i EU, trots att finanskrisen är mindre uttalad än i USA. Ett stabilt finansiellt system och starka banker kan gripa in för att vid behov begränsa eller öka lånekostnaderna, särskilt för de små och medelstora företagen. Det krävdes direkta åtgärder i fråga om de senare.

Vi måste också reformera vårt finansiella system enligt två huvudlinjer: för det första krävs det omgående lagstiftnings- och regleringsåtgärder för att återupprätta insynen i finanssystemet och avkräva de finansiella aktörerna ansvar. Därför visade ministrarna den 13 september 2008 att de var fast beslutna att skynda på genomförandet av den färdplan som antogs 2007 som ett svar på de första tecknen på finanskrisen. I färdplanen anges fyra huvudåtgärder för att möta den finansiella krisen: insyn, tillsynsregler, värdering av tillgångar och marknadernas funktion, inklusive kreditvärderingsinstituten.

Nu är det dags att genomföra tillsynen av kreditvärderingsinstitut, översynen av bankkontrollen samt anpassningen av redovisningsstandarderna, som utan tvekan har haft en konjunkturdrivande roll på finansområdet. Detta prioriteras verkligen av det franska ordförandeskapet, och vi kommer att diskutera det vid Europeiska rådets nästa möte. Kommissionsledamoten kan bekräfta detta, men jag tror att kommissionen inom kort kommer att lägga fram förslag om ändring av de direktiv om kapitalbaskrav som har varit i kraft sedan 2006.

Detta är en av de åtgärder som håller på att vidtas inom olika områden för att hantera finansorn, och som naturligtvis också innefattar de rekommendationer som nyligen utarbetats av Forum för finansiell stabilitet. Jag vet att kommissionen kommer att kunna lägga fram de här förslagen mycket snabbt, och vi räknar med att parlamentet når en överenskommelse med rådet vid första behandlingen, före utgången av den här mandatperioden, om dessa viktiga förslag.

Ett förslag om kreditinstitut väntas också från kommissionen om några veckor. Detta är en följd av begäran från rådsmötet med finansministrarna i juli 2008, och även här räknar jag med att parlamentet når en överenskommelse om detta ambitiösa förslag så snart som möjligt.

Jag noterar också med tillfredsställelse att man har beslutat att inrätta en arbetsgrupp för att granska hur tillsynen av banker och försäkringsbolag bör beakta utvecklingens cykliska karaktär, särskilt i fråga om kapital. Det bör också vidtas särskilda åtgärder.

Detta är de viktigaste delarna i reformen av den finansiella sektorn, och de kommer sannolikt att åtföljas av andra initiativ allt eftersom EU:s granskning av finanskrisen fortsätter. Parlamentet måste delta fullt ut i denna granskning, och ordförandeskapet tar med stort intresse del av institutionens bidrag nyligen. Jag tänker särskilt på hedgefonderna, som vissa experter säger kan vara krisens nästa offer. Jag tänker också – som jag sa tidigare – på frågan om redovisningsstandarder, men även på lönerna i den finansiella sektorn, där vi måste agera omedelbart.

Att säga – vilket jag har hört från vissa EU-ledare – att vi måste fortsätta vår låt-gå-politik och att det inte krävs någon reglering är ett misstag. Det är värre än ett misstag: det är ett angrepp mot stabiliteten i finanssystemet, det är ett angrepp mot förnuftet. Jag ska tala klarspråk: om vi behöver överväga en reglering av hedgefonder, så måste EU göra det. Vi måste tänka på insynen i riskerna, tillsynsmyndigheternas övervakningsbefogenheter och lönerna i den här typen av institution.

Den andra grundläggande delen i strategin är att stärka den finansiella övervakningen. Finansministrarna välkomnade överenskommelsen mellan de europeiska tillsynskommittéerna om att fram till 2012 harmonisera kraven på uppgifter som europeiska banker översänder till tillsynsmyndigheterna. Detta är de första viktiga resultaten men de måste åtföljas av andra, och ministrarna har kommit överens om att fortsätta sina ansträngningar för att förbättra samordningen av tillsynen och övervakningen av finansaktörerna. Ordförandeskapet är berett att arbeta med parlamentet och kommissionen för att stärka integrationen av

övervakning och tillsyn av grupper som blir alltmer gränsöverskridande. EU behöver ett effektivare och mer integrerat övervakningssystem för att vara bättre rustat att hantera finanskriser.

Frankrike är ordförande för Europeiska unionens råd i en tid av stora omvälvningar. Under dessa svåra omständigheter är vi fullt medvetna om vårt ansvar. Det är dags att fatta viktiga beslut om organisationen av våra finanssystem, deras plats i den europeiska ekonomin och deras roll, som även fortsättningsvis bör vara att finansiera företag och enskilda.

EU har inte legat på latsiden de senaste månaderna. Ordförandeskapet kan därför luta sig mot kommissionens överväganden och arbete på detta område, och även det arbete som har utförts av ett antal experter, däribland René Ricol i Frankrike.

Europeiska rådets möte i oktober ger oss tillfälle att införa stränga riktlinjer på EU-nivå. Det är vår målsättning. Det är uppenbart att EU inte bör agera ensamt. EU bör vara aktivt och uppmuntra till nytt internationellt samarbete, som Nicolas Sarkozy sa i FN i går. Vi föreslår också att ett internationellt möte ska hållas före årets slut tillsammans med G8 och deras finansiella tillsynsmyndigheter. Vårt mål är att bidra till att utforma de första principerna och nya gemensamma internationella bestämmelser för en översyn av det internationella finanssystemet.

Genom ett sådant initiativ visar EU vilken vikt vi lägger vid en ny balanserad världsordning. I den europeiska och internationella lösningen måste frågan hanteras på både kort, medellång och lång sikt. På kort sikt behöver vi nödgärder, på medellång sikt en översyn av vår lagstiftning och på lång sikt behöver vi en mer omfattande granskning av vår ekonomiska modells roll i fråga om tillväxt och sysselsättning och de fortsatta strukturreformerna, som fortfarande är avgörande.

Detta var allt jag ville informera er om i dag.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! De händelser vi har bevittnat på finansmarknaderna det senaste året och särskilt de senaste dagarna är av en omfattning som överträffar allt vi har sett i vår livstid. Många tror – och jag är benägen att hålla med – att detta kommer att utlösa stora förändringar i hur det internationella finanssystemet fungerar.

Sedan krisen bröt ut i augusti 2007 har de rapporterade förlusterna uppgått till mer än 500 miljarder US-dollar, vilket motsvarar BNP för ett land som Sverige. Och tyvärr förväntas slutsiffran bli ännu högre.

Den allt snabbare takten i de redovisade förlusterna i USA under de senaste veckorna och investerarnas allt mindre förtroende har fört flera stora finansinstitut till ruinens brant. Där någon av dessa instituts fall skulle ha medfört en systemrisk – dvs. hotat hela det finansiella systemet – har det krävts undsättningsåtgärder.

Några av dessa räddningsinsatser har gjorts i form av offentliga ingripanden, t.ex. åtgärder från det amerikanska finansdepartementet och den amerikanska centralbanken för att undvika konkurs för världens största försäkringsbolag, AIG, eller för boläneföretagen Fannie Mae och Freddie Mac som tillsammans står för hälften av alla bostadslån i USA.

Andra har skett i form av privata uppköp, som när investeringsbanken Merrill Lynch köptes upp av Bank of America.

För andra, som investeringsbanken Lehman Brothers och nästan två dussin amerikanska regionala banker, var konkurs det enda alternativet. Vi har kort sagt fått se en enorm förändring i det amerikanska banklandskapet.

Vi har alltså nått en punkt där det amerikanska finanssystemet har stora förtroendeproblem. Lösningen är i detta läge inte längre en rad räddningsaktioner, enligt de amerikanska myndigheterna. Det krävs en brådskande systemlösning.

På kort sikt behöver vi alla ett gensvar som återupprättar förtroendet och stabiliserar marknaderna.

Den plan för USA som tillkännagavs av finansminister Henry Paulson i förra veckan är ett bra initiativ. Den amerikanska finansministern föreslår kort sagt att en federal fond ska inrättas för att befria bankerna från de icke-likvida tillgångarna – de bolänerelaterade säkerheter som är roten till de problem vi står inför. Om dessa tas bort ur systemet skulle detta bidra till att undanröja osäkerheten och få marknaden att på nytt inrikta sig på det grundläggande. Men detaljerna i detta förslag bör fastställas ordentligt – och snabbt – om det här ska lyckas.

Jag bör påpeka att vi talar om en amerikansk plan, anpassad efter förhållandena i USA, där krisen började och finanssektorn har påverkats kraftigast – det bör vi komma ihåg. Men vi måste alla analysera varför detta skedde. Vi måste alla hantera följderna och reagera på läget idag.

Därför måste vi först förstå hur vi hamnade här. Ursprunget till den turbulens vi ser i dag ligger i den långvariga globala obalansen i världsekonomin, som har skapat en miljö där det finns god tillgång till likvida medel och dålig riskbedömning.

Kopplingarna mellan de globala finansmarknaderna, den stora hävstångseffekten och användningen av innovativa och komplicerade tekniker och instrument som ingen förstod särskilt väl, ledde till att riskerna spreds i hela det internationella finanssystemet i en aldrig hittills skådad omfattning.

Det är uppenbart att marknadsaktörerna – men även tillsyns- och övervakningsmyndigheterna – var oförmögna att fullt ut förstå riskerna med situationen och därför inte kunde förhindra de konsekvenser vi ser i dag.

Det är sant att Internationella valutafonden (IMF), Europeiska centralbanken, kommissionen m.fl. varnade för dessa underliggande risker under månaderna innan krisen. Vi visste att läget var ohållbart, men det vi inte kunde veta och det ingen kunde förutsäga var hur, när och exakt hur kraftigt krisen skulle utlösas av de ökande kreditförlusterna i subprimesektorn.

Det vi nu ser är att de senaste årens process har kastats om och finanssystemet försöker hantera behovet av att minska hävstångseffekterna. Eftersom hävstångseffekten är extremt stark och det finns så många starka kopplingar mellan riskerna är den här frigörelseprocessen särskilt smärtsam. Bristen på insyn i systemet och övervakarnas oförmåga att bilda sig en korrekt och fullständig bild av läget har lett till en dramatisk förtroendeförlust.

Finanssektorn har drabbats hårdast eftersom nervositeten hos bankerna har satt stopp för interbankutlåningen.

Flera viktiga kreditmarknader är fortfarande störda, och nyligen har investerare på nytt börjat satsa på kvalitet vilket har lett till en växande klyfta mellan avkastningarna på referensobligationer och på relativt riskfyllda investeringar.

Tack vare det snabba och samordnade ingripandet av centralbanker – där Europeiska centralbanken (ECB) har spelat en viktig roll – har vi lyckats undvika en allvarlig likviditetsbrist. Men bankerna är fortfarande pressade. Förtroendekrisen har lett till fallande tillgångspriser, vilket ökar påfrestningarna på bankernas balansräkningar. I kombination med läget på interbankmarknaden kommer bankerna att få svårt att skaffa nytt kapital.

Läget här i EU är inte riktigt lika allvarligt, och medlemsstaterna anser inte i nuläget att det krävs någon plan i stil med den amerikanska.

På medellång sikt är det uppenbart att vi behöver ett mer övergripande strukturellt svar. De senaste händelserna på finansmarknaderna har visat tydligt att den nuvarande modellen för reglering och tillsyn behöver ses över.

På kort sikt behöver vi snabbt ta itu med svagheterna i det nuvarande regelverket, och i detta avseende innehåller Ekofins färdplan för regleringsåtgärder och rekommendationerna från Forum för finansiell stabilitet alla komponenter som krävs – här är jag helt överens med rådets ståndpunkt. Här ingår som ni vet konkreta initiativ för att öka insynen hos investerare, marknader och tillsynsorgan, reviderade kapitalkrav för bankgrupper och ett förtydligande av kreditvärderingsinstitutens roll.

Kommissionens arbete fortsätter och vi kommer snart – nästa vecka – att lägga fram förslag till en översyn av direktivet om kapitalkrav och till ny lagstiftning om kreditvärderingsinstitut, som jag hoppas kommer före utgången av oktober. Men med hänsyn till den senaste händelseutvecklingen kommer vi sannolikt att behöva undersöka ytterligare frågor som har kommit upp.

Vi kommer att fortsätta att diskutera vad som bör göras för att bättre säkra den finansiella stabiliteten och åtgärda de underliggande orsakerna till krisen, och här instämmer jag helt och hållet i rådsordförandens beröm av era insatser.

Låt mig slutligen ta upp den inverkan krisen i den finansiella sektorn får på ekonomin – den reala ekonomin. Det råder inga tvivel om att händelserna i den finansiella sektorn skadar den reala ekonomin. Dessa effekter har förvärrat inflationstrycket från de stigande priserna på olja och andra råvaror och de svåra justeringarna

på fastighetsmarknaden i vissa medlemsstater. Denna kombination av chocker har fått en direkt inverkan på den ekonomiska verksamheten genom högre kostnader och negativa effekter på välfärden och indirekt genom det urholkade ekonomiska förtroendet. Resultatet har blivit en inbromsning i den inhemska efterfrågan i ett skede när den externa efterfrågan försvagas.

Ledande indikatorer på ekonomisk aktivitet pekar på en tydlig avmattning i den underliggande tillväxten både i EU och i euroområdet. Därför justerades BNP-tillväxten för detta år kraftigt nedåt i vår senaste preliminära prognos till 1,4 procent i EU och 1,3 procent i euroområdet. Samtidigt har inflationsprognoserna för det här året justerats uppåt till 3,8 procent i EU och 3,5 procent i euroområdet. Inflationen kan emellertid stå vid en vändpunkt eftersom effekterna av de tidigare höjningarna av energi- och livsmedelspriserna gradvis klingar av under de kommande månaderna. Detta skulle kunna förstärkas av en ytterligare nedjustering av priserna på olja och andra råvaror, men det återstår ännu att se.

Rent generellt är det ekonomiska läget och utsikterna fortfarande ovanligt osäkra. Riskerna för tillväxtutsikterna minskar fortfarande medan riskerna för inflationsutsikterna ökar. Denna osäkerhet är ännu större i fråga om den ekonomiska utvecklingen nästa år, men vi förväntar oss att tillväxten kommer att vara förhållandevis svag i både EU och euroområdet.

Hur ska vi svara på denna ekonomiska avmattning? Den bästa lösningen är att utnyttja alla de politiska instrument som står till vårt förfogande.

I budgetpolitiken måste vi för det första hålla fast vid vårt åtagande om budgetdisciplin och bestämmelserna i stabilitets- och tillväxtpakten, samtidigt som vi låter de automatiska stabilisatorerna spela sin roll. I detta avseende har reformen av pakten 2005 visat sig mycket värdefull.

För det andra skulle ett tydligt åtagande om att genomföra strukturreformer i enlighet med ramarna för Lissabonstrategin och de nationella reformprogrammen vara avgörande för att stärka konsumenternas och investerarnas förtroende på kort sikt och förbättra återhämtningsförmågan och dynamiken i våra ekonomier på längre sikt. Åtgärder för att öka konkurrensen på detaljhandels- och energimarknaderna och för att förbättra arbetsmarknadernas funktion skulle vara särskilt värdefulla i detta läge.

Slutligen är det som jag redan framhållit mer nödvändigt än någonsin att förbättra regleringen av finansmarknaden och uppfylla målen för Ekofins färdplan. En effektiv och snabb lösning på de svåra utmaningar vi står inför kan göra mycket för att återupprätta förtroendet snabbare än förväntat och begränsa skadorna på våra ekonomier.

Inom vart och ett av dessa politikområden skulle våra åtgärder bli effektivare om vi samordnade dem på euroområdesnivå och EU-nivå.

Vi kommer oundvikligen att behöva övervinna ett visst motstånd från medlemsstaterna för att besluta om gemensamma åtgärder, men den samsyn vi nådde under det senaste informella Ekofinmötet i Nice bör fördjupas och utvecklas.

Länderna i EU står inför gemensamma utmaningar. Vi kan hantera dem effektivast genom att arbeta tillsammans för att hitta gemensamma lösningar. Här är Ekonomiska och monetära unionen en fantastisk tillgång, och vi bör utnyttja de möjligheter den erbjuder för att stärka samordningen enligt de linjer vi föreslog i vår rapport och vårt meddelande om EMU@10 i maj.

Händelseutvecklingen visar dock tydligt att interna EU-åtgärder inte räcker för att hantera globala utmaningar. Vi behöver stärka de gemensamma yttre åtgärderna inom Forum för finansiell stabilitet, Baselkommittén och G7 och även ägna större uppmärksamhet åt Internationella valutafondens framtida roll.

Inför framtiden bör vi fundera på hur vi kan utforma våra finansiella system och den globala styrningen, och EU:s roll i detta avseende är avgörande. EU kan vara en drivkraft för att stärka den globala samordningen och bör också inta en ledande roll i internationella diskussioner på området, och för att kunna göra detta måste EU-länderna först arbeta tillsammans och komma överens om interna lösningar.

Alexander Radwan, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! När jag lyssnade på kommissionsledamotens uttalande alldeles nyss kändes det som om jag befann mig i fel film. Han upprepade flera gånger att det vidtas snabba och skyndsamma åtgärder. Det enda som i verkligheten har gått snabbt under de senaste veckorna, månaderna och åren är marknaden som det ofta hänvisas till i våra reguljära debatter här. Faktum är att marknaden reglerade investeringsbankernas problem väldigt snabbt på egen hand. Vi kunde inte reagera lika snabbt.

"Snabbt" är verkligen inte det ord vi kan använda när vi tittar på rådet och särskilt kommissionen. Nu blir vi vänligt nog inbjudna av amerikanerna att vara med och betala. Jag vill inte kommentera detta just nu. Det räcker i detta skede med att övervaka utvecklingen. Men jag förväntar mig att rådet åtminstone ser till att vi övervinner det amerikanska och brittiska motståndet mot insyn i finansmarknaderna – fast när det gäller kommissionen är jag inte säker på att Barrosokommissionen klarar av detta. Jag behöver bara påminna er om det tyska ordförandeskapet, när president Nicolas Sarkozy och förbundskansler Angela Merkel lade fram ett initiativ och Barrosokommissionen lutade sig tillbaka och sa "Vilka är de där Sarkozy och Merkel, förresten?", och inte gjorde någonting.

"Snabbt" är verkligen inte det ord vi kan använda. Jag behöver bara påminna er om Enron och Parmalat. Vid den tidpunkten hade Europaparlamentet antagit ett relevant betänkande av Georgios Katiforis – jag var skuggföredragande – om kreditvärderingsinstitut. Detta var redan 2003. Nu i oktober 2008 kan kommissionen mycket väl lägga fram förslag medan Internationella organisationen av institutioner för reglering av värdepappersmarknader (IOSCO) redan säger att vi inte bör avvika från finansinspektionens och USA:s bestämmelser eftersom det internationella finanssystemet annars kommer att störas.

EU måste gå sin egen väg här. Därför bryr jag mig egentligen inte om vad den amerikanska finansinspektionen föreslår, och om kommissionen tänker följa i dess spår är allt jag kan säga att den bör klä sig varmt. Vi måste göra det vi tror är riktigt och sedan kan amerikanerna följa oss. Det är allt jag har att säga om kreditvärderingsinstitut.

Det har sagts att vi bör hantera översynen av Basel II vid en enda behandling. Jag hoppas att rådets företrädare lyssnar eftersom han nämnde detta. Vi kan göra det vid en behandling om rådet överger sitt motstånd mot ett europeiskt tillsynssystem. Det rådet har åstadkommit hittills genom sitt närmare samarbete med de europeiska tillsynsmyndigheterna är bedrövligt. Nice byggde på mellanstatligt samarbete. Därför bör rådet för en gångs skull hoppa över sin egen skugga och tänka i EU-banor.

Hedgefonder nämndes också tillsammans med riskkapital. Kommissionsledamot Charles McCreedy sa till oss i parlamentet så sent som den här veckan att vi inte får förhastat oss. Vi kan anklaga Charles McCreedy för mycket, men inte för att vara förhastad.

(Häcklande och applåder)

Jag har regelbundet angripit Charles McCreedy i kammaren när det gäller frågan om hedgefonder och riskkapital. Vi måste se till att kommissionen nu lägger fram ordentliga analyser och inte stannar kvar i förnekelsestatiet. Detta är inte längre Charles McCreedys problem, det är José Manuel Barrosos problem.

(Applåder)

Det skulle glädja mig mycket om vi nu gjorde klart för USA att deras finansinspektion – "Securities and Exchange Commission" – bör sopa framför egen dörr som omväxling. Siemens är föremål en grundlig undersökning men ingen tittar på USA. Jag förväntar mig att kommissionen och rådet ger oss möjlighet att staka ut en europeisk politisk kurs på detta område.

(Applåder)

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman! Vi har lyssnat mycket uppmärksam på vad Alexander Radwan hade att säga. Den bayerska valkampanjen kastar en lång skugga. Ja, herr Radwan, en del av det ni sa är helt riktigt. Marknaden har reglerat det, men den amerikanska skattebetalaren tar hand om notan. Det är staten som betalar priset.

Det vi ser i dag är inte bara investeringsbanker och stora försäkringsbolag som gör bankrutt. Det är en ekonomisk filosofi som har "sålt" till oss i årtal som gör bankrutt: en filosofi som hävdar att tillväxt och välstånd i en s.k. modern ekonomi genereras genom spekulation, inte i den verkliga världen. Det är detta system som gör bankrutt nu.

(Applåder)

Vi kommer faktiskt mycket väl ihåg Katiforisbetänkandet. Ni är en skarpsinnig politiker, så mycket måste jag säga. Ni kandiderar i valet till det bayerska delstatsparlamentet på söndag. Lycka till med det. Men den som slog till bromsen för Katiforisbetänkandet var ni, herr Radwan. Det kommer vi också ihåg mycket tydligt.

Charlie McCreedy är tyvärr inte här. Joaquín Almunia lade fram en väldigt sund analys. Jag skulle vilja be honom att informera sin kollega Charles McCreedy om de åtgärder som krävs och som vi nu måste vidta.

Jag vet inte var han är. Kanske är han tillbaka vid kapplöpningsbanan, kanske vadhållningsbyråerna vid kapplöpningsbanan är bättre reglerade än de internationella finansmarknaderna. Men en sak är klar: vi förväntar oss att kommissionen vidtar de åtgärder som är möjliga och nödvändiga och vi förväntar oss att detta sker före utgången av året eller åtminstone till våren.

Detta innebär t.ex. att anta bestämmelser för kreditvärderingsinstitut, och det mycket snabbt. Det är också nödvändigt att frikoppla affärsmännens bonusar från kortsiktiga spekulationsvinster. Detta är en mycket viktig del. Om en direktör vet att han själv kommer att håva in 5 procent av en miljard som han genererar i spekulationsvinster eftersom hans bonus är kopplad till den spekulationsmiljarden är det bara mänskligt av honom att försöka generera denna miljard i vinst, oavsett kostnaderna och även om det leder till att tusentals arbeten går förlorade, vilket vad vi har sett inträffa över hela världen under de senaste årtiondena.

Finansdirektörerna – de välklädda unga saker vi stöter ihop med här i korridorerna – ödelägger utan att blinka hela företag och hela anläggningar med alla de sociala missförhållanden som detta medför. Kostnaderna för denna ödeläggelse ingår i de 700 miljarder som de amerikanska skattebetalarna nu måste gå in med för att rädda storbanker och försäkringsbolag. Det amatörmässiga styret i USA är uppenbart när man tänker på att till och med i denna enorma kris är det dessa stora företag som räddas, vilket kostar de vanliga skattebetalarna över 700 miljarder dollar ur USA:s budget. Tyvärr ingår inte dessa vanliga skattebetalares öden, deras skulder och bostadslån i den amerikanska regeringens räddningsplan. Ännu ett perfekt exempel på hur vinster privatiseras och förluster nationaliseras. Detta måste också upphöra.

(Applåder)

Vi hörde allt om det här under måndagens debatt. Jag får nästan intrycket av att vi borde dela ut ansökningsblanketter för medlemskap i socialdemokraterna till PPE-DE-gruppen: det verkar som om de inte kan byta åsikt snabbt nog, och jag måste säga att liberalerna är ännu värre.

I en debatt i november förra året om EU:s roll i globaliseringen gjorde jag följande anmärkning: "Den vilda västernkapitalism som dominerar finansmarknaderna hotar nu hela ekonomier inklusive den amerikanska och kräver internationella regler. Vi behöver kontroll, insyn och begränsningar av de finansiella marknadernas inflytande." ALDE:s ledare svarade så här på detta: "Herr talman! Vi har nyss hört det förgångna tala." Han är åtminstone inte här under dagens debatt, vilket naturligtvis kommer att höja kvaliteten. Men det jag sa hörde inte till det förgångna. Nu är kontroll och statlig övervakning av en avreglerad marknad – som varken respekterar något eller någon – vägen framåt.

Därför vill jag lägga till en sak, om jag får. Vi måste naturligtvis agera snabbt, men vi måste också agera på det område som ligger mig och mina kolleger här i Europaparlamentet varmast om hjärtat. Spekulationsbubblan kommer inte att spricka: även om vi tillfälligt förbjuder blankningar kommer de att komma tillbaka. En annan sak som vi säkert kommer att få se igen är att investerare kommer att uppmuntras att spekulera i exempelvis livsmedelspriser. Livsmedelspriserna stiger när det finns färre livsmedel tillgängliga. Det innebär att de som har ett intresse av höga livsmedelspriser måste se till att livsmedelstillgången minskar. Men livsmedelsbrist innebär svält i världen, och om vi har ett system som gör det möjligt med svält i vissa delar av världen för att skapa vinster i andra kommer vårt räddningspaket på 700 miljarder dollar inte att hjälpa oss. Förr eller senare kommer systemet i allt sitt fördärv att få bittra följder för mänskligheten som helhet.

Det vi diskuterar här handlar alltså inte om kortsiktiga behov. Det handlar om hur vi kan trygga en human samhällsutveckling på lång sikt.

Silvana Koch-Mehrin, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Den globala finanskrisen har spridit sig genom marknaderna med oförutsägbara följder. Vissa människor kanske känner en viss tillfredsställelse vid anblicken av bankdirektörer som faller i onåd och förlorar jobbet. Men det är väldigt kortsynt eftersom de verkliga förlorarna inte är företagsledarna eller börshandlarna. Det är vanliga familjer som drabbas hårdast av kreditkrisen och raset i värdet av aktier och besparingar. Det är deras finansiella säkerhet som slås i spillror när värdet av pensioner och besparingar hotas.

Därför är det nödvändigt att göra en noggrann analys av finanskrisen och dess orsaker för att se till att den inte upprepas, och det gläder mig att det är vad vi gör i dag. Martin Schulz använde sin talartid till att smäda marknaderna. Mot bakgrund av hans förutsägelser i november förra året, som han var vänlig nog att påminna oss om, kanske han nu kan få chansen att tjäna lite extra som orakel. Men det är pengar som driver marknaderna, inte tomma ord, och det behöver han inse.

Den lämpliga reaktionen på den nuvarande krisen är inte att vända sig bort från den fria företagsamheten. Det är företagsamhet som skapar jobb och välbefinnande. Behöver finansmarknaderna verkligen mer reglering? Ludwig Erhard, det tyska ekonomiska miraklets fader, sammanfattade det snyggt. Han sa att staten bör fastställa reglerna för ekonomin och finanssystemet, men precis som en fotbollsdomare bör den inte själv delta i spelet. Detta betyder förstås att den måste ingripa mot fula tacklingar och regelbrott.

Regler är lämpliga och nödvändiga för att undvika överdrifter, men det är inte marknadsekonomin som har skulden för krisen – de skyldiga är de som vägrar att hålla sig till regelverk och bestämmelser. Experter har varnat i årtal för högrisklån, krediter utan säkerhet och en bubbla som kommer att brista i finans- och fastighetsmarknaderna. Vi behöver gemensamma och öppna regler för EU som helhet och för världen. Ja, vi behöver internationella kontroller, men med en känsla för proportion. Det hjälper ingen om vi hindrar kapitalrörelserna med fler bestämmelser och utlöser en ekonomisk nedgång.

Framför allt måste vi återupprätta förtroendet för en fri och öppen marknad. Den ekonomiska stabiliteten för Europas och världens medborgare är beroende av att vi visar att vi kan agera. Men de internationella marknaderna kommer inte att stanna upp och vänta på besluten i EU, och de kommer inte heller att vänta på att parlamentet uttalar sig.

Herr kommissionsledamot, minister Jouyet! Min grupp förväntar sig att ni vidtar snabba, rationella och framgångsrika åtgärder och att ni gör det nu.

Eoin Ryan, för UEN-gruppen. – (EN) Fru talman! Europeiska centralbankens ordförande Jean-Claude Trichet sa nyligen att när marknaden stabiliseras kommer vi inte att gå tillbaka till att bedriva verksamheten som vanligt. I stället kommer vi få en ny definition av vad som är normalt.

Med tanke på de misslyckanden och svagheter hos marknaderna och institutionerna som har avslöjats på ett katastrofalt sätt under det senaste året är det bara välkommet om vi rör oss bort från missbruket och felen från förr. Finanskrisen har skapat en enorm panik men den har också bidragit till att betona behovet av att undanröja otydligheter, skapa insyn och för oss lagstiftare att införa reglering. Men vi måste också undvika panik, för om vi drabbas av panik kommer vi att fatta dåliga beslut.

I USA växer det fram radikala förändringar av storfinansens utformning i kampen för att avvärja en katastrof. Våra institutioner har varit stabilare än de amerikanska – förklarligt nog eftersom krisen uppstod på andra sidan Atlanten – men vissa omständigheter påminner oss om att vi på intet sätt är osårbara. För att trygga stabiliteten på våra marknader i framtiden måste vi reformera våra strukturer och system och vara beredda att agera snabbt. Tre saker kan hända eller har redan hänt, som reformer – t.ex. för att se till att centralbankerna förhindrar flykt från banker och finansinstitutioner – och det har redan vidtagits viktiga åtgärder i detta avseende. För det andra måste finansministerierna undanröja anledningen till att flykten över huvud taget sker, dvs. att det finns problematiska tillgångar i finansinstitutionernas balansräkningar. Slutligen är det centralt för det finansiella systemet att få in nytt kapital.

Vi har passerat krisens inledningsskede. Hur bankerna påverkas och vilket det politiska svaret blir på detta första trauma kommer vi inte att veta än på ett tag. Vi måste emellertid se till att den nya finansiella verklighet som träder fram på andra sidan krisen är stark och sund. Därför måste vi ta itu med krisens orsaker och undanröja problematiska tillgångar och städa upp i balansräkningarna. För att komma ut ur krisen måste vi också för både den lokala och den globala ekonomins skull visa att det finns tillräckligt med kapital i finanssystemet. Om detta ska ske i form av offentliga eller privata tillskott eller som en kombination av båda är en annan diskussion, men en som vi måste ha snart.

Vi vet ännu inte vilka de fullständiga och varaktiga effekterna av världens finanskris blir och vilka följder den kommer att få för EU-marknaderna. Vad vi däremot vet är att om vi ska ta oss helskinnade ur krisen och se till att investerare, marknader och medborgare skyddas från det nya normalläge som kommer att bli följden måste vi hålla huvudet kallt – även i tider av tvivel och turbulens – och ta konkreta steg mot att genomföra struktur- och systemreformer som skyddar vårt europeiska system och den finansiella välfärden hos medborgarna i EU-länderna och globalt.

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Fru talman! Om de främsta EU-ledarna vill illustrera den avgrund som skiljer dem från EU-medborgarna behöver de bara reagera som de gjorde på finanskrisen efter finansministrarnas möte den 14 september 2008.

Vilka är de viktigaste åtgärder som har tillkännagetts bortsett från en välkommen men otillräcklig ökning av Europeiska investeringsbankens lån till små och medelstora företag?

De kan sammanfattas i tre punkter. När det för det första gäller förhoppningarna om skattestimulans citerar jag Jean-Claude Juncker: "Vi har bestämt oss för att inte anta en europeisk stimulansplan." Vi ska tillämpa stabilitetspakten, hela pakten och inget annat än pakten.

När det sedan gäller den pågående avregleringsprocessen citerar jag Christine Lagarde: "Vi får inte tillåta en avmattning i strukturreformerna"; Jean-Claude Trichet: "Allt som kan göras för att öka flexibiliteten i ekonomin är gott nog för oss", samt Jean-Claude Juncker: "Vi måste reformera arbetsmarknaden och marknaderna för varor och tjänster. Konkurrensen behöver ett större spelält."

Det vi alla slutligen undrar är vem som ska betala notan. Återigen citerar jag Jean-Claude Trichet: "Bankernas vakthundar bör inte ställa oproportionerliga krav när det gäller kreditinstitut", men å andra sidan måste enligt Jean-Claude Juncker "allt göras för att förhindra att lönerna skenar iväg".

Vi vill säga så här till dem: kom ut ur er bubbla och försök sätta er in i andras situation. De ser å ena sidan finansministrar röra upp himmel och jord för de stora globala spekulanterna – ett belopp på 110 miljarder euro har frigjorts bara av ECB – och å andra sidan de arbetstagare som hotas. I ett försök att lugna marknaderna oroar ni företagen.

Sanningen är att i den fria kapitalrörlighetens namn och för den berömda marknadsekonomin med sin fria konkurrens har finansledarna tillsammans drivit på djävulska mekanismer som de inte längre kan kontrollera. Låt mig påminna er om att Jean-Claude Trichet, som företrädare för tio av världens stora centralbanker, fem månader efter det att subprimekrisen började fortfarande bara talade om "korrigeringar på marknaden" och meddelade att det rädde en "stabil tillväxt även om det finns en viss avmattning". Tre månader senare uppmanade han parlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor att ge den privata sektorn en chans att korrigera sig själv. Vilka insikter! Om ett system kan göra sig av med sina egna kumpaner på det sättet befinner det sig mitt i en existentiell kris.

Om vi vill undvika fler alltmer smärtsamma sammanbrott måste vi därför ha modet att frigöra oss. För det första måste vi frigöra oss från tanken på produktivitet baserad på sänkta lönekostnader och sociala utgifter. Vi måste vända den pågående trenden med en minskad andel av mervärdet för löntagarna. Detta är inte källan till inflation; det är de finansiella aktörernas omoraliska verksamhet.

För det andra måste vi få ett slut på den totala tilltron till att finansmarknaderna driver ekonomin, eftersom de inte driver den utan förgiftar den. Europeiska centralbanken har en avgörande roll för att styra pengar mot en socialt effektiv ekonomi – en ekonomi som skapar jobb, främjar utbildning och utveckling av offentliga tjänster, som tryggar hållbar produktion och användbara tjänster, som har utrymme för forskning och utveckling, respekterar offentliga företag och allmänhetens intresse och sätter samarbete före ekonomisk krigföring.

Men för att åstadkomma det måste Europeiska centralbankens uppdrag ändras. Den bör återfinansiera banker till mycket olika räntesatser beroende på om lånen bidrar till den sunda ekonomi jag nyss beskrev eller om de i stället används som grund för osmakliga finansiella transaktioner. Villkoren för att få lån bör vara fördelaktiga i det förra fallet och ytterst avskräckande i det senare. Samtidigt krävs det stränga kontroller av banker och fonder, och det bör införas en skatt på finansiella kapitalrörelser. Slutligen bör arbetet påbörjas för att reformera de internationella ekonomiska institutionerna radikalt, precis som president Lula krävde i sitt tal till FN nyligen.

För det tredje måste det bli ett slut på självgodheten och nedlåtenheten hos en liten elit som förklarar för medborgarna att det enda möjliga valet är deras eget. Om vi åtminstone kunde diskutera detta seriöst med öppna sinnen och en känsla av ansvar skulle krisen ha medfört något gott i ett avseende.

Hanne Dahl, för IND/DEM-gruppen. – (DA) Fru talman! Den första nyheten när jag slog på min bilradio på väg till flygplatsen tidigt i måndags morse var att min bank befann sig i en allvarlig finansiell kris. Lyckligtvis är jag bara en sparare och kommer inte att förlora några pengar – men aktieägarna gråter. Den världsomspännande finanskrisen har nått min lilla bank. Problemets kärna ligger i globaliseringens utveckling – inte minst rätten för kapital att röra sig fritt över gränserna. Vi har sett en spekulation utan motstycke, utan annat mål än vinst för några ägare. Detta skadar bara den reala ekonomin, precis som vi ser nu, när spekulationerna på den amerikanska bostadsmarknaden utlöser en internationell finanskris.

Därför bör det bli ett slut på tanken att fri rörlighet för kapital är det rätta sättet att åstadkomma tillväxt och välstånd. Denna fria rörlighet gynnar enbart spekulanter och skattesmitare. Jag vågar säga att vanliga medborgare och människor som vill investera i företag och finansiera inköp och försäljning av varor kan

leva med kontroller av vem som flyttar stora summor pengar över gränserna och i vilket syfte. Kontroll över kapitalrörelser skulle ge demokratin större insyn och möjlighet att påverka.

Hur ska vi då lösa den omedelbara krisen? Ett säkerhetsnät som finansieras av skattebetalarna kommer garanterat att utlösa en aggressiv, spekulativ valutapolitik inom finanssektorn och främja värsta sortens kapitalism. Bankerna måste själva städa upp efter krascher och kriser, det är inte centralbankernas – och därmed skattebetalarnas – uppgift. Den danska finanskonsulten Kim Valentin föreslår en räddningsfond som finansieras av bankerna själva. Det är avgörande att bankernas bidrag till den nya fonden är tillräckligt stort för att ge dem ett verkligt intresse av att hålla ett öga på varandra och ingripa när en kris hotar, eftersom de själva måste betala för att ta hand om den.

Jag föreslår att vi använder EU för att fastställa tuffa bestämmelser om storleken på bankernas räddningsfonder. Detta skulle också bidra till att uppfylla önskan från FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon om en ansvarsfull global ekonomisk politik. Bankerna måste sluta att uppföra sig som barn som aldrig har ramlat och inte vet att de kan slå sig.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag håller inte med mina kolleger som anklagar kommissionen för att den inte har levererat. Jag anser att det största misstag Europeiska kommissionen hade kunnat göra skulle ha varit att anta att mer reglering alltid är det rätta svaret. Alla förslag från kommissionen bör vara proportionerliga, balanserade och välriktade.

Jag har varit ganska nöjd med hur den här kommissionen har reagerat hittills, och jag är fortfarande säker på att kommissionen har alla de verktyg som behövs för att förbättra regelverket för finansiella tjänster. Förbättringarna bör i första hand bygga på befintlig lagstiftning och befintliga rättsliga grunder. I andra hand bör mjuka lagstiftningsåtgärder övervägas och slutligen – om det inte sker någon förbättring på annat sätt – bör vi ta till lagen, nya regleringar.

Jag tror att det ibland finns en tendens att glömma hur mycket vi redan har gjort i EU. Sedan 2000 har vi gått igenom en rejäl översyn av vår lagstiftning om finansiella tjänster, och vi har redan uppdaterat många av de relevanta förordningarna. Vi har en modern och sofistikerad rättslig ram i EU. Jag tror att den följs av de flesta människor i USA redan, så jag tror inte att vi bör ändra vår strategi radikalt.

Slutligen vill jag säga att vi naturligtvis måste inse att tillsynsreglerna inte är så bra som de kan vara. Vi bör med utgångspunkt i Ekofins färdplan utveckla övervakarnas arbetsmetoder i EU, men vi bör också komma ihåg den globala omfattningen av saker och ting. Vi bör komma ihåg att finansindustrin sannolikt är den mest globala industrin i dagens värld, och vi kan inte agera i ett vakuum. Vi måste komma ihåg att vi lever tillsammans med omvärlden och vi bör försöka utveckla standarder, ömsesidigt erkännande och konvergens med transatlantiska aktörer – eftersom det är så vi i dag kan åstadkomma öppen konkurrens – och även mycket goda bestämmelser för att skydda privatkunder och om hur dessa saker utvecklas.

Slutligen en sak angående ECB. Jag tycker att vi ska tacka ECB. De har gjort ett mycket bra jobb. Följderna för EU:s ekonomi, både i den finansiella och i den reala ekonomin, skulle ha varit mycket allvarigare utan ECB:s mycket goda insatser i fråga om likviditet. Jag tycker att vi ska gratulera ECB för det.

Pervenche Berès (PSE). - (FR) Fru talman, herr Jouyet – vi beklagar att den ansvariga ministern inte kan vara här – herr kommissionsledamot! Socialdemokraterna är marknadsanhängare, men de vet att det på alla marknader finns både ärliga handlare och tjuvar, vilket betyder att det krävs ett polisväsende. Det är förvånansvärt att man, när man försöker inrätta en modern polisstyrka för att ta itu med moderna tjuvar, plötsligt anklagas för att vara gammalmodig.

Vi behöver modern reglering och tillsyn. Det finns ingen risk här för att vi ska anta förhastad, illa underbyggd och hafsigt lagstiftning i Sarbanes-Oxleystil, eftersom det är över ett år sedan krisen bröt ut. När Charles McCreevy talade inför utskottet för ekonomi och valutafrågor den 11 september 2007 pekade han ut kreditinstituten som de värsta bovarna. Mer än ett år senare har vi ännu inget förslag. Jag tycker inte att det kan kallas bättre lagstiftning.

När det gäller den färdplan som utarbetades i oktober och december 2007 har jag den här och jag har prickat av den punkt för punkt. Ärligt talat var färdplanen för det första kanske inte utformad för en kris av den omfattning som vi upplever i dag, och när jag för det andra tittar på hur tidplanen har följts så är det svårt att veta var man ska börja.

Den franske presidenten har tillkännaggett en plan: han kommer att fördöma de ansvariga och samla alla kring bordet för diskussioner. Men vad är det han ska diskutera? En återgång till den färdplan som utarbetades

av Forum för finansiell stabilitet och som ingen kan genomföra eftersom ingen i Forum för finansiell stabilitet har befogenhet att göra det?

Allt detta föreslår han, men ändå var hans första reaktion på krisen att rusa iväg till London hösten 2007 för att godkänna Gordon Browns strategi att inrätta ett system för tidig varning i stället för att stärka EU:s kapacitet att hantera problemet, vilket José Manuel Barroso försvarar i dag i Washington. Jag hoppas att han kommer att kunna övertyga sin kommissionsledamot Charlie McCreevy, så att EU:s intervention i fråga om reglering och tillsyn av finansmarknaderna är så kraftfull som behövs.

(Talmannen avbröt talaren.)

(John Purvis gjorde en kommentar om talartiden utan mikrofon.)

Talmannen. – Jag beklagar. Jag avbröt Piia-Noora Kauppi och jag avbröt Pervenche Berès. Jag är i allmänhet rättvis, herr Purvis.

Daniel Dăianu (ALDE). - (EN) Fru talman! Ska vi skylla hela den här röran enbart på girighet, eufori och billiga pengar? Hur är det med bristerna i modellen för att alstra och distribuera ("originate-and-distribute"), som har ökat systemrisken? Hur är det med de skeva oetiska lönesystemen, som har stimulerat ett hänsynslöst risktagande? Hur är det med de goda kreditriskvärderingarna av skräp? Hur är det med intressekonflikter? Hur är det med banker som deltar i kasinoliknande transaktioner? Hur är det med "skuggbanksektorn" med sina extrema hävstångseffekter och spekulationer? Varför har beslutsfattarna inte lärt sig av tidigare kriser trots de allvarliga varningarna? Kom bara ihåg vad Lamfalussy, Gramlich, Volcker och Buffett sa för åratal sedan.

Jag tycker att argumentet om att lagstiftning kväver finansiell innovation är löjligt. Inte alla finansiella innovationer är sunda. Ska ett sådant halvinternationellt Ponzisystem som har utvecklats genom problematiska produkter under det senaste årtiondet accepteras? Detta handlar om bristen på ändamålsenlig reglering och tillsyn och en bristande förståelse av finansmarknader, av hur de fungerar och av systemrisker. Fria marknader är inte lika med avreglerade marknader. Korrigeringen kommer att bli mycket smärtsam, särskilt i USA, men EU är inte immunt mot den ekonomiska nedgången. Lösningarna får inte vara hopplappade – tänk på att marknaderna är globala. Det krävs internationell samordning för att återupprätta förtroendet.

(Talmannen avbröt talaren.)

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Roberts Zile (UEN). – (LV) Jag tycker att vi kan använda ett välkänt talesätt för att beskriva läget på finansmarknaderna: "Festen är slut och nu är det dagen efter." Någon kommer att få betala dyrt för illamåendet, men naturligtvis kommer vissa stater och företag att vinna på den här extremt dåliga situationen. Det finns med andra ord flera energiresurser och särskilt utvecklade stater och företag som flyttat sina extravinster i den riktningen, och detta kommer uppenbart också att ändra tyngdpunkten och balansen i det politiska inflytandet i världen. I EU är det enligt min åsikt de små, nya EU-medlemsstaterna som är mest sårbara i detta läge. En felaktig struktur- och skattepolitik under en period av stor ekonomisk tillväxt skapar nu tydliga ekonomiska och sociala hot i de flesta av dessa stater, däribland min egen, Lettland.

Den stora volymen inhemska privatlån i euro från banker i stater i euroområdet, den stora andelen utländska pengar i banksektorn och lönernas snabba höjning mot genomsnittsnivån i EU uttryckt i euro kan leda till en omvärdering av de nationella valutorna. I så fall kan den långsiktiga återbetalningen till finansinstitut inom euroområdet bli en ny börda för medborgarna och företagen i dessa medlemsstater. Om en nationell valutas valutakorridor utvidgas i förhållande till euron kan den redan höga inflationen få fotfäste och ytterligare fördröja de nya medlemsstaternas inträde i euroområdet.

Om det totala beloppet av de privata lån som betalas till banken uppgår till en tvåsiffrig procentandel av BNP kommer medborgarna i dessa stater inte att vara optimistiska. Detta kommer i stället att skapa en uttalad politisk pessimism och kommer att påverka den allmänna opinionen i fråga om EU som institution, med alla åtföljande konsekvenser även för parlamentet i politiska termer i de nya medlemsstaterna.

John Whittaker (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Finanskrisen rasar vidare och länderna i euroområdet står inför en recession. Gång på gång får vi höra att lösningen är att vi behöver mer lagstiftning för att se till att finanssektorn fungerar bättre.

Men vi har ett problem nu och att ändra reglerna efter det att problemet har uppstått kommer inte att hjälpa oss att lösa det.

Jag uppmanar medlemsstaterna att överväga en helt annan reaktion på de nuvarande ekonomiska svårigheterna. De är en signal om att vi inte kan fortsätta som förut och om att vi till följd av alltför billiga lån och alltför billig import har levt över våra tillgångar och inte kan fortsätta att konsumera i samma takt.

Anpassningen kommer att bli smärtsam, men den är nödvändig, och i dessa svåra tider finns det ytterligare ett budskap som är ännu mer framträdande men som inte kommer att höras i dessa institutioner. Det är att EU inte kan fortsätta med sina massiva lagstiftningsprogram för exempelvis hälsa och säkerhet, konsumentskydd, social jämlikhet osv. eftersom den totala effekten av alla dessa program är att öka kostnaderna och krossa den produktiva verksamhet som själva vårt välbefinnande är beroende av.

I dessa svåra tider är det enda budskap som borde höras att EU:s länder inte längre har råd med EU, dess institutioner och dess enorma utflöde av lagstiftning.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag ska försöka vara mycket tydlig med hänsyn till de många olika åsikter som har uttryckts från min rad.

För det första är den nuvarande krisen inte en biblisk hemsökelse eller någon bestraffning av gudarna. Marknaderna har misslyckats och detta har lett till interventioner som själva Milton Keynes hade glatt sig över. Om marknaderna har misslyckats måste vi korrigera det som har misslyckats på marknaderna, dvs. vi måste göra något.

Detta något omfattar olika saker. För det första måste vi ge en chockbehandling för att väcka patienten ur sin koma. Jag vill påminna kommissionen och rådet om att även om likviditetsproblemen kan lösas av Europeiska centralbanken så är solvensproblemen något som påverkar er direkt: rådet, kommissionen och medlemsstaterna.

För det andra måste vi, för att förhindra att detta inträffar igen, känna till vad det är som har misslyckats på marknaderna och vilka principer vi bör återupprätta. Det har brustit i riskhantering, styrning och slutligen i etik.

Detta innebär att vi måste återupprätta några grundprinciper: insyn i produkter, företag och marknader, ansvar för direktörerna, förtroende mellan den finansiella och den reala ekonomin och politikens centrala roll.

Jag håller med rådet om att tiden för total avreglering är över. Varken marknaderna eller industrin kan reglera sig själva.

Den sista ordinationen – som krävs för att vaccinera patienten och se till att detta inte inträffar igen eller på något annat sätt – är att vi måste fortsätta marknadsintegreringen. Vi måste uppnå en tillräckligt kritisk omfattning, precis som de har gjort i USA. Vi måste upprätta en eurodemokrati så att vår valuta kan få ett visst inflytande i världen under en global kris. Slutligen måste vi se över reglerings- och tillsynsramarna, som är det som har brustit.

Därför ställer jag mig inte bakom mjuk lagstiftning, uppförandekoder eller självreglering. Det är upp till oss att erbjuda våra medborgare ett svar, eftersom det i slutändan trots allt är de som kommer att få betala priset.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Vilka slutsatser kan jag dra på en minut om den aktuella krisen? Den är resultatet av valet att inte övervaka finansmarknadernas verksamhet tillräckligt. Kompetent tillsyn dödar inte marknaderna utan är tvärtom nödvändig för deras överlevnad. Det finns personer som är ansvariga för förlusterna men nu har vi också medborgare som betalar priset för deras överdrifter och för bristerna i den offentliga tillsynen.

Det kom varningar för ett tag sedan. Rasmussenbetänkandet, som det här parlamentet antog i går med mycket stor majoritet, innehåller specifika förslag om riskerna med alltför stora hävstångseffekter, bristande insyn och intressekonflikter, men detta betänkande bygger på arbete som den socialdemokratiska gruppen inledde flera år innan krisen började 2007.

Initiativbetänkandet av Icke van den Burg och Daniel Dăianu följer samma linje. EU är en viktig partner i det internationella sammanhanget och jag gratulerar kommissionsledamot Joaquín Almunia till hans tillkännagivanden i dag, men kommer Charles McCreevy att hålla med om dem? Den förlamning som har

drabbat kommissionen i dessa frågor kan inte rättfärdigas på något sätt. Parlamentet gör sitt. Det borde de andra institutionerna också göra.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - (EN) Herr talman! Det är synd att Martin Schulz redan har gått. Jag ville påpeka att det är för tidigt att säga vem som kommer att göra bankrutt eftersom ingen vet vilka slutinvesteringarna i de problematiska tillgångarna är. Kanske är det statligt ägda banker.

Ändå skulle jag vilja uppmuntra till en bredare syn på händelserna och påminna om att parlamentet redan i början av året lade fram några välgrundade förslag som varken rådet eller kommissionen accepterade. För det första begärde vi att den ekonomiska förvaltningen på EU-nivå skulle anpassas efter den globala utvecklingen och att de ekonomiska riktlinjerna skulle uppdateras. Vi föreslog också att EU:s konkurrenslagstiftning skulle genomföras kraftfullt och att vi inte skulle tillåta att små och medelstora företag trängdes ut från marknaden eller att det skapades monster som är alltför stora för att få falla. Vi måste främja och bevara vår nationella, traditionella affärskultur eftersom EU:s motto är "Förenade i mångfalden".

John Purvis (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Låt oss hoppas att det amerikanska förslaget om uppköp av problematiska tillgångar verkligen fungerar, för annars kommer smittan så gott som säkert att sprida sig hit. Jag skulle vilja ha försäkringar från Jean-Pierre Jouyet och Joaquín Almunia om att vi verkligen har vårt försvar redo. Har vi våra långivare i sista instans redo att möta det värsta som kan hända under sådana omständigheter? Vi går från ett likviditetsproblem till ett solvensproblem.

Det är sant att vi i sinom tid kommer att behöva se över vårt regleringsförsvar, men detta kan inte och får inte ske förhastat, mitt uppe i en kris. Vi skulle riskera att överreagera, införa onödiga, missriktade, alltför drakoniska villkor som endast skulle skada förutsättningarna för investeringar i våra ekonomier och arbetstillfällen för framtiden.

Det viktigaste, som vi måste få till stånd omedelbart, är ett återupprättande av förtroendet. Herr Almunia! Ni nämnde detta ord flera gånger. Visa oss hur vi kan åstadkomma det.

Jag vill att ledarna för världens viktigaste ekonomier i Amerika, Europa, Mellanöstern och Asien träffas inom några dagar och försäkrar världen i tydliga ordalag att de kommer att tillhandahålla allt som krävs för att kväva lågorna, oavsett var de flammar upp. Det är bara när lågorna och glöden har släckts som vi kan gå vidare med obduktionerna och ta reda på hur det här kunde hända och vad som krävs för att det inte ska hända igen.

Förtroende är den avgörande grund som ett livskraftigt finansiellt system och en livskraftig global ekonomi vilar på. Det är nu upp till de politiska ledarna på toppnivå i de fria marknadsekonomierna att samlas, utan ursäkter, förbehåll eller invändningar, för att ta det fulla ansvaret för att återupprätta förtroendet.

Wolf Klinz (ALDE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Finansminister Henry Paulson sa att de senaste veckorna har tvingat USA till större ödmjukhet när han presenterade sitt räddningspaket på upp till 700 miljarder dollar för landets lamslagna finanssektor.

Läget i USA är verkligen oroande. USA:s finanssystem med sina investeringsbanker, hedgefonder och strukturerade produkter, som inte omfattas av normal banktillsyn, och de många affärstransaktioner som utförs via företag med ett enda syfte, som inte syns i någon balansräkning, har mer eller mindre kollapsat. Det är inte sannolikt att det kommer att återuppstå i sin ursprungliga form särskilt snabbt. De sista två rena investeringsbankerna, Goldman Sachs och Morgan Stanley, har nu gått över till den kommersiella banksektorn. Löftet om billiga pengar till alla för att skapa ännu mer tillväxt, vinst och likviditet har avslöjats som en illusion: den sortens evighetsmaskin finns helt enkelt inte. En skulddriven hög levnadsstandard för alla, med bil, hus och allting tidigt i livet går helt enkelt inte att upprätthålla på lång sikt. Den reala ekonomin har hunnit ikapp oss: utan sysselsättning kan det inte finnas något sparande, utan sparande inga investeringar och utan investeringar ingen hållbar tillväxt.

Vi EU-medborgare borde lära av katastrofen i USA. Det finns inga alternativ till budgetkonsolidering. Pengar växer inte på träd. Riklig tillgång till billiga pengar, vilket är vad socialdemokraterna alltid kräver av ECB, kommer inte att lösa problemet – det kommer bara att förvärra det.

Kommissionen bör genomföra de förslag som har Europaparlamentets stöd i fråga om värdepapperisering, bokföring av strukturerade produkter hos utgivaren, mer tillsyn, en uppförandekod för marknadsaktörer och andra åtgärder så snabbt som möjligt, om än med en känsla för proportioner och noggrannhet.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Herr talman, herr Jouyet, herr kommissionsledamot! Först vill jag tacka Jean-Pierre Jouyet för att han är tillgänglig och för den stora kompetens han visar inom alla områden.

EU kan inte fortsätta att regelbundet drabbas av följderna av kriser som har sina orsaker i den amerikanska kapitalismen. Detta har gjorts mycket klart av föregående talare. Denna ståndpunkt handlar inte om fientlighet gentemot USA. Det handlar om ett uppenbart faktum: krisen är ett resultat av ett allvarligt fel som kräver kraftfulla åtgärder. Det räcker inte med självreglering.

Men i dag är krisen global. Jean-Pierre Jouyet sa tidigare att vi behövde nya åtgärder – lagstiftning och reglering – och att vi måste bedöma balansräkningarna och solvensen hos banker, nationella placeringsfonder, löner, insyn, tillsyn och redovisningsstandarder. Allt detta bör byggas ut och förbättras.

Det har också sagts många gånger att vi behöver återupprätta förtroendet för finanssystemet, som är en integrerad del av det ekonomiska livet. Jag håller inte med om den kritik som har förts fram utan anser att det franska ordförandeskapet i detta avseende har reagerat snabbt. Förslagen från Nicolas Sarkozy på EU:s vägnar sände ett kraftfullt budskap i New York, och det utvidgade G8-möte som han har föreslagit kommer att göra det möjligt för de olika ekonomiska aktörerna i världen att samlas runt bordet, vilket verkligen är ett viktigt steg.

För att få till stånd globala regler kan vi inte bara bestämma saker i EU. Det krävs naturligtvis framsteg i EU och i detta avseende är det olyckligt att reaktionerna har varit något långsamma. Men det behöver också antas internationella bestämmelser. Ekonomin är global, vilket betyder att reglerna också måste vara globala.

Vi har rätt mycket arbete framför oss, och jag är säker på att det tack vare de åtgärder som Jean-Pierre Jouyet tillkännagav tidigare kommer att tas fram lösningar under de kommande veckorna och månaderna. Det vore dumt att tro att dessa frågor går att lösa på några minuter.

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Under de senaste dagarna har vi sett stor turbulens i det amerikanska finanssystemet, för att uttrycka det milt. En av de stora nyheterna var att företaget Lehman Brothers Holdings tvingades begära skydd mot konkurs från fordringsägarna. Jag vill göra två kommentarer om detta. För det första planerar USA ett enormt stödpaket. Detta kommer dock inte att få slut på krisen eller skydda oss mot ytterligare överraskningar allt eftersom utvecklingen fortskrider.

För det andra är det visserligen nödvändigt att avgöra vilka regleringsmekanismer som kan förbättras och var det kan skapas mer insyn. Men tyvärr kommer mer och bättre reglering inte att utesluta alla obehagliga överraskningar som kan inträffa på finansmarknaderna i framtiden eftersom vi inte känner till alla befintliga bankmekanismer.

Varför säger jag så? Låt mig ta ett exempel. Det kan t.ex. komma överraskningar i avtalen om nettning mellan banker, som är mycket viktiga för att minimera risk. Banker kan förstås bara ta hänsyn till avtal om nettning vid riskbedömningen om dessa avtal är verkställiga enligt lag. Skulle bättre regler i framtiden kunna utesluta all osäkerhet i fråga om giltigheten hos avtal om nettning? Jag tror inte det. Därför anser jag att inte ens sund och tillförlitlig reglering kan utesluta obehagliga överraskningar i framtiden.

Manuel António dos Santos (PSE). – (PT) Herr talman! Den nuvarande finanskrisen, som på kort sikt kommer att vara ekonomisk och inte kan undgå att bli social, kanske även politisk, kunde ha förutsetts eftersom den var förutsägbar. Det är synd att ultraliberal dogmatism och en ekonomi som bygger på finansiell spekulation, den s.k. "djävulens ekonomi", har fått gå före socialt ansvar och en ekonomi som bygger på företaganda och handlingskraft, vilket är den enda ekonomi som kan skapa välbefinnande och tjäna medborgarna.

Regleringen har misslyckats, precis som Joaquín Almunia konstaterade. Den har misslyckats och måste nu gå igenom en radikal översyn, efter att ha blivit bestraffad. Krisen i världens finanssystem är strukturell, vilket Joaquín Almunia också konstaterade. Därför räcker det inte med att bara använda de politiska instrument vi har att tillgå i dag. Attityden hos Europeiska centralbanken, som insisterar på att använda botemedel som inte biter på dagens sjukdom, den blint optimistiska autismen hos vissa medlemmar i Ekofinrådet, som för bara två veckor sedan var förvånade över krisens omfattning, och inställningen hos kommissionsledamot Charles McCreevy, som föreslår förändringar för att allt ska förbli som vanligt, är oacceptabel.

Nu har kommissionen ett ansvar för att använda alla sina verktyg och sätta press på medlemsstaterna så att de skapar nya verktyg. Detta ansvar handlar framför allt om att lyssna på de korrekta och ambitiösa rekommendationerna från Europaparlamentet efter Rasmussenbetänkandet.

Dumitru Oprea (PPE-DE). - (RO) Det sägs att du kan fly men aldrig gömma dig från globaliseringen. Detsamma gäller globala finansmarknader. Så länge det gjordes vinster över hela världen var det normalt – nu när det sker förluster är det kapitalismens fel. Vi anser att skulden till stor del ska läggas på staten som har glömt bort en av sina viktigaste infrastrukturer, nämligen den finansiella, som är minst lika viktig som vägar, järnvägar och flygförbindelser.

Vad Förenta staterna och EU samt medlemsstaterna nu försöker göra är att lägga grunden till en ny infrastruktur: den globala finansiella infrastrukturen. Tyvärr kommer det statliga ingripandet ganska sent. Detta är inte en ny reglering utan en fluidisering, en övervakning av globala finansiella flöden, och alla stater bör delta i detta så att finanssystemet kan återfå sin trovärdighet.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! I måndags fick vi höra av kommissionsledamot Charles McCreedy att hedgefonder och riskkapital inte orsakat den nuvarande turbulensen. I dagens *The Guardian* rapporterades det att miljardären John Paulson i går avslöjades som en av de hedgefondbossar som hade blankat brittiska bankaktier och slagit vad om nästan en miljard brittiska pund om att deras aktier skulle falla dramatiskt. Hans New Yorkbaserade företag Paulson & Co var förra årets framgångsrikaste hedgefond efter spekulation om de subprimelån som sedan blev problematiska när krisen utlöstes. Paulson & Co har slagit vad om fyra affärsbanker, däribland HBOS, som tvingades gå med på ett undsättningsuppköp av Lloyds TSB i förra veckan sedan deras aktier hade fallit kraftigt.

Om kommissionsledamot Charles McCreedy inte är beredd att reglera alla finansinstitut bör han tvingas kliva åt sidan. Kommissionen har ett ansvar för att se till att dessa institut inte tillåts stjåla från pensionsfonder, besparingar och arbetstillfällen. De måste stoppas och enda sättet att göra detta är att skapa insyn och införa regleringar på området. Marknadens s.k. osynliga hand är i själva verket en ficktjuv och ju mer osynlig den är desto fler fickor tömmer den.

Talmannen. – Jag tror att Proinsias De Rossa föreslår att kommissionsledamot Charles McCreedy erbjuds en prenumeration på *The Guardian*. Talmannens kansli ska titta närmare på det.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Orimliga ersättningssystem och bonussystem har vi all anledning att reagera inför. Jag tror att alla gör det och har full förståelse för det, men jag vill ändå säga efter att ha lyssnat på den här debatten att högröstad retorik, politisk sådan, lämpar sig illa för att lösa finansiella globala kriser. Ni får inte låta som om ni helt kastar ut barnet med badvattnet och skapar den panik som fanns på den finansiella marknaden förra veckan. Den ska inte finnas i det här huset. Vi ska vara resonabla, vi ska vara förnuftiga. Det är det ansvar vi har fått av våra väljare. Vi ska ha en balanserad hållning, vi ska skapa bra och effektiva regler och lagar som ger utrymme för tillväxtkraft och självreglering, mina vänner. Jag blir bekymrad när jag lyssnar på denna högröstade retorik och är ängslig och rädd för att detta kommer att skapa ett överreglerat finansiellt samhälle som inte kommer att ge möjlighet för den växtkraft vi så väl behöver. Det är växtkraften och möjligheten att skapa fler jobb som våra väljare är ute efter.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Jag har med förvåning lyssnat till socialdemokraternas och kommunisternas åsikter när de talar om för oss att detta är systemets fel. De har uppenbarligen ett kort minne – de som under 1900-talet ruinerade alla ekonomier de kunde lägga hand på. Problemet är globalt och därför måste lösningen vara europeisk.

När det gäller den finansiella frågan undrar jag om kommissionsledamoten kommer att genomföra artikel 105.6 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskaperna, där det fastställs att rådet enhälligt på kommissionens förslag får ge Europeiska centralbanken ett uppdrag i samband med tillsynen av kreditinstitut. Jag menar att medborgarna i dag anser att tiden är mogen för oss att övervaka de ordningar som finns på plats i fråga om tillsynen av finanssystemen. Vi kan inte bygga en inre marknad utan en europeisk regleringspolitik.

Dariusz Rosati (PSE). - (EN) Herr talman! Denna kris har visat att det finns allvarliga brister i det globala finanssystemet. Först misslyckades tillsynsmyndigheterna med att förhindra investerarnas oansvariga beteende. Vi har sett hur nya finansiella instrument utvecklats, som emellertid inte ger tillräcklig insyn och som inte tillåter en ordentlig riskbedömning. För det andra har finansinstitutens ägare och aktieägare misslyckats med att övervaka sina egna direktörer, som gav sig själva svindlande löner och bonusar – och för vad? För att driva sina företag i konkurs!

Vi behöver skyndsamma åtgärder åtminstone inom dessa båda områden. Vi vill inte att den amerikanska hårdsmältan ska upprepas i Europa. Vi vill inte ha en situation i EU där de högsta cheferna i finansföretagen

går iväg med tiotals miljoner dollar medan skattebetalarna lämnas att betala deras notor. Vi förväntar oss att kommissionen vidtar allvarliga åtgärder i detta avseende.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna för en spännande debatt. Vi skulle kunna hålla på i timmar – detta är verkligen ett ämne värt att diskutera, och de åsikter som ventilerats har varit fängslande. Vår tid är dock tyvärr begränsad.

Jag har kommit fram till följande: För det första tycker jag att jag, med den reservation som min befattning kräver, har uttryckt mig klart när det gäller låt-gå-attityden och bristen på reglering. Jag anser att vi måste höja oss över debatten om reglering kontra icke-reglering. Finansiell avreglering är i dag ett omodernt begrepp. Från och med nu kommer lösningen att ligga i en stark, modern finansiell reglering. Vi måste anpassa oss och gå ännu längre än vad vi hittills har gjort.

Detta är det första som jag vill ta upp, och jag är mycket tydlig på denna punkt. Jag lyssnade också noga på vad Silvana Koch-Mehrin sa, och jag upprepar detta: reglering inte är marknadens fiende. Alla måste ta sitt ansvar. Att reglera och att anpassa gällande bestämmelser är de offentliga myndigheternas jobb, eftersom systemets stabilitet, skyddet av enskilda sparare och skyddet av insättare står på spel. Jag vill också säga till Francis Wurtz att sysselsättningen och tillväxten, som direkt påverkar realekonomin, är hotade av krisen. Det är därför vi måste agera också för de minst välbärgade. Och vi måste agera snabbt.

Det andra som jag vill ta upp är att Europa måste agera inom ramen för ett utökat internationellt samarbete. Till detta finns inga alternativ. Som redan har sagts måste Europa göra sin röst hörd om vi inte ska bli påverkade av USA:s sätt att lösa krisen. Detta har redan hänt med Sarbanes-Oxley. Vi såg vilka konsekvenser detta har fått för vissa europeiska företag, och vi såg vilken effekt det fick på redovisnings- och marknadsnormer.

Vi kan börja redan nu. Det enda som är till vår fördel är att Europa i dag, vilket Joaquín Almunia och president Sarkozy båda har betonat, kan driva igenom sina frågor på ett välgrundat sätt, göra sin röst hörd på den internationella arenan, ta ledningen och få ett försprång. Jag uppmanar européerna att gå samman så att Europeiska unionen på ett tydligt sätt blir närvarande på den internationella arenan. Jag uppmanar dem även att reflektera över de internationella finansiella strukturerna och över internationella tillsynsmyndigheter.

Om inga internationella åtgärder vidtas kan vi nämligen inte klaga på att vårt enda alternativ är att utnyttja nationella placeringsfonder, som vi dessutom vill behålla. Jag dömer inte, men det måste finnas en viss konsekvens när det gäller detta. Vi måste veta vad vi vill, och vi måste vara medvetna om att vi, om Europa inte klarar av att agera, måste förlita oss på andra medel för att stabilisera det finansiella systemet.

Min tredje åsikt har framförts av flera talare, däribland Martin Schulz. Det är sant att vi måste rikta in oss på frågan om lönerna och problemet med vinster kopplade till cykliska aktiviteter på marknaden. Frågan om marknadsaktörernas löner bör också ses utifrån ett internationellt sammanhang. Jag är inte den förste som säger detta; Gordon Brown har tidigare sagt samma sak. Det verkar logiskt, och vi måste fundera ingående på denna fråga.

Det är tydligt att det inte bara handlar om en ekonomisk och finansiell kris – det är också en kris som rör etik och ansvar. Det är en kris som rör ekonomisk etik och som berör alla aktörer och politiska ledare, oavsett politisk inriktning. Som Francis Wurtz och andra talare har betonat måste finansien fortsätta att tjäna ekonomin. Ekonomin får inte styras av finansien.

Vi måste fundera över de finansiella institutens roll och den färdplan som finansministrarna har kommit fram till utifrån kommissionens förslag. Låt oss tala om specifika framsteg. Till Pervenche Berès säger jag att vi måste gå längre och, med hänsyn till tidtabellen, agera snabbt. Jag upprepar Joaquín Almunias ord: kommissionen måste agera snabbt eftersom det handlar om att återupprätta förtroendet. Jag vill avsluta med detta.

Även om Europa påverkas i mindre grad är det fortfarande viktigt för oss att skicka ut signaler som inger förtroende. Det innebär handling och internationellt samarbete. Det innebär att vi inte ska vara rädda för att anta bestämmelser, att vi måste agera snabbt och att vi ska ha förslag redo att lägga fram för Europeiska rådet den 15 oktober, tillämpa de förslag som lagts fram av parlamentet och, som redan har sagts, vara medvetna om att vi har att göra med transaktioner som inte bara påverkar likviditeten utan även hela det finansiella systemets solvens.

Det är förtroendet för ekonomin som kommer att bli startskottet för tillväxten. Vi måste därför gå ifrån dogmatism, agera beslutsamt och använda alla verktyg som vi har till förfogande.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag instämmer med alla talare som har betonat hur viktigt det är att vi reagerar på denna mycket stora förändring av vårt finansiella system, att vi måste lära oss av misstagen från det förflutna och att vi inom EU-institutionerna måste arbeta tillsammans för att lyckas. Vi behöver också samarbeta med övriga aktörer och inse att det handlar om globala finansiella system. Om de inte vore globala skulle vi inte bli så påverkade av dem. Vi måste komma ihåg att vårt ledarskap, våra initiativ och våra beslut bör följas av en hög grad av samstämmighet när det gäller de positioner vi antar gentemot andra partner och andra aktörer. Om inte kommer vi, i ärlighetens namn, att få betala ett pris för att vi är tydliga men naiva. Vi kommer inte heller att vara konkurrenskraftiga inom den finansiella industrin, vilket vi måste fortsätta att vara. Det räcker inte att vara effektiva, stringenta och förmögna att lära av historiens läxa – vi måste också vara konkurrenskraftiga.

Som jag redan sagt i mina inledande kommentarer håller jag med rådsordföranden. Vad jag menar med reaktion på kort sikt är att helt och hållet genomföra Ekofins färdplan så snart som möjligt – och vi är på rätt väg, Pervenche Berès. Den utvärdering som genomfördes för några veckor sedan i Nice visar att vi är på rätt väg när det gäller att anta Ekofins beslut. Nästa vecka måste vi lägga fram förslag i fråga om kapitalkravsdirektivet, och om några veckor om direktivet om kreditvärderingsinstitut.

Det är viktigt att parlamentet och rådet så snart som möjligt antar Solvens II-direktivet. Utanför EU:s gränser måste Forum för finansiell stabilitet fortsätta att arbeta intensivt; det är för närvarande en mycket viktig institution – Lamfalussyprocessens nivå 3-kommittéer. Parlamentet, kommissionen och förhoppningsvis även rådet är djupt oroade över bristen på effektivitet när det gäller vissa av reaktionerna på denna nivå. Och detta är nyckelinstitutioner som bör arbeta mer effektivt än när de skapades för några år sedan – Basalkommittén och International Accounting Standards Board (IASB). Det är, som Jean-Pierre Jouyet sa, nyckelfrågan. Vi är inte ensamma. Vi måste reagera snabbt och effektivt, ta i beaktande de stora problem som vi står inför och samtidigt se till att vårt initiativ följs av andra, vilket vi vet är fallet inom många andra regleringsområden.

Utifrån ett strukturellt perspektiv kan vi tyvärr inte fatta beslut om allt i dag. Men det är sant – och jag håller helt med om detta – att förhållandet mellan reglering och marknad kommer att ändras på grund av denna kris. Det är uppenbart att bland annat regleringen är bristande.

Jag tror att vi alla håller med om att vi måste upprätta ett intensivare samarbete med amerikanska myndigheter på alla nivåer, inte bara i vår egenskap som kommissionen eller de verkställande organen utan även mellan parlamentet och kongressen. Den senare är nu en nyckelaktör för att få tillstånd en lösning på USA:s särskilda problem. Vi måste reagera på multinationell nivå. De verkliga orsakerna till dessa brister i de finansiella systemen: likviditetsöverskottet, aktörernas alltför höga risktagande, den tidigare låga riskaversionen – *la cupidité*, med Jean-Pierre Jouyets ord – har uppkommit ur den globala obalans som de globala institutionerna ännu inte har kunnat lösa. Vi måste agera som enade européer för att övertyga våra partner på den globala arenan om att denna globala obalans kommer att skapa nya problem i framtiden, om vi inte klarar av att rätta till den på ett strukturerat sätt. Vi måste samordna oss inom EU på ett tydligare och effektivare sätt.

Vi lever i en ekonomisk och monetär union. Vi har en inre marknad, en handlingsplan för integrering av finansiella tjänster, men vi har fortfarande interna hinder och vi är fortfarande ineffektiva. Jag anser att vi alla bör vara medvetna om att detta kräver mer av europeisk integration och mindre av nationella reaktioner och defensiva attityder från medlemsstaterna.

Utöver detta måste vi komma ihåg vilka utmaningarna är på medellång och lång sikt, och vi måste i detta svåra läge bevara stabilitets- och tillväxtpakten, Lissabonstrategin och energi- och klimatstrategierna, som är oerhört viktiga just nu. Vi har inte råd att glömma bort att vi nu inte bara står inför mycket svåra kortsiktiga utmaningar när det gäller finansmarknaderna, utan också inför stora utmaningar på medellång till lång sikt såväl när det gäller världsekonomin som vår egen framtid.

Till sist något som inte ingick i färdplanen men som kommer att stå på Ekofins nästa agenda, och som kommissionen helt och hållet håller med om. Vi måste tänka på lönesystemen för företagsledare, chefer, vd:ar och alla dem som är trendskapande och kan fatta beslut på marknaderna. Jag ska säga en sak – och detta riktar sig också till rådet: År 2004 lade kommissionen – och särskilt min kollega Charlie McCreevy – fram en rekommendation där man ber medlemsstaterna att anta beslut i denna fråga för att undvika fel incitament. Vi har beaktat vad som har hänt sedan dess, under de senaste fyra åren. Endast en av de 27

medlemsstaterna reagerade positivt på denna rekommendation ur kommissionens perspektiv. Så kommissionen ställer sig bakom den samstämmiga uppfattningen att dessa viktiga frågor också behöver tas upp.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (EN) USA:s finansiella system har skakats om de senaste dagarna genom att Lehman Brothers lämnat in en konkursansökan och Merrill Lynch, av rädsla för samma typ av kollaps, gått med på att tas över av Bank of America. Dow Jones industriindex föll 4,4 procent den 15 september, och ytterligare 4,1 procent två dagar senare. Börsens nedgång i världen den 15-17 september orsakade förluster motsvarande cirka 3,6 biljoner US-dollar för investerarna. AIG:s aktier har gått ner mer än 90 procent, från 72 US-dollar förra året till 2,05 US-dollar. USA:s regering tog kontroll över AIG med en räddningsaktion på 85 miljarder US-dollar den 16 september. Denna utveckling tyder på att detta är den största finansiella kris som drabbats USA ända sedan depressionen inleddes. Händelserna inföll en vecka efter att USA:s federala regering tagit kontroll över de stora hypoteksbolagen Fannie Mae och Freddie Mac. Problemet är att Lehman Brothers och AIG är skyldiga många miljarder till fordringsägare inte bara i USA utan även i Europa. Är Europa berett att ta till sig den chock som föranletts av att man är ouppslösligt kopplat till den amerikanska marknaden? Räcker de 36,3 miljarder euro som pumpats in på marknaden av ECB och Bank of England för att undanröja faran?

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) Jag skulle vilja rikta parlamentets uppmärksamhet på följande frågor.

1. USA:s regering och den amerikanska centralbanken har så här långt bidragit med närmare 1 biljon US-dollar för att bekämpa effekterna av finanskrisen. Det så kallade Paulsonpaketet innehåller ytterligare förslag som beräknas kosta ytterligare 700-800 miljarder. Detta tyder på att den nuvarande finanskrisen kan jämföras med den stora börskraschen 1929.

2. Dessutom tillhandahöll ECB omkring 750 miljarder US-dollar för att förbättra likviditeten, och Bank of England tillhandahöll ungefär 80 miljarder US-dollar, något som ytterligare bekräftar hur allvarlig situationen på Europas finansmarknader är.

3. Alla dessa åtgärder är tecken på att ett starka och beslutsamma statliga ingripanden på nytt är positivt. Till och med de mest liberala ekonomerna erkänner behovet av att införa regler för att dämpa krisen, och de är faktiskt redo att acceptera regeringars och internationella finansinstituts inblandning i dessa processer.

4. Krisens storlek och omfattning kommer att få negativa effekter på transaktionerna i realekonomin. Detta kommer att leda till recession i USA:s ekonomi, vilket innebär negativ ekonomisk tillväxt. Det kommer även att leda till en avmattning av tillväxten i Europa.

5. Mot bakgrund av den rådande situationen är det nödvändigt för alla länder att stärka de institutioner som står för finansiell övervakning. Särskilt gäller detta för EU. Dessa institutioner måste vara kapabla att utöva starkare övervakning av de stora bankernas verksamhet, av investeringsfonder och försäkringsorgan. Det är det enda sättet att förbättra den finansiella säkerheten och säkerställa finansiell stabilitet i framtiden.

Esko Seppänen (GUE/NGL). – (FI) Nu vet vi att staten behövs för att garantera kapitalismen inte bara på ett militärt plan, utan även på ett finansiellt plan. Regeringen i Förenta staterna, detta rovkapitalismens fosterland, har privatiserat vinsterna från spekulation och socialiserar nu de största spekulationsförlusterna i landets ekonomiska historia till "trash banks".

Raubtier (rovdjur) är det tyska namnet för den typ av kapitalism som bygger på ett annat ord, *Raubgier* (rovgirighet), vilket ligger nära *Raub* (rån). Båda dessa är bättre.

Sparare som har förberett sig på sämre tider överallt i världen kommer att bli rånade på delar av sina besparingars värde under kommande år, när världsekonomin på grund av händelserna förra veckan går in i inflation och/eller går in i en ekonomisk tillbakagång. Det är svårt att föreställa sig hur Förenta staterna på annat sätt skulle kunna betala tillbaka de enorma skulder som först nu har uppenbarats, och hur man i en tid av inflation, när penningvärdet försvagas, kommer att reagera på sin egen försämrade förmåga att betala tillbaka sina skulder och normalisera sina övervärderade tillgångar.

De tidsinställda bomberna, baserade på swapavtal, ompaketering av finansiella produkter, ej kreditvärdiga kunders insolvens och lån med dålig säkerhet, som har skapats med den amerikanska regeringens goda minne av de marknadsterroristiska, rovkapitalistiska bankerna, har lämpats över på skattebetalarna – och resten av världen får betala priset.

15. Kontroll på energipriserna (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

– en muntlig fråga till rådet från Hannes Swoboda för PSE-gruppen, om kontroll på energipriserna (O-0082/2008 - B6-0460/2008),

– en muntlig fråga till kommissionen från Hannes Swoboda för PSE-gruppen, om kontroll på energipriserna (O-0083/2008 - B6-0461/2008),

– en muntlig fråga till rådet från Giles Chichester, Anne Laperrouze, Sophia in 't Veld och Eugenijus Maldeikis för grupperna PPE-DE, ALDE och UEN, om att få energipriserna under kontroll (O-0089/2008 - B6-0463/2008),

– en muntlig fråga till kommissionen från Giles Chichester, Anne Laperrouze, Sophia in 't Veld och Eugenijus Maldeikis för grupperna PPE-DE, ALDE och UEN, om att få energipriserna under kontroll (O-0090/2008 - B6-0465/2008),

– en muntlig fråga till kommissionen från Rebecca Harms och Claude Turmes för Verts/ALE-gruppen, om kontroll på energipriserna (O-0091/2008 - B6-0466/2008),

– en muntlig fråga till rådet från Esko Seppänen och Ilda Figueiredo för GUE/NGL-gruppen, om att få energipriserna under kontroll (O-0093/2008 - B6-0468/2008),

– en muntlig fråga till kommissionen från Esko Seppänen och Ilda Figueiredo för GUE/NGL-gruppen, om att få energipriserna under kontroll (O-0094/2008 - B6-0469/2008).

Hannes Swoboda, frågeställare. – (DE) Herr talman! Jag vill hälsa kommissionsledamoten och ministern Jean-Louis Borloo varmt välkommen. Vi vill ställa några frågor, eftersom vi ärligt talat anser att Europeiska unionen – och detta gäller kommissionen och kanske också rådet – inte har ägnat tillräckligt mycket uppmärksamhet åt oljepristrenderna. Med all respekt för kommissionsledamoten anser jag att vi bör göra mer på detta område.

Jag ska först ta upp de stigande oljepriserna. Jag har alltid påpekat att stora vinster görs. Vad händer med dessa? I realiteten investeras de inte i exempelvis alternativa energikällor eller andra viktiga investeringsprojekt, utan används i stället för att köpa upp aktier och betala utdelningar.

För det andra, har kommissionen när det gäller de fallande oljepriserna, som i viss utsträckning också förekommer, någon överblick över om detta påverkar konsumenterna? Jag är rädd för att man inte har det, och jag vore tacksam för ett svar från er även angående detta.

För det tredje skulle jag vilja ta upp frågan om energifattigdomen, som vi tidigare har diskuterat, inte minst i samband med de betänkanden som vi har antagit i utskottet. Det finns ingen anledning till att kommissionen inte, oberoende av framtida lagstiftning, skulle lägga fram ett mycket konkret paket för att bekämpa energifattigdom. Och det är inte bara kommissionen som bör vidta en sådan åtgärd; det är givetvis också något som de olika regeringarna måste göra. Även när det gäller detta skulle vi emellertid behöva se mer initiativ från kommissionen.

Detta leder mig för det fjärde till frågan om den yttre energipolitiken och energiförsörjningen, och särskilt givetvis gas, vilket är en fråga som vi har diskuterat många gånger. Jag hörde att ni var i Nigeria nyligen, och det skulle vara intressant att höra vilka initiativ som har tagits i detta sammanhang.

Vi ser att Nabuccoprojektet inte fungerar så bra, för att bara ta ett exempel. Amerikanerna har fått oljeledningen PTC. Alla hävdade att detta inte skulle ge någon vinst, men den är verkligen vinstgivande i och med de stigande oljepriserna. Amerikanerna sa helt enkelt: "Detta är vad vi vill ha och vad vi behöver för att diversifiera energiförsörjningen."

Men vad gör EU? Jag anser att EU har varit alldeles för mjäktigt för att uppnå vissa saker, och jag skulle önska att rådet och kommissionen var betydligt fastare och bestämdare när det gäller att diversifiera EU:s energikällor, eftersom detta också är viktigt för energiförsörjningen. Något som särskilt oroar vår grupp är emellertid frågan om energifattigdomen och vad vi gör för att ta itu med den, eftersom det fortfarande är ett mycket allvarligt problem i Europa.

Giles Chichester, frågeställare. – (EN) Herr talman! Det är tråkigt att socialisterna har valt att torgföra sina gamla fördomar om profit och sociala frågeställningar när vad det egentligen handlar om är en ekonomisk och industriell fråga. Ökande oljepriser är allvarliga för realekonomin, särskilt om priserna fluktuerar eller är instabila, men låt oss dra oss till minnes våra lärdomar från 1970-talet. Bland dessa lärdomar ingår att högre priser främjar bättre utnyttjande och utveckling av resurserna. De motverkar överdriven konsumtion och driver på effektiviteten. Jag medger att frågan om bränslefattigdom är viktig, men den bör hanteras via sociala trygghetsåtgärder och inte genom snedvridningar på marknaden som att sätta ett tak för priserna.

Vi ska också komma ihåg att priser kan falla lika väl som de kan stiga och att marknader ofta visar prov på överdrifter innan de inrättar sig på en realistisk nivå. Att inrätta en verkligt konkurrenskraftig marknad är en grundförutsättning för att kunna nå andra politiska mål. I prisfrågan understryks grunderna för EU:s energipolitik och energisituation. Det handlar om de tre pelarna: behovet av verkligt konkurrenskraftiga marknader – marknader som erbjuder de lägsta priserna och levererar de mest effektiva tjänsterna; försörjningstrygghet i fråga om vårt beroende av importerade bränslen; överensstämmelse mellan hållbarhetsmålen och de två andra delarna av vår politik. Vi ska akta oss för att kasta ut barnen med badvattnet för att vi bekymrar oss för prisökningarna förra sommaren och glömmer att priser faller lika väl som de går upp.

Rebecca Harms, frågeställare. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar, herr kommissionsledamot, herr Chichester! Det är klart att priserna kan gå ned lika väl som upp men det viktigaste är att vi är ense om att energiresurserna är knappa och begränsat tillgängliga och att den globala konkurrensen om tillgång till och andelar i dessa resurser sannolikt medför fortsatt mycket höga priser på lång sikt.

Dagens utveckling och problemet med energifattigdom visar att vi ännu inte har reagerat riktigt på situationen. Jag menar att de akuta sociala problem som hänger samman med höga energipriser alltid ska angripas genom socialpolitiken, men vi behöver också se till strukturellt att våra samhällen inte längre slösar med energiresurserna. Kommissionsledamot Andris Piebalgs har säkerligen något att säga om detta eftersom han visat sådant engagemang i frågan sedan han tillträdde.

Målen i fråga om energihushållning och energieffektivitet måste eftersträvas mycket mer konsekvent än hittills. Vi har ofta sagt att vi ska bygga en ny typ av hus och att vi behöver olika värme- och kylsystem och resurssnålare elektriska apparater, men var är den storskaliga, samlade åtgärd som vi behöver för att utnyttja den enorma potential vi har när det gäller energieffektivitet och energihushållning?

Om det är något område där vi behöver någon sorts huvudplan för EU eller nationella planer så är det här. Jag anser att t.ex. strukturfonderna, Sammanhållningsfonden och Europeiska investeringsbankens program ska användas på ett samordnat sätt så att vi verkligen kan eftersträva de mål som ni, herr Piebalgs, föreslog flera gånger för tre år sedan.

Om vi betraktar den nuvarande debatten om exempelvis oljepriserna och ser vad Europaparlamentet har föreslagit för att slå på bromsen gentemot kommissionen, som trots allt ville göra bilarna mer energieffektiva, är frågan vi bör ställa oss huruvida tanken att priserna kommer att stanna på en hög nivå på lång sikt faktiskt ska tas på allvar.

Herr kommissionsledamot! Jag vill uppmuntra er att ge era tidigare förslag om energieffektivitet och energihushållning en central roll i den strategiska energiöversynen då detta blir det område där det avgörs om vi gör rätt saker för våra samhällen och tillgodoser deras behov i tider av ständigt höga priser.

Anne Laperrouze, frågeställare. – (FR) Herr talman, herr Borloo, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! De stigande energipriserna får alla möjliga negativa konsekvenser, och tydligast märks det i de ökande levnadsomkostnaderna för våra medborgare. Det visar än en gång hur beroende vi är av energi. Det behövs olika åtgärder om vi ska minska energiprisfluktuationerna och särskilt få ned priserna.

Jag har tre förslag i det sammanhanget. Det första vi behöver göra gäller den ekonomiska förvaltningen av energipriserna. Det måste göras omedelbart genom att medlemsstaterna utvecklar finansiella mekanismer där prisökningar som faktor kan elimineras från företagens budgetar och även hushållens budgetar.

Medlemsstaterna behöver också främja sociala åtgärder för att bekämpa energifattigdomen i låginkomsthusåll.

Det vi behöver göra i ett andra steg är att koncentrera oss på de priser som tas ut för den importerade energin. Vad föreslår ni som gör det möjligt för EU att uppvisa en enad front i förhandlingar med producentländerna – denna s.k. enade front som folk talar om – så att man i all grannskapspolitik och alla partnerskapsavtal äntligen kan ta vederbörlig hänsyn till energidimensionen? Låt mig, måhända naivt, föreslå en lösning som kan underlätta kontakterna i våra förhandlingar med Ryssland. Varför inte koppla ihop driften av Nabuccogasledningen med South Stream-projektet? Det kanske kan få saker och ting att svalna något.

Det tredje steget är att minska importen eller rentav stoppa den helt, vilket vore den idealiska lösningen. Då måste vi bryta den symbiotiska kopplingen mellan ökad tillväxt och ökad energiförbrukning. Det är verkligen viktigt att tillväxt inte automatiskt medför en proportionerlig ökning i energiförbrukning. Vi behöver självklart utveckla förnybara och koldioxidsnåla energiformer, och Claude Turmes betänkande är ett steg i den riktningen. Att vara energieffektiv betyder också att spara energi, något vi i dag inte gör i tillräcklig utsträckning. De dokument som nu läggs fram skulle därför ha kommit för länge sedan. Vi behöver koncentrera oss på fysisk och teknisk energilagringsskapacitet och i synnerhet de faktorer som fungerar som bärare för energiförbrukning.

Kan ni, herr Borloo, säga oss om ni hyser stora förhoppningar om att energi- och klimatpaketet ska antas någon gång de kommande veckorna? Vad måste ske innan ett ambitiöst åtgärds paket införs för att nå dessa olika mål?

Esko Seppänen, frågeställare. – (FI) Herr talman, herr kommissionsledamot! I kompromisslösningen tas ingen hänsyn till betydelsen av spekulationer i energikostnadsökningar i samband med energipriserna. Virtuellt olja säljs emellertid på derivatmarknaderna för sex gånger priset på fysisk olja. Elpriset är också kopplat till värdepappersmarknaden. Virtuellt elektricitet säljs på energimarknaderna till högre priser än fysisk elektricitet; på European Energy Exchange är detta pris fem gånger högre.

Det finns mängder av bevis för bedrägerier på OTC-derivatmarknaden, som är oreglerad och inte övervakas av fondbörserna själva. Harmoniseringen på elområdet kommer att resultera i automatiska oväntade vinster för storföretagen, och 2013 kommer handeln med utsläppsrätter att öka möjligheterna till spekulation många gånger om.

På energiderivatmarknaderna tvingas konsumenterna att betala priset för spekuleringen på samma sätt som de gjorde på subprimemarknaden i Förenta staterna. Vinsterna privatiserades och förlusterna socialiserades. Kapitalism är ett kasino där priset på energi är ett lotteri på aktiebörserna. Tack.

Jean-Louis Borloo, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Efter att ha lyssnat på de olika frågor som snart sagt alla verkar ställa vill jag gärna göra några egna kommentarer.

Den första gäller det felaktiga sätt som priserna har förändrats på. Vid en tidpunkt låg priset på 10 US-dollar, sedan 140 för ett kort tag sedan och nu är det tillbaka på 100. Det verkar inte finnas något samband mellan själva produktens värdestegring och den finansmarknad som är baserad på denna vara. Men på lång sikt verkar det stå rätt klart att de som spekulerar kommer att vara verksamma så länge som vår uppfattning är att de globala energibehoven – som fortsätter att öka – inte bygger på en ny energimix som är mindre beroende av kolväten.

Vidare noterar jag att det allmänna budskapet var fullständigt klart i Jeddah i slutet av juni, där kommissionsledamot Andris Piebalgs och jag deltog i ett möte mellan alla producent- och konsumentländer. Förväntningarna gick inte att ta miste på: de viktigaste konsumentländerna måste sända tydliga signaler om sina avsikter att anpassa sin energimix, genomföra åtgärder för energieffektivitet och bli mindre beroende av kolväten. Producenterna själva ställer sig helt bakom detta. Det är vad hela det kommande klimat- och energipaketet handlar om, och jag tror att EU:s 500 miljoner konsumenter säger att de vill ha mer lokalt producerad energi, mer självförsörjande energi och en direktare koppling mellan producent och konsument.

På mycket kort sikt finns det uppenbarligen olika problem att lösa kring regleringen av detta, däribland tillgången till information om kommersiella lager, och då avses inte enbart strategiska lager. Förenta staterna gör det, Japan gör det. Kommissionen har ombetts att fundera på detta. I slutet av oktober eller i början av november tror jag att kommissionen lägger fram ett förslag om att skapa mer öppenhet och insyn på området på mycket kort sikt. Men en lämplig strategi för självförsörjande energianvändning och en annan energimix utgör fortfarande det mest effektiva svaret på medellång och lång sikt.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Detta är frågor som ställs i rättan tid och det är en mycket viktig debatt. Kommissionen lägger nu sista handen vid den andra strategiska energiöversynen, som också bygger på debatterna i Europaparlamentet. Jag förväntar mig att denna andra strategiska energiöversyn antas i november, och den kommer särskilt att täcka in de frågor som vi har tagit upp i dag.

Det finns definitivt en gräns för vad vi kan föreslå i den strategiska energiöversynen med anledning av ratificeringen av Lissabonfördraget, eftersom det finns en artikel om energi som skulle möjliggöra en mer effektiv reaktion. Men vi kan ändå göra en hel del.

Kommissionen anser att oljepriserna sannolikt kommer att ligga kvar på en hög nivå på medellång och lång sikt. Denna typ av prognos finner sin grund i fluktuationerna på marknaderna med daglig handel. Även om oljepriset i dag ligger på 106 eller 110 US-dollar per fat, vilket är mycket lägre än för en tid sedan då det låg på 145 US-dollar, gör de dagliga fluktuationerna att situationen fortfarande är svår att förutspå, något som ger mycket långtgående konsekvenser och kräver motåtgärder.

Medlemsstaterna behöver verkligen agera på kort sikt för att mildra effekterna för de mest utsatta hushållen, samtidigt som det viktigaste politiska gensvaret bör vara att söka underlätta övergången till klart mer hållbara sätt att producera och förbruka energi. Vi ska med andra ord sikta på att bli en koldioxidsnål och energieffektiv ekonomi. Då är det helt nödvändigt att gå vidare med kommissionens förslag om klimat- och energipolitik som en uppföljning av Europeiska rådets politiska åtaganden.

När det gäller strukturreformerna är det viktigt att understryka att vi står inför stigande energipriser, inte bara på olja. Det gäller även kol och gas, vilket i sin tur påverkar elpriserna. Kopplingarna mellan dessa priser har med prissättningsstrukturen att göra. I gasavtal används exempelvis ofta oljepriset som riktmärke; gaseldad elproduktion får allt mindre betydelse och blir därför prissättande. Därför är det väldigt viktigt att inte enbart arbeta med frågor som rör oljepriset utan samtliga sektorer. Situationen gör utan tvekan att behovet av att uppmuntra konkurrens blir större i hela energisektorn. Därför vill jag betona vikten av att snabbt nå ett avtal om det tredje paketet för den inre energimarknaden.

Europa kan och måste utveckla sina egna starka sidor för att hantera den snabbt skiftande globala energiekonomin. En väl fungerande, fullständigt sammankopplad och konkurrenskraftig inre marknad för hela EU är ett svar. Det minskar vår utsatthet för störningar i energiförsörjningen och underlättar vårt samarbete med energiproducerande länder och transitländer. Solidaritet mellan medlemsstaterna blir möjlig genom europeiska nät.

När det gäller oljelager för energin i EU har vi nu utarbetat lagstiftning där två saker tydligt behandlas. En sak är att dessa oljelager alltid ska vara tillgängliga i händelse av kris och enkelt kan användas. En annan är att vi tar fasta på de situationer som uppstått på senare tid samt öppenhet och rapportering varje vecka om kommersiella lager. Även om vi inte förbrukar mest olja i världen kan vi påverka öppenheten och insynen på marknaden och minska instabiliteten och spekulationernas omfattning på marknaden.

Spekulation är definitivt en fråga. Vi har gjort en analys. Den ger vid handen att utbud och efterfrågan är de viktigaste drivkrafterna för oljepriserna och att dessa fundamenta kommer att ge upphov till höga priser i framtiden. Men vi ska samtidigt göra vad vi kan för att analysera vilka konsekvenser spekulationer får vid ett givet tillfälle och om det verkligen är möjligt att minska instabiliteten och öka tillsynen på energimarknaden.

Det är dock uppenbart att öppenhet på oljemarknaderna, när det gäller både avtal, finansiella instrument och fundamenta, är ett måste. Jag vill också säga att både kommissionen och nationella konkurrensmyndigheter agerar mot konkurrenshämmande beteende. Så kan vi föra oljeprisförändringarna vidare till konsumenterna, eftersom de använder raffinerade produkter. Kommissionen kommer att göra fler ansträngningar och följa upp frågan, och många konkurrensmyndigheter i medlemsstaterna har redan börjat utreda hur snart och hur snabbt oljeprisförändringarna når konsumenterna. Samtidigt är det tydligt att det råder skillnader mellan olika medlemsstater eftersom företagen tillämpar olika strategier för hur de använder sina källor. Det finns också biobränsleblandningar i vissa länder som också påverkar den hastighet med vilken priserna kan förändras i förhållande till oljepriset. Detta är dock något som alla myndigheter som motarbetar konkurrensbegränsande samverkan ska ha i tydligt fokus.

Energieffektivitet, förnybara energikällor och diversifiering – det står mycket klart att huvuddragen ligger i vår energi- och klimatpolitik, som kommer att ha en framträdande plats i vår strategiska energiöversyn.

Det finns redan en betydande rättslig ram i EU-lagstiftningen. Dessutom vidtas många åtgärder inom den nuvarande handlingsplanen för energieffektivitet. Det finns också understödande åtgärder, t.ex. programmet Intelligent energi – Europa.

När det gäller den befintliga EU-lagstiftningen är det genomförandet som är avgörande. Det ambitiösa målet för energihushållning fram till 2020 går inte att nå utan ett lämpligt införlivande i medlemsstaterna. Kommissionen arbetar energiskt med överträdelseförfaranden för att se till att medlemsstaterna verkligen genomför sin befintliga EU-lagstiftning.

Kommissionen kommer också att anta ett energieffektivitetspaket i år. Det kommer att innehålla ett meddelande med en omfattande översikt över kommissionens ambitioner i fråga om energieffektivitet och lagstiftningsmässiga och politiska initiativ. Där märks främst förslag till en långtgående omarbetning av direktivet om byggnaders energiprestanda, men även en anpassning av energimärkningsdirektivet för att åstadkomma en mer effektiv och dynamisk märkning. Det säger sig självt att fortsatt höga energipriser ger stöd för åtgärder på området. Vi får också ett tydligt engagemang från Europeiska investeringsbankens sida.

När Europeiska rådet analyserar de lämpliga motåtgärderna i situationen med de höga oljepriserna framhäver det betydelsen av en hållbar och lämplig ram för beskattning.

Det finns stort utrymme för EU och medlemsstaterna att använda beskattning mer systematiskt och effektivt för att uppmuntra energihushållning. Kommissionen avser att presentera förslag och rekommendationer om kostnadseffektiv användning av beskattning och specifika skatteincitament, däribland sänkt mervärdesskatt för att främja utbud och efterfrågan på energieffektiva varor och tjänster.

I sin översyn av energiskattedirektivet kommer kommissionen också att undersöka hur man bättre kan stödja EU:s energi- och klimatpolitik och uppmuntra energieffektivitet och utsläppsminskningar. En mer allmän och systematisk användning av vägavgifter, i linje med principerna i kommissionens meddelande om "grön" transport, stimulerar också en övergång till mer öppenhet och insyn i regelverket för energieffektivitet.

Då vi talar om finansiering av alternativ energiteknik och forskning vill jag påpeka att vi just nu förbereder ett meddelande om finansiering av koldioxidsnål teknik som en uppföljning till den strategiska EU-planen för energiteknik. Meddelandet kommer att innehålla en analys av resursbehovet för långsiktig forskning och utveckling, storskaliga demonstrationsprojekt och den tidiga kommersialiseringsfasen. Vi överväger åtgärder som innebär bästa möjliga utnyttjande av offentliga investeringar som hävstång för ytterligare privata investeringar, t.ex. inrättande av en särskild facilitet för storskaliga demonstrationsprojekt. Dessa skulle kunna bygga på befintliga instrument såsom finansieringsfaciliteten med riskdelning, ett gemensamt initiativ mellan kommissionen och EIB. Kommissionen uppmuntrar även medlemsstaterna att utnyttja sina nationella resurser, exempelvis potentiella resurser som kan frigöras genom utauktionering av utsläppsrätter för koldioxid i de omarbetade systemen för utsläppshandel.

När det gäller trygg energiförsörjning och utrikespolitiska aspekter återkommer jag till tanken att Europa kan och måste utveckla sina egna starka sidor för att hantera den snabbt skiftande globala energiekonomin. EU:s inre och yttre politik hänger samman på energins område. Ju starkare en gemensam energimarknad i EU är, desto starkare kommer den att stå gentemot externa energileverantörer. Vi strävar efter diversifiering genom leveranser från länder som Azerbajdzjan, Turkmenistan, Egypten, Irak och Nigeria, men det är uppenbart att vi ska verka för förutsebarhet i förbindelserna med leverantörer som Ryssland. Vi undersöker definitivt möjligheten för Norge att öka sina leveranser till marknaden, eftersom EU-marknaden helt klart är lockande för leverantörerna. Vi ska inte vara rädda att bli utan gas utan arbeta för en konkurrenssituation mellan leverantörerna till EU-marknaden och inte försätta oss i ett läge där vi kan utsättas för utpressning med höga priser.

När det gäller frågan om stöd till oljeimporterande utvecklingsländer får tillgången till och priset på energi stora konsekvenser för utvecklingen och de globala klimatförändringarna, varför energisamarbete blir viktigare och viktigare i allt vårt arbete för utvecklingsstöd. Det var en central frågeställning vid mitt och kommissionsledamot Louis Michels besök vid Afrikanska unionen och i ett antal länder i Afrika tidigare denna månad. Vi investerar avsevärda resurser till stöd för att dessa länder inte bara ska kunna undanröja energifattigdomen utan också förse sig med rena och nya energikällor.

På ett makroekonomiskt och socialt plan utgör de höjda oljepriserna utan tvekan en påfrestning för konsumenterna och vissa sektorer i ekonomin som står inför svåra anpassningsprocesser. Nu närmast har de flesta medlemsländer vidtagit – eller överväger att vidta – motåtgärder på kort sikt som svar på de senaste ökningarna av energipriserna. De flesta av dessa politiska åtgärder riktar in sig på de utsatta hushållen i överensstämmelse med Europeiska rådets slutsatser. Vissa medlemsstater har också genomfört eller diskuterat tillfälliga åtgärder med sikte på specifika sektorer.

Eftersom energipriserna förväntas ligga kvar länge på en hög nivå är det nödvändigt att de politiska åtgärderna syftar till att underlätta skiftet till mer hållbara mönster inom produktion, transport och konsumtion. Det framhåller också betydelsen av flexibla produkt- och arbetsmarknader och Lissabonagendan samt vikten av övergången till en koldioxidsnål och starkt energieffektiv ekonomi.

Men jag tror inte alls att det finns ett enda svar på dessa frågor. Den ram som vi föreslår genom energi- och klimatförändringspaketet och paketet för den inre energimarknaden utgör emellertid en ryggrad, för ju förr den antas desto starkare står vi och desto mer konkurrens och lägre priser för konsumenterna. Samtidigt ska vi vara öppna och ärliga och säga till människor att vi inte ska förvänta oss oljepriser på 20 US-dollar per fat igen. Det betyder att vi alla måste ändra beteende, för en del av frågan är också vårt eget beteende, och jag menar att vi verkligen ska stanna upp och reflektera över det i vår vardag.

Jerzy Buzek, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Herr talman! Vi har att göra med två olika problem. Det första handlar om priserna på olja och gas. EU importerar lejonparten av dessa två resurser. Det andra handlar om priset på elenergi.

När det gäller det första kan olje- och gaspriserna falla om producenterna, och inte bara konsumenterna, utsätts för marknadskrafterna. Det är någonting vi ska förhandla om som union med Ryssland, länderna i Nordafrika och OPEC. Vi måste också bli mycket bättre på energieffektivitet och energihushållning. Det är vår skyldighet och det bör vi prioritera som uppgift. Vi har diskuterat det länge och väl nu. Vi behöver också utveckla användningen av förnybar energi eftersom vi då kan utnyttja våra egna inhemska tillgångar. Men det kommer säkert inte att täcka våra behov. Då återstår för oss vår kol- och kärnenergi. Om vi vill förhindra drastiska prisökningar har vi inte råd att bortse från någon av dessa två energikällor.

Det leder mig fram till den andra punkten, nämligen elenergi. Elkostnaden skulle kunna sänkas genom en resolut ansträngning att skapa en gemensam EU-marknad för energi. Då behöver det tredje energipaketet genomföras kvickt. Vi kan också kontrollera elpriserna genom varsamt och gradvist genomförande av energi- och klimatförändringspaketet. Det är särskilt viktigt för elenergisektorn. Med tanke på det sistnämnda är det av vikt att överväga lösningar för riktmärkning eller infasning i direktivet om systemet för utsläppshandel.

Jag vill tacka kommissionen för det hårda arbete man utför och även författarna till resolutionen för att man lyfter frågan.

Robert Goebbels, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Den 2 januari 2008 erbjöd Richard Arens, som är handlare på Nymex, 100 000 US-dollar för ett parti på 1 000 fat olja. Priset för ett fat olja hade nått 100 US-dollar för första gången. Handlaren fick också lägga ut ca 5 000 US-dollar för transaktionen. Han sålde omedelbart partiet vidare och tog därmed en förlust på 800 US-dollar. Det var en liten förlust som han firade på lämpligt sätt med sina kolleger som den förste att spränga den psykologiska gränsen på 100 US-dollar per fat.

Handlare i New York hade många anledningar att fira nya rekord de efterföljande månaderna. Ett fat olja nådde 148 US-dollar den 14 juli. Även om priserna dalar igen är skadan skedd. Oljepriset har exploderat och utlöst en spekulationsfrossa i råvaror, även livsmedel.

Den globala ekonomin klarar sig inte utan marknader, men det är oacceptabelt att finansvärlden ägnar sig åt vild kommersiell vadslagning som snarare hör hemma på ett kasino. Handlaren hade med bara 5 000 US-dollar som hävstång lyckats sätta i gång en våg av spekulationer i olja som skulle anställa förödelse rakt igenom hela världsekonomin. Aktiemarknadsmyndigheterna slog till sist till bromsen för denna rena spekulation genom att förbjuda handlare, åtminstone tillfälligt, att sälja aktier de inte ägde, en process som kallas naken blankning. Om vi ska stävja dessa osunda metoder behöver vi inte tillfälliga regler utan absolut strikta bestämmelser. Vi behöver därför vara mer konsekventa i hur vi kontrollerar de spel som iscensätts av dem som spekulerar. Den amerikanska senaten debatterar nu ett förslag som syftar till en ökning av handlarnas egen andel till minst 25 procent av varje transaktion. Det skulle förhindra mycket av det våghalsiga dobbel som nu kan bedrivas med aldrig så lite växelpengar.

Den mängd pengar som investeras i bara råvarumarknaden i USA har tiofaldigats de senaste fyra åren. Prisindex för de 25 viktigaste varorna har haft en explosionsartad ökning på mer än 200 procent. Prisnivåerna bestäms nu inte längre av fysiskt utbud och faktisk efterfrågan på råvaror utan av finansmarknadernas spekulationsmekanismer. Under årets sex första månader avsåg 60 procent av affärerna på den amerikanska oljemarknaden virtuell olja som såldes och såldes vidare om och om igen. Aktiebörsen används inte längre som ett sätt att justera den komplexa samverkan mellan tillgängligt utbud och faktisk efterfrågan utan har blivit en mötesplats för vadslagning om finansiella produkter som är alltför komplexa att förstå även för

dem som sitter i ledningen för finansbolagen. Det enda som räknas för handlarna och deras chefer är bonusen. Alla detta globala kasinos guldgossar har stoppat miljoner i egna fickor medan de förlorar miljarder som tillhör kunderna. Vinsterna har inkasserats medan förlusterna nu har nationaliserats. Amerikanska skattebetalare kommer att behöva punga ut med över en biljon dollar för att betala av finansvärldens dåliga krediter. Det är lika mycket som sju gånger EU:s totala budget.

Köpkraften har minskat också i Europa, lån har blivit dyrare och recessionen hotar. Kommissionen och de nationella regeringarna har alltid vägrat att införa alltför mycket regleringar på finansmarknaderna, som haft rykte om sig för sin effektivitet. Men när dessa finansgenier helt har försvunnit måste de offentliga myndigheterna nu agera snabbt genom att införa strängare regler och effektiva åtgärder för att förhindra den vilda spekulation som grasserar på marknaderna, även oljemarknaden.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Liam Aylward, för UEN-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar att vi debatterar alla energipriser, inte bara oljepriset, även om det naturligtvis är djupt oroande. Det är inte bara med oljan som vi har upplevt en prischock det gångna året. Kostnaderna för kol och gas stiger lika snabbt som oljan, om inte snabbare. Som alltid är det konsumenterna som drabbas hårdast.

Toppar i energipriser utsätter genomsnittskonsumentens budget för väldiga ansträngningar. Som politiska företrädare för folket kommer det an på oss att genomföra politiska åtgärder som leder till hållbara bränslelager till rimliga priser. Hur kan vi åstadkomma det när energikällorna håller på att tömmas? Vi bör koncentrera oss ännu mer på förnybar energi och förnybara energikällor. Vi bör öka forskningen om och investeringarna i alternativa energikällor. Det är inte alls någon ny tanke men ändå har vi hittills inte gjort tillräckligt i det avseendet. Vi har en skyldighet mot EU:s folk att, också för miljöns skull, omsätta våra ord i handling.

Miljöskydd och konsumenternas ekonomiska välfärd är mål som inte behöver utesluta varandra. Genom att lägga mer pengar, tid och resurser på området för förnybar energi kan vi nå båda och se till att vi får ett hållbart energilager för framtiden.

Claude Turmes, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Robert Goebbels har rätt i att det sker enorma spekulationer i oljepriserna, och rådets ordförande Jean-Louis Borloo och kommissionsledamot Andris Piebalgs har sagt samma sak. De gröna, socialdemokraterna och den enade vänstern har alla presenterat ändringsförslag som syftar till att se till att hänsyn till detta tas i vår resolution. De inom högern som i dag har välkomnat idén med åtgärder mot vild spekulation på oljemarknaden, något som gläder mig oerhört, stöder förhoppningsvis våra ändringsförslag i morgon. Det vore löjligt om parlamentet skulle rösta för en resolution som inte behandlar den överdrivna spekulationen på oljemarknaderna.

En andra viktig fråga är den sociala aspekten. Vi måste hjälpa de fattigaste i vår gemenskap att komma ur denna situation. Jag rekommenderar för egen del riktad stöd. Det vore bättre att ge fattiga hushåll 100 euro än att sätta i verket så kallat goda idéer som att sänka mervärdesskatten. Den föreställningen, som ligger Nicolas Sarkozy så varmt om hjärtat, kommer tvivelsutan att avvisas av parlamentet i morgon, för vi stöder hellre Jean-Louis Borloo, som förordar främjande av bonus-malus-systemet genom att ge medborgarna tillgång till tjänster och apparater som förbrukar mindre energi.

Jag vill bara säga två saker till som avslutning. Vi kommer bara att kunna hantera frågan om fördelningsfonden genom att göra framsteg när det gäller förvaltningen av energi och förnybara energikällor. Där vill jag fråga kommissionsledamoten om kommissionen avser att göra sig till åtlöje igen genom att presentera ett strategidokument om energi och trygg energiförsörjning som inte behandlar transportfrågan? Transporterna nämns inte i något av de förslag jag har sett. Det är löjligt, för EU är mycket beroende av olja, inte gas, och det står ingenting om det i era dokument.

Så en sista kommentar till Jean-Louis Borloo om förnybara energikällor, som Coreper diskuterade i dag. Nu förstår jag inte längre det franska ordförandeskapet. Ni undergräver saker och ting med rendez-vous-klausulen, inklusive 20-procentsmålet. Tacknämligt nog avvisades förslaget i dag av majoriteten av medlemsstaterna. Därför vädjar jag direkt till det franska ordförandeskapet att sluta äventyra direktivet, för det är ett mycket viktigt dokument.

Sergej Kozlík (NI). - (SK) EU har en lysande möjlighet att påverka energipriserna genom att nå en tillräcklig produktion av egen energi baserad på egna energikällor i stället för olja och gas. Men har EU slagit in på denna väg?

Slovakien och Ungern började på 1980-talet tillsammans bygga vattenkraftverket Gabrikovo-Nagymaros. Ungern drog sig sedan ur projektet och Slovakien byggde färdigt vattenkraftverket på egen hand. I stället för elproduktion vid energitoppar blev resultatet ett internationellt förlikningsmål, vars utgång emellertid har ignorerats av Ungern.

Slovakien investerade stora resurser på 1990-talet i att öka säkerheten och förlänga livslängden för kärnkraftverket i Jaslovské Bohunice. Internationella atomenergiorganet bekräftade att säkerhetsstandarderna uppfyllts. Men som en del av processen för anslutning till EU måste Slovakien stänga två av kraftverkets reaktorer i förtid.

Kommissionen undersöker nu frågan om byggnation av ytterligare två reaktorer vid kärnkraftverket i Mochovce. De första två reaktorerna är redan i säker och effektiv drift. Kommissionen tar dock tid på sig att ta fram ett svar. Slovakiens exempel visar att målet att öka vår egen produktion och därmed kontrollera energipriserna i EU ännu är mycket avlägset.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Oljeprisökningen i år är en stor skandal som drabbar hushållen med lägst inkomst i EU. Detta kräver politiska motdrag då vi förutom att anpassa oss till en grön ekonomi och utarbeta en politik i fråga om rörledningar och för energipaketet måste vinna striden mot oljekartellerna.

Det finns i dag två oljekarteller som verkar på EU-medborgarnas bekostnad.

Den ena är den internationella oljekartell som vi inte bemöter med en enad front – eller över huvud taget – för när OPEC agerar är man inte öppen för några påtryckningar från EU för att avstå.

Det finns en andra kartell som agerar på själva EU-marknaden men där ni, herr kommissionsledamot, och er kollega med ansvar för konkurrens fortfarande tittar på utan att ingripa. Förutom ockerfrågan som Robert Goebbels med rätta tog upp behöver vi ta itu med bristen på öppenhet och insyn på den inre marknaden för petroleumprodukter. Detta är ett gyllene tillfälle för kommissionens generaldirektorat för konkurrens, som vi väntar oss någon åtgärd från i medborgarnas intresse eftersom konkurrenspolitiken ännu är gemenskapens ansvarsområde, om jag inte tar miste.

Om vi sedan får problem med OPEC, låt oss då genomföra konkurrenspolitiken inom EU.

Eluned Morgan (PSE). - (EN) Herr talman! Vi kommer att få se radikala förändringar i EU:s sätt att producera och förbruka sin energi. Detta bygger på strategi från kommissionen med tre delar: trygg energiförsörjning, hållbarhet och konkurrenskraft. Men kommissionen utelämnade en grundläggande del i denna viktiga debatt, nämligen frågan om överkomlighet.

Sedan offentliggörandet av grönboken om energi har socialdemokraterna i parlamentet efterlyst att konsumenten ska placeras bakom ratten igen. Vi vill att energifattigdomen blir en del av debatten. Än så länge finns det i EU inga nationella definitioner och ingen datainsamling, så vi har ingen aning om problemets omfattning. Vi vet att energipriserna har stigit exponentiellt och att de slår hårdast mot de mest utsatta i samhället.

Jag vill varsko rådet om att frågan om energifattigdom kommer att bli avgörande i vår överenskommelse när vi snart ska börja förhandlingarna om el- och gasdirektiven. Vi ska inte trampa er på tårna. Vi begär nationella åtgärder i frågan – inte gemenskapsåtgärder – men vi förväntar oss åtgärder mot energifattigdomen för de fattigaste människorna i EU.

Luca Romagnoli (NI). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag dristar mig att säga att det är omöjligt att säga hur vi ska bromsa energipriserna på bara en dryg minut. Vi ska försöka sammanfatta situationen. Först och främst behöver vi nationella socialpolitiska åtgärder till förmån för de mest utsatta grupperna och småföretagen, t.ex. fiskarna, men också offentliga myndigheter. Därför förordar jag riktade sociala åtgärder som Claude Turmes nämnde. Sedan behöver vi en annan politik gentemot producentkarteller och producentländer, i likhet med vad Jerzy Buzek och kanske även andra har sagt. Detta är helt klart grundläggande.

Jag vill även betona en annan aspekt som vi ofta glömmer bort. Det är frågan om punktskatter. Om man satte ett tak för det högsta pris som regeringar fick ta ut för bränsle skulle punktskatten automatiskt justeras till detta tak utan att inkräkta på vare sig den skattemässiga subsidiariteten eller lagarna om fri konkurrens. Varför inte överväga den tanken? Kommissionsledamot Andris Piebalgs verkade antyda att han förordade något liknande.

Vi behöver rent allmänt en strategi som gynnar dem som förbrukar mindre och straffar dem som förbrukar mer, med andra ord en strategi som belönar energieffektivitet. Men vi behöver också åtgärder, som ännu inte finns, för att komma åt spekulationerna och en dubbelriktad anpassning av detaljhandelspriserna och produktionskostnaderna.

Vito Bonsignore (PPE-DE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Energiprisernas utveckling stryper ekonomin och urholkar familjernas köpkraft när de ser energiräkningarna stiga obarmhärtigt.

I detta nya sammanhang är kopplingen mellan energipriser och utrikespolitik uppenbar, och därmed också producentländernas ökade politiska slagkraft. EU måste helt klart följa en kortsiktig strategi som bygger på att påskynda användningen av förnybara energikällor, främja och söka nya metoder för exploatering av naturlig, ren energi och bygga nya rörledningar. Därför är det också nödvändigt att öka våra olje- och gasreserver.

Detta räcker inte i sig och nya initiativ krävs. Jag vill framhäva de två förslag som premiärminister Silvio Berlusconi lagt fram de senaste veckorna: de energiköpande länderna bör träffas och fastställa ett högsta pris och vi behöver sjösätta en övergripande plan för kärnkraftverk. Herr kommissionsledamot, kan kommissionen ge sin syn på dessa två förslag? När ni redogör för era strategier för att staka ut en annorlunda framtid när det gäller försörjningen, kan ni tala om ifall det såvitt ni vet sker finansspekulationer, och vad kommissionen i så fall tänker göra åt det?

Reino Paasilinna (PSE). - (FI) Herr talman! Denna resolution är viktig och vi har våra egen grundläggande uppfattning om den. Den här situationen är lika stormig som Bermudatriangeln. Beroendet, klimatproblemen och priserna som de fattiga helt enkelt inte kan betala gör havet upprört – spekulanterna och matpriserna inte att förglömma.

Energisparande är nödvändigt och den effektivaste lösningen – det vet vi. De fattigas koldioxidavtryck är emellertid obetydligt jämfört med de rikas. De rika har i realiteten inte för avsikt att minska utsläppen utan är helt enkelt beredda att betala mer.

Bör vi i denna situation därför införa lagstiftning om progressiv energibeskattnings? De som har råd att betala skulle relativt sett betala mer för energin. Eller bör vi sätta ett högre pris på varor som kräver mycket energi eller på tjänster som innebär slöseri med energi? Spekulanterna måste naturligtvis kontrolleras. Vi talar om hållbar utveckling: hjältarna är i detta sammanhang de energifattiga och deras situation måste organiseras på ett hållbart sätt. Det är vår grundläggande åsikt.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Den inre elektricitetsmarknaden är ett av de projekt som EU har uppmuntrat på den irländska ön. Kan kommissionen förklara varför den inte fungerar för konsumenterna i Nordirland och varför vi, i stället för stabilitet och prisbesparingar, har upplevt en massiv prishöjning på 52 procent sedan januari i år och ett allt större gap jämfört med priserna i resten av Storbritannien, där prisökningen under samma period uppgick till 29 procent? Det är visserligen mycket men avsevärt mindre än 52 procent.

Kommer kommissionen att undersöka misslyckandet med planen att infria handelsminister Nigel Dodds löfte om effektivitetsbesparingar och ökad konkurrens för att bidra till att minimera grundpriset på elektricitet, varvid merparten av vinsten, enligt honom, skulle gå till konsumenten? För invånarna i min valkrets låter detta verkligen mycket ihålligt ett knappt år senare. Kommer kommissionen framför allt att undersöka hur misslyckandet att på ett adekvat sätt ta itu med elbolaget ESB:s dominans på den södra marknaden och den därav följande bristen på konkurrens, som naturligtvis är en förutsättning för framgång på varje inre elektricitetsmarknad, har bidragit till misslyckandet med att åstadkomma en inre elektricitetsmarknad?

Ari Vatanen (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi talar alltid om förnybar energi när vi talar om priser. Vi vet alla att den kommer att "kosta skjortan", och därför har det finansiella ansvaret när det gäller energipriser ofta gått upp i rök. Vad ska man säga om dessa 80 procent? Hur skulle det vara om vi tillgodosåg behoven inför framtidens ökande energiförbrukning?

Se på gasledningen Nord Stream. Vi talar bara om miljönormerna för Nord Stream. Det är ungefär som att se på kvaliteten på repet som ligger om ens hals, eftersom Nord Stream och liknande projekt minskar vårt energioberoende när vi i stället måste öka vårt oberoende.

Vad ska vi då göra? Det enda verkligt ansvarsfulla svaret är kärnkraften: den är oberoende, billig och konkurrenskraftig och priset är förutsägbart – den är dessutom utsläppsfri och oberoende av Ryssland.

Atanas Papanizov (PSE). – (BG) Herr talman, herr kommissionsledamot! När energipriserna stiger är det särskilt viktigt att garantera större öppenhet när det gäller prisinformation. Gemensamma bestämmelser måste införas för att utveckla en inre europeisk energimarknad. Detta kommer att innebära större säkerhet för nya instrument inom energisektorn och inom överföringsnäten för elektricitet och gas. Det tredje energipaketet måste antas så snart som möjligt, och kommissionens och rådets roll är särskilt viktig i detta avseende. Genom paketet stärks energimyndigheternas rättigheter och oberoende, och deras verksamhet harmoniseras genom den nyligen inrättade byrån. Det är också nödvändigt att särskilt uppmärksamma begreppet "energifattigdom" och den nationella definitionen av detta begrepp, bland annat för att genom mekanismen med offentliga tjänster av allmänt intresse garantera en minimimängd energi på vintern för människor under fattigdomströskeln.

Jag anser att problemet med de höga energipriserna också kan kontrolleras genom en lämplig energipolitik avsedd att erbjuda stimulansåtgärder för energieffektivitet, förnybara energikällor och miljöbesparande produkter. Vi kommer att med intresse överväga det förslag om energieffektivitet som kommissionsledamot Andris Piebalgs diskuterade i sitt anförande.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) Forskning visar att minst 20 procent av den energi som konsumeras i EU går till spillo. Vi betonar att hushållen har en energibesparingspotential på nära 30 procent, vilket betyder att en tredjedel av den energi som för närvarande konsumeras i hyreshusen kan sparas. En praktisk lösning är att installera fjärrvärme i husen, men denna lösning ignoreras och underfinansieras på ett orättvist sätt av EU.

I Rumänien skulle till exempel övergång till fjärrvärme leda till besparingar på motsvarande över 600 000 ton olja per år. Jag anser att Europaparlamentet bör stödja ökningen med minst 10 procent av den EU-finansiering som kan anslås till en förbättring av hushållens uppvärmningseffektivitet. Detta är en konkret, bekväm och hållbar lösning på de problem som medborgarna orsakas genom prisstegringen på energi.

Gyula Hegyi (PSE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara tala om en aspekt på energipriserna, nämligen priset på fjärrvärme. I Ungern använder hundratusentals hushåll fjärrvärme – framför allt familjer med låga inkomster – och priset är en viktig social fråga. På grund av den nedkörda infrastrukturen och av andra tekniska orsaker är fjärrvärme mycket dyrare än individuell uppvärmning. Detta strider mot sunt förnuft och de grundläggande miljöintressena. Därför uppmanar jag så ofta jag kan kommissionen och rådet att tillhandahålla ekonomiskt stöd till förbättring av fjärrvärmesystemen för att göra fjärrvärme socialt acceptabelt och effektivt ur miljösynpunkt. Så länge fjärrvärme i vissa medlemsstater är dyrare än individuell uppvärmning är det nonsens att tala om energieffektivitet.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande! Kommissionen har presenterat ett åtgärds paket för säkra och trygga kärnkraftverk. Kommer ni att se till att detta paket slutligen hamnar på dagordningen för rådets arbetsgrupp så att det kan bli en framgång för det franska ordförandeskapet?

Jag vill fråga kommissionsledamot Andris Piebalgs om det är möjligt att tala med kommissionsledamot László Kovács för att se om vi kan få några stimulansåtgärder och möjligheter att skriva av investeringarna inom energisektorn, så att vinsterna kan investeras på ett förnuftligt sätt. Detta skulle också innebära en sänkning av priserna.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) För att lösa våra energiproblem är det viktigt att ha en gemensam energipolitik med utrikespolitiska inslag. Vi måste genomföra den inre marknaden. Det tredje energipaketet utgör grunden för detta. Men direktivet är inte något svar i sig självt. Vi behöver ekonomiska insatser och skapande av verkliga förbindelser inom området för både gas och elektricitet. Detta skulle innebära en garanti för vår energisäkerhet.

När det gäller den yttre aspekten bör EU i likhet med WTO yttra sig enhälligt. Kommissionen bör ha befogenhet att förhandla om energipriserna. Detta bör inte vara en fråga som varje individuell stat talar om. Vi bör gemensamt förhandla om denna fråga som en betydande deltagare på världsmarknaden.

Vi bör ha en vidare syn på vilka våra leverantörer är. Bygger vi inte gasledningar som kanske inte får någon gas, som man misstänker att fallet är med Nord Stream? Ser vi Arktis som en potentiell energikälla?

Jag vill också understryka vikten av kortsiktiga åtgärder. Här tänker jag på OPEC-länderna och frågan om mervärdesskatten.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Under denna debatt har kolleger från de socialdemokratiska och gröna bänkarna talat om spekulation och om hur oacceptabelt detta är när det gäller energipriserna, och jag håller med dem. Jag vill be dem att också reflektera över den politiska bakgrunden till energiprissättningen, och framför allt över den tyske kanslern Gerhard Schröders karriär. Han är för närvarande anställd av Gazprom, vars intressen givetvis inte har med kärnkraft att göra, men som Ari Vatanen påpekade inte är oberoende av den ryska politiken.

Jag vill be rådet att i sitt svar förklara färdplanen för en gemensam energipolitik i EU och redogöra för tidsplanen. Jag vill också fråga kommissionsledamoten om han har tagit fram en tabell till rådet över de relativa kostnaderna för olja och gas, till exempel från Ryssland, i jämförelse med flytande naturgas från Qatar, kärnenergi och alla de övriga, eftersom det förefaller mig som om våra regeringar inte producerar energi till de priser som konsumenterna önskar. De fullföljer sina egna politiska intressen.

Jean-Louis Borloo, rådets ordförande. - (FR) Herr talman! Här är tre upplysningar. Jag anser att tidsåldern då man producerar energi på en plats och sedan transporterar den och säljer den över hela världen har fört oss in i en territoriell situation som av goda anledningar har blivit en del av den globala finanskrisen. Det finns nämligen välgörande regn men också översvämningar. När vi plötsligt får för mycket regn på ett ställe som inte kan absorbera det talar vi om översvämning och katastrof, och detta resulterar i en ström av biprodukter och i att hela denna ackumulerade penningmängd förvaltas på ett realistiskt sätt.

Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Energi är den stora frågan för detta århundrade. Jag har nyss lyssnat på Robert Goebbels och jag slogs av den känsloladdade tonen i hans anförande. Jag anser att vi inte bara måste minska vår konsumtion utan också lokalisera den på ett sätt som gör att vi inte blir beroende av den typ av energi som det handlar om. Detta kommer också att skapa problem, som i fallet med kol, som är en lokaliserad resurs och en resurs att räkna med. Vi måste också lokalisera spekulationerna, vi måste begränsa dem och vi måste bekämpa dem.

Under mötet mellan EU och OPEC för en och en halv månad sedan föreslog man att specialister skulle tillkallas för att utföra en omfattande granskning i ett försök att förstå vad som har hänt inom olika marknadssektorer ur ett kortsiktigt perspektiv.

Sedan har vi frågan om långsiktig förväntan. Det enda svaret på frågan om förväntan är att foga sig i det som beslutades under oljemötet i Jeddah, nämligen att Europa, det vill säga varje land i Europa och hela Europa, måste röra sig i riktning mot energieffektivitet och minskad konsumtion. Om vi avstår från sex till nio miljarder, och om vi följer denna modell, kommer de förväntansfulla naturligtvis alltid att ha rätt.

Frågan om ett visst tillvägagångssätt kan uppstå, om att öka den sammanlagda finansieringen för olika forskningsområden. När det gäller energieffektiviteten är det en fråga som vi säkert kommer att återvända till.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Jag vill lugna er med att oljepriserna kommer att gå ned. Men jag vill dra fram de frågor som på något sätt har undervärderats. Genom oljemarknaderna har den fysiska leveransen av olja garanterats, gasmarknaderna levererar fysiska förråd av gas och kolmarknaderna levererar kol. Det innebär att samspelet mellan finansmarknaderna och oljemarknaderna kan fungera. Med andra ord behöver vi inte ifrågasätta marknaden, men vi behöver förändra vårt sätt att producera och konsumera energi inom EU. Detta är det verkliga svaret, eftersom vi inte kan förvänta oss att marknaden blir lättare.

Det finns tillväxt. Om det finns tillväxt finns det mer efterfrågan på energikällor, och ingen av de befintliga energikällorna är så stor att vi kan säga att man kan garantera någon enkel tillgång. Därför behöver vi ett paradigmskifte. Vi måste på allvar investera i energieffektivitet, i förnybara energikällor, forskning och utveckling – en ny investering.

Men för detta behöver vi pengar från både privata och offentliga investerare. Därför kan vi göra detta bara om det finns en marknad som verkligen fungerar. En marknad som verkligen fungerar innebär att alla betalar realpriset för att inte bara täcka kostnaden utan också räntan på investeringen. Vad vi måste koncentrera oss på – och det finns befintlig lagstiftning om detta – är den skyldigheten att tillhandahålla allmännyttiga tjänster

som gäller hushåll eller små och medelstora företag som verkligen behöver dem. Men vi bör inte avvika från denna kurs.

Jag anser – och jag har sagt det upprepade gånger – att de förslag som ingår i det andra paketet är avgörande för denna förändring, och för att förstärka detta kommer vi att lägga till några delar i den andra strategiska energiöversynen under följande rubriker: infrastrukturbehov och diversifiering av energiförsörjningen, yttre energiförbindelserna, tillgången på olja och gas och krismekanismer, energieffektivitet och bästa sättet att använda EU:s inhemska energikällor.

Vi är på rätt spår. Vi behöver inte avvika från kursen och tro att det finns en magisk lösning för att genast få ned priserna. Men om vi följer denna väg kan vi verkligen garantera att vi redan under denna generation kommer att ha effektiv och ren energi till överkomliga priser. Om vi dröjer med att förändra energisektorn kommer inte bara vi utan också de kommande generationerna att lida.

Vi befinner oss alltså i detta kritiska skede, och som ministern sa är energi huvudfrågan för detta århundrade. Det är en huvudfråga, men allmänheten har inte alltid uppfattat det. Man tror att vi har en silverkula som kan förändra allt. Vi bör fortsätta på den väg vi har börjat gå med parlamentet, och jag anser att det viktigaste är samstämmighet och hoppas verkligen att de lagstiftningsförslag som har lagts fram kommer att antas under denna valperiod. Det är avgörande: detta är det bästa svaret på de stigande oljepriserna.

Talmannen. – Jag har tagit emot sex resolutionsförslag⁽³⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi har nyligen sett en ökning av bränslepriserna som saknar motstycke. Detta är huvudsakligen ett resultat av spekulationer från företag som har gjort mycket stora vinster på den spekulativa värderingen av oljelager som har köpts in till lägre priser.

Denna skandalösa prisstegring har förvärrat allmänhetens levnadsvillkor, framför allt för de ekonomiskt svagare delarna av samhället, och har haft en förödande inverkan på den ekonomiska verksamheten i olika sektorer, till exempel inom transport och andra tjänster, industri, jordbruk och fiske.

Trots ett betydande prisfall på råolja vidmakthålls emellertid i vissa länder de höga priserna, och konsumenterna är offren. Detta leder till att varje medlemsstat tvingas införa en skatt som endast läggs på orimligt stora och spekulativa vinster och som går till de statliga kassakistorna. Pengarna kan sedan bidra till att stödja de sektorer och människor som mest berörs av situationen.

De viktigaste förändringarna bör emellertid vara strukturella och innebära ett stopp för avregleringen av energisektorn, med tanke på att detta är en strategisk utvecklingssektor. Denna sektor bör följaktligen nationaliseras för att man ska garantera en politik som tjänar de nationella intressena och hela befolkningen.

Urszula Gacek (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det är verkligen mycket lämpligt att Europaparlamentet diskuterar energipriserna precis när sommaren lider mot sitt slut. Många av invånarna i min valkrets tittar redan på termometern med en känsla av fruktan. Fallande temperaturer innebär att de måste överväga om det finns anledning att sätta på den ack så dyra värmen.

Man väntar med fasa på den dag då hushållets gas- eller elektricitetsräkning beräknas komma. Det är inte bara de fattigaste familjerna som måste besluta vilka viktiga inköp de blir tvungna att avstå från i höst och i vinter för att hålla sig varma.

Hushåll med små barn eller äldre personer är särskilt hårt drabbade. De har de mest begränsade budgetarna och samtidigt det största behovet av energi.

Alla åtgärder som vidtas för att lindra energikostnadsbördan för de äldsta i samhället får mitt helhjärtade stöd.

⁽³⁾ Se protokollet.

I det civiliserade hjärtat av Europa i det 21:a århundradet kan en varm bostad inte betraktas som någon lyxvara.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Under de senaste månaderna har energipriserna mitt framför våra ögon stigit som aldrig förr. De skyhöga kostnaderna för energikonsumtionen kan få mycket skadliga följder för EU:s konkurrenskraft. Dessutom har processen en allvarlig inverkan på de mest försvarslösa samhällslagren. Problemet förvärras genom att vissa länder låter sina tillgängliga reserver av råmaterial underordnas de politiska målen. Av denna anledning har de ökade energipriserna blivit en av de känsligaste politiska frågorna.

Trots att ingen enda medlemsstat kan undandra sig följderna av prisökningarna befinner sig vissa länder i en särskilt försvarslös situation. På grund av den tygellösa, missriktade regeringspolitiken har de ungerska konsumenterna fyra gånger tvingats stå ut med en ökning av gaspriset, bara under 2008. Av denna anledning har ökningen av energipriserna blivit en av de viktigaste orsakerna till det sociala missnöjet i Ungern.

Samordnade, konsekventa åtgärder krävs för att priserna ska bli hanterbara. Allt måste göras för att se till att systemet med långsiktiga internationella avtal för energiförsörjning medger insyn. Dessutom måste konkurrensen skäppas på både EU- och medlemsstatsnivå, tillsammans med åtgärder som syftar till en förbättring av energieffektiviteten. EU måste ta ordentliga steg för att inta en fast standpunkt, i första hand genom att bygga alternativa transportvägar för energi. Samtidigt anser vi att det är lämpligt att samordna de åtgärder som syftar till att skydda de mest försvarslösa. Vi anser att de ökade elektricitetspriserna inte får kombineras med en ökning av de sociala skillnaderna.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Det är viktigt att medlemsstaternas regeringar gör allt de kan under den kommande vintern för att stödja enskilda personer som har svårt att klara ökningen av energipriserna. Prisökningar på upp till 30–40 procent förutspås också i Estland. Jag är särskilt oroad över konsekvenserna av de stigande energipriserna för låginkomsttagare, fattiga och sårbara grupper.

Jag håller helt med om att medlemsstaterna måste vidta lämpliga åtgärder för att garantera överkomliga energipriser. Dessa inbegriper ett starkt inkomststöd och rabatter samt stimulansåtgärder för att förbättra hushållens energieffektivitet.

Jag är också övertygad om att medlemsstaterna bör göra upp handlingsplaner för att bekämpa energifattigdomen. Det finns framför allt ett behov av att definiera "energifattigdom". En definition av begreppet skulle bidra till att rikta uppmärksamheten på målsättningarna. Vi måste lyfta alla ut ur bränslefattigdomen!

Till skillnad från i exempelvis Storbritannien är termen "energifattigdom" hemma i Estland mycket främmande. Den är ett typiskt exempel på den eurojargong som, avsiktligt eller inte, smyger sig in i språkbruket. Bakom den ligger emellertid en mycket intressant tanke som lagstiftarna måste göra sig bekanta med.

Ett särskilt stöd till äldre, till stora familjer och funktionshindrade i stil med "vinterbränslebidraget" eller "kallvädresbidraget" i Storbritannien spelar en viktig roll. Sådana åtgärder är enligt min åsikt ett strålande exempel för andra.

Man talar mycket om besparingar men det görs inte mycket, trots att handling skulle vara det snabbaste sättet att åstadkomma förändring. Ju bättre isolerade och energieffektiva våra bostäder är, desto mindre kommer vi att behöva betala för att behålla temperaturen inomhus. Besparingarna skulle bli stora, eftersom byggnaderna i Estland till exempel absorberar 40 procent av primärenergien. Men på denna punkt får vi inte förlita oss på att överlåta initiativet till varje person som känner av kylan.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

16. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0462/2008).

Följande frågor har ställts till kommissionen:

Del I

Fråga nr 35 från **Mairead McGuinness** (H-0637/08)

Angående: Gränser för budgetunderskott inom euroområdet

Enligt Europeiska unionens stabilitets- och tillväxtpakt ska länderna inom euroområdet hålla sig inom ett budgetunderskott på högst 3 procent.

Skulle kommissionen vilja ge en aktuell uppskattning av hur bestämmelserna efterlevs?

Anser kommissionen att nuvarande skattebestämmelser är tillräckligt flexibla för att regeringarna ska kunna reagera på ekonomiska problem, men tillräckligt strikta för att garantera de offentliga finansernas hållbarhet?

Vilka är de omständigheter, om det över huvud taget finns några, som skulle kunna tillåta länder inom euroområdet att överskrida gränsen för budgetunderskott på 3 procent?

Andris Piebalgs, *ledamot av kommissionen*. – Ämnet för den första frågan behandlas i detalj i kommissionens rapport om offentliga finanser i EMU avseende 2008. Den enda budgetutveckling av betydelse som inte behandlas där är inledandet nyligen av förfarandet vid alltför stora underskott i fråga om Storbritannien.

Med tanke på att kommissionen väntar att budgetunderskottet i Storbritannien kommer att överstiga referensvärdet på 3 procent under de båda budgetåren 2008-2009 och 2009-2010, i enlighet med artikel 104.6 i fördraget, har rådet i år beslutat att det verkligen finns ett alltför stort underskott i Storbritannien. Vid samma tillfälle fastställde rådet, i enlighet med artikel 104.7 i fördraget, en tidsfrist på ett år för att rätta till detta alltför stora underskott.

Mer generellt övervakar kommissionen, i överensstämmelse med sitt mandat enligt fördraget och stabilitets- och tillväxtpakten, den ekonomiska utvecklingen och budgetutvecklingen i medlemsstaterna och är beredd att där det är nödvändigt aktivera instrumenten för övervakning av de offentliga finanserna.

Svaret på den andra frågan är positivt, framför allt med hänvisning till korrigeringsaspekten. Sedan reformen 2005 har alltför stora underskott korrigerats. För närvarande är bara Storbritannien och Ungern föremål för förfarandet vid alltför stora underskott. Generellt sett registrerades för euroområdet 2007 det lägsta strukturella budgetunderskottet sedan 1973. Ändå har tillämpningen av den förebyggande delen ibland varit ojämn. I Berlinförklaringen från april 2007 förband sig därför finansministrarna i euroområdet att senast 2010 nå sina budgetmål på medellång sikt. I princip upprepades detta åtagande i år. Samtidigt infördes genom reformen 2005 tillräckliga ekonomiska sakskal i pakten för att man vid behov ska kunna reagera på ett flexibelt sätt på allvarliga störningar, framför allt genom den reviderade flexibilitetsklausulen och infogandet av implicita åtaganden i budgetmålen på medellång sikt.

Den reviderade paktens sätt att fungera är väl dokumenterat i kommissionens rapporter om de offentliga finanserna i EMU-området 2006, 2007 och 2008 och i det medföljande meddelandet. I årets rapport presenteras också den metod som föreslås för att infoga implicita åtaganden i de budgetmål på medellång sikt som ingår i den förebyggande delen.

När det gäller den tredje frågan får, enligt den reformerade stabilitets- och tillväxtpakten, budgetunderskott i EU:s medlemsstater endast under mycket tvingande omständigheter överstiga referensvärdet på 3 procent utan att det resulterar i uppkomsten av ett alltför stort underskott. Framför allt måste dessa underskott alltid ligga nära tröskeln och dessutom vara tillfälliga. Dessutom måste antingen den del som är högre än referensvärdet vara ovanligt stor och/eller inbegripa ett underskott som uppstår i samband med en allvarlig ekonomisk nedgång som definieras som negativ tillväxt eller ackumulerad produktionsförlust.

Om underskottet ligger nära tröskeln och är tillfälligt måste man alltid ta hänsyn till en rad andra grundläggande faktorer, men detta måste ske på ett mycket balanserat sätt. Andra relevanta faktorer inbegriper till exempel tillväxtförstärkande utgifter för forskning och utveckling. Emellertid är ett direkt avdrag för någon utgiftspost från underskottet uteslutet. Slutligen måste under alla omständigheter en årlig strukturell skattemässig förbättring på 0,5 procent av BNP som riktmärke åstadkommas.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Jag kommer att behöva tid för att smälta alla detaljer i ert svar. Ni nämnde särskilt Storbritannien. Jag är naturligtvis intresserad av situationen på Irland, där vi om några veckor väntar oss en sträng budget. Om ni vill skulle jag vilja att ni kommenterade de samtal ni hade med den irländske ministern om vårt underskott och framför allt huruvida vi kommer att överskrida det och viken inverkan det kommer att ha ur ett EU-perspektiv.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Nå, vi går alltid efter fakta. Syftet med alla samtal mellan min kollega Joaquín Almunia och de irländska kollegerna är att få mer information, men vi analyserar fakta och siffror vid slutet av året. Därför kan jag tyvärr inte besvara denna fråga, men den är mycket förståelig. Som jag sa driver vi i dag förfaranden vid alltför stora budgetunderskott mot Storbritannien och Ungern.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Accepterar kommissionen att de 3 procenten enligt fördraget – i motsats till stabilitetspakten – inte är en gräns utan ett referensvärde? I sin rapport om varje medlemsstat som överskrider detta referensvärde måste kommissionen ta hänsyn till – jag citerar artikel 104.3 i fördraget – ”alla övriga faktorer av betydelse, inbegripet medlemsstatens ekonomiska och budgetmässiga läge på medellång sikt”.

Anser inte kommissionsledamoten att medlemsstaternas ekonomiska läge under de senaste dagarna och veckorna måste ha förändrats och kanske kräver en extra grad av flexibilitet?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag anser att vi har ett ganska bra underlag när vi inleder förfarandena. Tre procent är en tröskel som vi verkligen tittade på. Om den överskrids kommer vi under mycket exceptionella omständigheter inte att inleda förfarandena. I princip är därför 3 procent den tröskel vi tittar på och jag tror att vi kommer att följa de förfaranden vi alltid har följt. Vi kommer inte att ändra förutsättningarna, inte ens i den nuvarande situationen.

Talmannen. – Fråga nr 36 från **Olle Schmidt** (H-0668/08)

Angående: Bolånekrisen och finansiell reglering

Vi har under våren sett fortsatta ekonomiska problem och press på de globala finansmarknaderna, inte minst genom bolånekrisen. När nu både Fannie Mae och Freddie Mac får kapitaltillskott av amerikanska staten skakas bolånemarknaden i grunden. I juli var jag i Washington D.C. och träffade flera senatorer som trodde att botten på bolånekrisen ännu inte var nådd utan skulle komma först 2010.

Vad är din syn hur länge finanskrisen kommer att fortgå? Hur ser du på effekterna av den signal som sänds till marknaden genom att man i USA räddar institutioner i knipa, även om de vanligen inte skyddas av staten? Först ut var som vi alla vet Bear Stearns och nu omfattas även Fannie Mae och Freddie Mac av stödet.

Hur ser du på den pågående och kommande översynen av redan existerande regelverk, t.ex. Lamfalussy- och Capital Requirements-direktiven? Hur ser du på risken för att förändringarna blir så stora att Europas konkurrenskraftiga finansmarknad skadas?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Det har nu varit oro på de internationella finansmarknaderna i ungefär ett år, och samspelet mellan de förluster som hopar sig inom finanssystemet och de försämrade ekonomiska framtidsutsikterna gör det mycket svårt att förutsäga när oron tar slut. Den nuvarande situationen på finansmarknaden visar hur det problem som från början verkade vara begränsat till ett specifikt marknadssegment som gällde Förenta staterna och subprimelån snabbt kan beröra hela den internationella finansmarknaden.

Alltmedan förluster som är koppade till de amerikanska subprimelånen har spritt sig via sammanlänkade marknader och komplexa finansprodukter har flera viktiga kreditmarknader rubbats. Problemen med dessa marknaders sätt att fungera har emellertid varit mest kännbara inom banksektorn, som har drabbats av stora förluster, och på grund av den bristande likviditeten på penningmarknaden har det krävts stöd från centralbankerna.

Trots detta har ett antal finansinstitut i Förenta staterna och Europa räddats från insolvens efter allvarliga svårigheter med att få tillgång till likvida medel. Dessa ingripanden i den offentliga sektorn har återspeglat oro över riskerna för den ekonomiska stabiliteten och har överlag mötts av positiv respons från finansmarknaderna.

I Förenta staterna väntar man sig att återställningen av dessa bostadslåneavtal, som en följd av den vilseledande försäljningen av subprimelån i det förflutna, kommer att fortsätta till mitten av 2009. Problemen på den internationella finansmarknaden fortsätter att vara akuta – ni har redan diskuterat dessa frågor i dag – eftersom de delvis beror på utvecklingen i själva finanssektorn och delvis på följderna av den försämrade ekonomiska omgivningen.

På grund av osäkerheten om den slutliga omfattningen och lokaliseringen av kreditförlusterna fortsätter investerarnas förtroende att undermineras, och de totala förluster som bankerna hittills har avslöjat ligger

under beräkningarna av de totala förlusterna i hela det finansiella systemet som baseras på olika prognoser om framtida bolåneförluster.

Bankerna tvingas i allt större utsträckning att rekapitalisera, ofta till höga kostnader och under svåra marknadsvillkor. Dessutom återspeglas problemen inom banksektorn alltmer genom skärpta utlåningsregler och minskad utlåningsverksamhet inom bankerna.

De högre finansieringskostnader det medför och den minskade kredittillgången kommer troligen att samverka med andra svårigheter, till exempel de höga oljepriser och den stigande inflation som den globala ekonomin står inför.

På grund av detta har de ekonomiska framtidsutsikterna för EU och euroområdet försämrats ytterligare sedan kommissionens vårprognos 2008. De ekonomiska utsikterna varierar i alla medlemsstater. När de ekonomiska villkoren försämrats räknar man med att trycket på bankernas balansräkningar fortsätter.

När det råder svaga marknadsvillkor krävs det fortsatt vaksamhet från de offentliga myndigheterna, framför allt från centralbankerna, tillsynsmyndigheterna och finansministrarna, för att övervaka marknadsutvecklingen. Behovet av ytterligare ingrepp i händelse av en systemkris kan inte uteslutas.

I ett vidare sammanhang vidtas konkreta åtgärder för att hantera svagheter i finansmarknadernas regelverk. I anslutning till Ekofinrådets diskussion i oktober 2007 har en färdplan med regleringsåtgärder antagits.

Trots att denna färdplan endast gäller EU överensstämmer den med motsvarande initiativ på global nivå. Syftet med färdplanen är att förstärka öppenheten, ta itu med värderingsfrågor, förstärka banktillsynen och undersöka strukturella marknadsfrågor genom att analysera relevanta svagheter i regelverket samt att formulera lämpliga politiska åtgärder. Kommissionen arbetar för närvarande med att se till att denna färdplan levereras i tid, tillsammans med konkreta initiativ för att förstärka öppenheten för investerare, marknader och tillsynsmyndigheter, reviderade kapitalkrav för bankerna och reglering av kreditvärderingsinstituten.

I detta avseende har kommissionen slutfört sitt externa samråd om föreslagna ändringar av kapitalkravsdirektivet och avser att lägga fram ett förslag under de kommande månaderna.

Kommissionen överväger också att införa lagstiftning om kreditvärderingsinstitut. I detta sammanhang inleddes ett offentligt samråd i slutet av juli 2008.

Framsteg har också uppnåtts när det gäller tillsynssamarbete över gränserna inom EU i och med ikraftträdandet av ett nytt samförståndsavtal i början av juli 2008.

Generellt sett är ett av målen med Lamfalussyöversynen att förbättra de nya tillsynsbestämmelserna, och kommissionen planerar till exempel att se över besluten om EU:s tillsynskommittéer.

I alla sina ansträngningar är kommissionen väl medveten om den globala dimensionen av det gensvar som krävs, och i detta avseende samordnar vi våra svar med våra partner.

Olle Schmidt (ALDE). - (EN) Ibland flyger en fråga i väg och jag medger att det kanske är lite ovanligt, men jag tackar kommissionen för att den har gett ett så ärligt svar. Min vädjan och min oro är att vi överreagerar, och jag hoppas att kommissionen kan överväga det. Jag håller med om att vi bör handla och reagera, men vi får inte överdriva, eftersom vi behöver en balanserad strategi. Annars – och jag anser att det är något vi bör överväga på lång sikt – skulle vi kunna skada tillväxten i Europa. Därför menar jag att vi bör hålla oss till en balanserad strategi, och jag litar på att kommissionen ser till att dessa åtgärder genomförs på lämpligt sätt.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. - (EN) Jag anser att kommissionen verkligen är balanserad. Vi har diskuterat i en timme, och många parlamentsledamöter efterlyste mycket snabba åtgärder, men kommissionen har verkligen en balanserad strategi.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) I dag diskuterade vi den globala finanskrisen och dess inverkan på vår ekonomi. En ledamot nämnde att en bank i hennes land redan hade gått i konkurs. Är ni medveten om någon överhängande fara för att bankerna kommer att gå i konkurs i våra länder, i EU-länderna?

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Jag skulle vara intresserad av att få veta något om den nuvarande situationen när det gäller faktiska inköp i motsats till de finansiella transaktionerna inom energisektorn. Ämnar kommissionen i statistiken tydligt ange vilka de faktiska energiinköpen är och vad som bara är föremål för handel på finansmarknaderna, och planerar kommissionen att införa regler för blankning?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) I mitt land, Lettland, finns det gott om banker, och insolvens kan mycket väl uppstå. Jag anser att vi har en ganska avancerad marknad. Men detta sker under övervakning av centralbanken och det var åtminstone ingen som helst oro på de lettiska finansmarknaderna. Därför kan jag försäkra er att den lettiska finansmarknaden är mycket stabil och att det inte har varit någon oro. Men det är mycket viktigt att betona den roll som banktillsynen bör spela och att alla villkor för denna tillsyn uppfylls av affärsbankerna.

När det gäller energiinköpen kommer jag, om ni går med på det, att ge ett skriftligt svar, eftersom jag anser att det är en mycket specifik fråga och tvekar att ge en konkret siffra.

Talmannen. – Fråga nr 37 från **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0679/08)

Angående: Flygsäkerheten

Den tragiska flygolyckan med ett Spanair-plan härförleden skördade många dödsoffer, och detta tillsammans med tillbudet där en Boeing 737 från Ryanair tvingades nödlanda i Limoges, med 26 skadade som följd, väcker på nytt frågan om huruvida gemenskapens uppsättning av lagstiftnings- och kontrollinstrument på flygsäkerhetsområdet räcker till och tillämpas på effektivt sätt. I förordning (EG) nr 1899/2006 åläggs uttryckligen operatörer att införa haveriförebyggande flygsäkerhetsprogram samt bestämmelser som ska tillämpas på flygtransporter med civila flygplan (certifiering, tillsyn, underhåll, instrument/utrustning, luftfartsskydd m.m.).

Anser kommissionen att dessa bestämmelser är tillfredsställande och tillräckliga, eller anser den att striktare kontrollramar bör utformas för operatörerna? Hur bedömer kommissionen genomförandet så här långt av direktiv 2003/42/EG, som handlar om införandet av ett rapporteringssystem för olyckor och allvarliga tillbud på flygsäkerhetsområdet? Anser kommissionen att insatserna för att skärpa kontrollmekanismerna och förvarningssystemen för bolag med tvivelaktig säkerhet och de inspektioner som Europeiska byrån för luftfartssäkerhet utför hos medlemsstaternas luftfartsmyndigheter har varit tillfredsställande så här långt, och är kommissionen nöjd med de uppgifter som lämnas in för upprättandet av en svart lista?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Angående tillämpningen av EU-reglerna för verksamhet med luftfartyg ser kommissionen inga tecken på att det skulle finnas svagheter eller säkerhetsrelaterade kryphål i de respektive lagar om flygsäkerhet som blev tillämpliga inom EU så sent som den 16 juli 2008. De tekniska kraven för verksamhet med luftfartyg genomgår ständiga förändringar i takt med att den vetenskapliga kunskapen ökar. Detta uppnås genom ständig övervakning av flygbolagens resultat. Därför bedömer kommissionen att det i nuläget inte finns behov av något striktare kontrollsystem.

Angående tillämpningen av EU-reglerna om rapportering av händelser ser kommissionen positivt på att alla medlemsstater har infört ett obligatoriskt rapporteringssystem och samlar informationen i nationella databaser. Reglerna innefattar ett system för utbyte av information samt informationsspridning. Informationsutbytet är än så länge inte i full gång eftersom det kräver en överenskommelse om enskilda protokoll mellan varje medlemsstat och kommissionen för att uppdatera det centrala upplaget i enlighet med kommissionens förordning. Medlemsstaterna och kommissionen arbetar aktivt med frågan, men informationen är redan nu tillgänglig på nationell nivå.

Informationsspridningen har genomförts på ett korrekt sätt med utgångspunkt från kommissionens förordning av den 24 september 2007. Tillämpningen av informationsskyddet har införlivats i nationell lagstiftning, men det är ännu för tidigt att bedöma graden av effektivitet hos dessa bestämmelser, som utgör hörnstenen för god rapporteringssed genom att garantera rapportörernas förtroende.

Angående kontrollen av flygbolag med tvivelaktig säkerhet försäkrar kommissionen att EU-reglerna om driftsförbud för flygbolag som bryter mot säkerhetsreglerna tillämpas samvetsgrant. I dag gäller 54 procent av alla inspektioner av flygplansramper i Europa europeiska flygbolag. Detta innebär att kommissionen riktar lika stor uppmärksamhet mot europeiska och utomeuropeiska flygbolags säkerhet. Medlemsstaternas civila luftfartsmyndigheter trappar upp tillsynen av sina lufttrafikföretag tack vare ett kontinuerligt och nära samarbete. Resultaten av rampinspektionerna har varit ett särskilt effektivt instrument för att förebygga driftsrestriktioner för lufttrafikföretag inom gemenskapen.

Angående EASA:s standardiseringsinspektioner av nationella civila luftfartsmyndigheter kan kommissionen försäkra att det är tack vare det nära samarbete och ömsesidiga förtroende som etablerats mellan medlemsstaternas civila luftfartsmyndigheter och EASA som hållbara lösningar nu avtalas och utarbetas mellan byrån och de inspekterade myndigheterna. Ett exempel på det goda samarbetet är att byrån har lyckats

dubbla antalet inspektioner sedan de relevanta reglerna infördes 2006, och de skyddsåtgärder som infördes mot en medlemsstat i slutet av det året lyftes nu i veckan.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Jag tackar kommissionen för svaret men har fortfarande funderingar. Flygolyckor inträffar relativt sällan om man ser till antalet flygningar, men dessa olyckor orsakar fortfarande många dödsfall, ger upphov till tvivel hos allmänheten och undergräver förtroendet för vår politik och våra inspektioner.

Jag har inte sett några förslag på åtgärder eller fördelning av nya ansvarsområden eller uppdrag till säkerhetsorganisationen. Detta rör inte bara flygbolagen utan även de civila myndigheter som ansvarar för inspektionerna i medlemsstaterna. Det rör också svarta listan: Vilka kriterier är den baserad på? Tänker ni stödja den? Jag har inte fått något svar som motsvarar konsekvenserna av dessa olyckor och de problem som de skapar utöver de tragiska effekterna på människors liv.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag kan försäkra er om att säkerhetssystemet i Europa ligger på högsta nivå. Det är väldigt tydligt att det tillämpas, och vi har alla åtgärder på plats.

Tyvärr kan det inte förhindra att olyckor sker. Jag är väldigt ledsen över att människor har dött, men det beror inte på att säkerhetsnivåerna inom EU inte har varit tillfredsställande.

Så fort vi vet resultaten, vad som orsakade olyckan, kommer vi att genomföra analyser, och om det finns behov av att förstärka vissa åtgärder kommer vi att göra det.

Men i dagsläget kan jag garantera att Europas luftfartssäkerhet håller den högsta standarden i världen.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Situation är denna: Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA) får allt större befogenheter för att garantera en enhetlig säkerhetsstandard i Europa, vilket är mycket välkommet. Dess befogenheter utökas nu för andra gången. Däremot sker ingen ökning av EASA:s budget, och inga andra finansieringskällor identifieras. Det finns två alternativ här. Det första alternativet är att inte behandla alla byråer lika. Jag vill inte gå lika långt som vissa av mina kolleger, som påstår att ingen skulle märka om somliga byråer upphörde med verksamheten. Men EASA är annorlunda: om EASA inte har några pengar sätts människoliv på spel.

Det andra alternativet är tredjepartsfinansiering, vilket betyder att man skulle stärka EASA:s ekonomi via någon form av avgift som baseras på biljettpriset. Min fråga är: Vilket av dessa två alternativ skulle ni föredra?

Fru talman! Om jag får skulle jag också vilja komma med en kort kommentar som ligger utanför föredragningslistan: jag stöder helhjärtat det som ledamoten från Polen sa om uppförandet under sammanträdet.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Oavsett vilken byrå det gäller anser jag att direktfinansiering via skattepengar är det bästa, för om byrån har egna inkomster kan man aldrig garantera att allmännyttiga tjänster faktiskt tillhandahålls. Därför menar jag att det bästa är om byråerna finansieras via budgeten, men om det finns möjlighet till kompletterande finansiering så bör detta utvärderas. I vilket fall som helst diskuteras varje budget i enlighet med det förfarande och de strikta regler som den europeiska lagstiftningen kräver.

Del II

Talmannen. – Fråga nr 38 från **Emmanouil Angelakas** (H-0612/08)

Angående: Driftsäkerhet för kärnkraftverk

Alla vet att EU nu genast måste bemästra de svårigheter det innebär att möta den ständigt ökade efterfrågan på energi. Eftersom olje- och naturgasreserverna tillsammans med förnybara energikällor endast täcker en del av dessa behov, kommer lösningen som användningen av kärnenergi erbjuder naturligtvis än en gång i fokus. Samtidigt oroas EU-medborgare alltmer av frågan om driftsäkerheten för kärnkraftverk och korrekt hantering av kärnavfall, särskilt efter incidenterna nyligen då radioaktiva ämnen läckte ut i Frankrike och Slovenien

Det är alltså förståeligt att många frågor uppkommer. Hur hög är driftsäkerheten för kärnkraftverk i alla EU-länder och hur hög kommer den att vara för de nya kärnkraftverk som kommer att byggas i Turkiet och i andra Balkanländer och vilka garantier finns att deras drift kommer att vara säker? Har kommissionen undersökt om det är nödvändigt att bygga nya kärnkraftverk? Vad blev slutsatserna? Har man slutligen beräknat hur stort EU:s behov av kärnenergi kommer att vara inom den snaraste framtiden?

Andris Piebalgs, *ledamot av kommissionen*. – (EN) EU använder sig i dagsläget av kärnkraft för 30 procent av sin elproduktion, och den motsvarar två tredjedelar av EU:s kolfria elektricitet. Efterfrågan på energi i Europa väntas växa med 20 procent och efterfrågan på el med 38 procent fram till år 2030.

Som ett resultat av detta skulle andelen elektricitet av den slutliga efterfrågan på energi växa från 20 procent till 23 procent. Kapaciteten för elproduktion väntas växa med 31 procent, men enligt de grundantaganden från PRIMES som kommissionen har studerat kommer andelen kärnkraft att minska från 30 procent till 20 procent av elproduktionen.

Dessutom konstaterade Internationella energioorganet (IEA) i sin nyligen publicerade översyn av EU:s energipolitik att "EU:s kärnenergiproduktionskapacitet kommer att minska framöver, såvida man inte inom en snar framtid gör betydande investeringar för att förlänga kärnkraftsverkens livslängd och ersätta anläggningar när driftstiden går mot sitt slut".

Det är upp till varje medlemsstat att avgöra om man vill förlita sig på kärnkraft för att producera elektricitet och därför starta nya projekt, eller fortsätta med en utfasning av kärnkraften. Om medlemsstaterna väljer att investera i ny kärnkraftsproduktion kommer kommissionen att använda alla tillgängliga medel för att säkerställa att de nya projekten på området lever upp till de högsta standarderna för säkerhet och icke-spridning enligt kraven i Euratomfördraget.

Att garantera en hög nivå på säkerhet och skyddsåtgärder under en kärnenergianläggnings hela livscykel prioriteras också när det gäller utvidgningen av EU, och i förbindelserna med tredjeländer genom instrumentet för kärnsäkerhetssamarbete.

Kommissionen följer helhetsbilden av de pågående investeringarna inom EU:s kärnenergisektor. År 2007 antog kommissionen det vägledande programmet för kärnenergi, som ger en överblick över läget inom EU:s kärnenergisektor. I nuläget uppdaterar kommissionen detta meddelande, som är en del av dess övergripande strategiska energiöversyn. Det bör finnas tillgängligt före utgången av 2008.

Dessutom har kommissionen tagit två initiativ för att vidare diskutera kärnenergens framtid och fastställa kraven för dess utveckling. Det första är "Europeiska högnivågruppen för kärnsäkerhet och avfallshantering", som inriktar sig på att identifiera säkerhetsproblem som ska prioriteras och att rekommendera åtgärder som ska vidtas på EU-nivå.

Det andra, Europeiska kärnenergiforumet, är avsett att vara en plattform för en bred och öppen diskussion med aktörer i branschen om möjligheter och risker med kärnenergi.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag inser att vi bör vänta till årets slut så att vi kan se resultaten av dessa studier och därefter dra en bättre slutsats.

Jag skulle gärna vilja höra kommissionsledamoten kommentera några uppgifter som har varit kända sedan förra året: Ryssland är i färd med att bygga ett flytande kärnkraftverk som ska stå färdigt år 2010 och skickas till en avlägsen del av Ryssland. Det finns planer på att bygga ytterligare sex sådana kärnkraftverk för distribution till länder som efterfrågar dem och redan har visat intresse.

Vad är er kommentar till detta, ur säkerhetssynpunkt?

Andris Piebalgs, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Ryssland ingår också i det internationella atomenergiorganet (IAEA), och den ryska kärntekniken motsvarar internationell standard. Om något land skulle vilja ha ryska kärnteknikanläggningar så finns det alltså internationella regler som Ryssland följer.

När det gäller EU är det tänkbart att rysk energiteknik kan användas, förutsatt att kommissionen är positivt inställd till detta och att den ryska tekniken kan konkurrera med andra leverantörers teknik när det gäller standardens nivå.

Att tekniken är rysk betyder alltså inte att den inte är säker.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (EN) Herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja ställa ytterligare en fråga om det välkända kärnkraftverket Ignalina.

Vår premiärminister hade nyligen ett möte med Europeiska kommissionens ordförande José Manuel Barroso, och i våra tidningar har man tolkat det som att det finns en splittring, att det är möjligt att kärnkraftverket kan komma att användas ännu en tid.

Vad är er åsikt, och vad skulle ni rekommendera den litauiska regeringen i den här situationen?

Zita Plešinská (PPE-DE). - (SK) Kärnkraftverk och kärnanläggningar tillhör de installationer som övervakas allra mest noggrant med hänsyn till säkerheten.

Framtidsperspektiven för användningen av kärnkraft i Slovakien, verksamhet som kräver konstruktion av en tredje och fjärde reaktor i Mochovce och åtagandet att stänga reaktorerna i Jaslovské Bohunice år 2006 och 2008, är alla svåra uppgifter för Slovakien.

Varför visar kommissionen en sådan politisk försiktighet när det gäller byggnationen av kärnkraftverket i Mochovce? Har kommissionen verkliga betänkligheter om dess säkerhet?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. - (EN) Jag börjar med Ignalina, eftersom jag har talat om det många gånger tidigare.

Under anslutningsförhandlingarna kom Litauen och förhandlingsparterna – de övriga medlemsstaterna – överens om att det skulle stängas av säkerhetsskäl senast i slutet av 2009. Detta fördrag tillhör primärrätten och har ratificerats av alla medlemsstater. Kommissionen deltar inte i denna process. Kommissionen är fördragets väktare, och dess roll är egentligen att se till att lagen följs.

Därför kan jag inte ge dig några goda nyheter om ändrad inställning, eftersom kommissionens inställning bestäms av fördraget. Vad kan man göra? Fördraget innehåller, såvitt jag vet, allmänna bestämmelser om stöd till Litauens förändringar inom energisektorn: ett övergripande paket på 1, 3 miljarder euro, om jag minns rätt. Detta stöd bör riktas till områden som kan stärka Litauens energiförsörjning genom starkare förbindelser och genom att finansiera energieffektiva åtgärder och alternativa energikällor. Detta är den väg man bör gå, men som jag ser det finns det ingen möjlighet att ändra fördraget, eftersom bara en regeringskonferens och ratificering kan ändra i Europeiska unionens primärrätt.

Vad gäller Mochovce så är det enligt kommissionens åsikt samma fråga som den om Ignalina – det är ingen skillnad i synsättet. Vi har dock analyserat situationen för Mochovce, och i dagens värld finns särskilda krav för de nya utmaningar som vi står inför. Vi har också sett att det finns säkerhetsproblem i och med att flygplan kan användas för att attackera kärnanläggningar. Den teknik som föreslogs för de nya reaktorerna bemötte inte det problemet i tillräckligt hög grad. Det är därför som vi bad leverantören att tillsammans med de slovakiska tillsynsmyndigheterna för kärnenergi vidta några ytterligare åtgärder för att garantera att ett kärnkraftverk som attackerades på det sättet inte skulle få några bestående skador.

Talmannen. - Fråga nr 39 från **Liam Aylward** (H-0624/08)

Angående: Investeringar i första generationen en prioritet för andra generationen

I Turmes förslag till betänkande (2008/0016/COD) om förslaget till direktiv om främjande av användningen av förnybar energi, som för närvarande behandlas i parlamentets utskott, ifrågasätts rådets och kommissionens bindande mål för biodrivmedel och förnybar energi inom transportområdet eftersom det inte har skett något genombrott inom forskning och utveckling avseende andra generationens biodrivmedel

Men är det inte så att vi borde utarbeta en tydlig regleringspolitik för dem som investerar i första generationens biodrivmedel? Varför? Det är samma investerare som investerar i forskning och utveckling avseende andra och tredje generationen som kommer att bygga anläggningar som lätt kan anpassas till de krav som andra och tredje generationens teknik ställer. De har inte råd att låta bli att investera i FoU för nästa generations anläggningar, eftersom deras anläggningar kommer att bli omoderna.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. - (EN) Kommissionen håller med om att det behövs en tydlig regleringspolitik för dem som investerar i första generationens biodrivmedel för att komma till andra generationens biodrivmedel.

Kommissionen ser första generationens biodrivmedel som en bro över till andra generationens biodrivmedel med träcellulosa som råmaterial.

Utan en bra inhemsk produktionsgrund för första generationens biodrivmedel kommer innovativa och effektiva produkter att ha svårt att komma ut på marknaden. Trots detta är en tydlig regleringspolitik mycket viktig, inte bara för att sporra tillväxten inom biodrivmedelsindustrin, utan också för att undvika negativa effekter på miljön. Utvecklingen av biodrivmedel bör inte heller skada livsmedelstryggheten, och bör alltså inte påverka matpriserna.

Samtidigt bör det inte råda några tvivel om att kommissionen vill skynda på utvecklingen av andra generationens biodrivmedel.

I det föreslagna direktivet om främjande av användningen av förnybar energi framgår tydligt att andelen biodrivmedel som tillverkas av avfall, restprodukter och cellulosa från icke-livsmedel ska vara dubbelt så stor som den andel som utgörs av andra biodrivmedel i förhållande till de nationella biobränslekraven.

Utöver detta ska medlemsstaterna också lämna rapporter om hur de har strukturerat sina stödsystem till fördel för andra generationens biodrivmedel.

EU ger också betydande stöd till den pågående forskningen om utveckling av andra generationens produktionsteknik. Aktiviteterna inom EU:s sjunde ramprogram för forskning har ett ökat fokus på andra generationens biodrivmedel och i synnerhet "biomass to liquid"-processer.

Forskningen bör omfatta teknik- och ekonomibaserade pilotstudier för att garantera ett attraktivt ekonomiskt kostnads-nyttoförhållande, men också en nettovinst som bidrar till gemenskapens mål att bromsa klimatförändringarna och skapa rimliga matpriser för alla medborgare i hela världen.

Kommissionens politik och kommissionens förslag har alltså anpassats särskilt till behovet av att utveckla andra generationens biodrivmedel, och till behovet av att, om det är nödvändigt, använda första generationens biodrivmedel och då på ett hållbart sätt.

Liam Aylward (UEN). - (EN) Herr kommissionsledamot! Får jag fråga varför ni tror att Europeiska unionen håller på att förlora kampen om informationen om fördelarna med starka och konsekventa mål för biodrivmedel, särskilt som tillgången numera är begränsad? Jag vill ställa den frågan i samband med biodiesel, som har potential att på ett betydelsefullt sätt bidra till att förbättra Europeiska unionens energiförsörjningstrygghet. Biodiesel kan framställas i enlighet med principerna om hållbarhet utan att äventyra livsmedelsförsörjningen, som ni nyss nämnde, och det är den enda förnybara energiform där Europa har ett starkt och brett ledarskap.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. - (EN) I sitt förslag försöker kommissionen inte avråda från att utveckla biodiesel eller från att använda biodiesel inom transportsektorn, framför allt eftersom det råder brist på just dieselproduktion i raffineringsbranschen i Europeiska unionen. Det handlar med andra ord inte om att vi vill avråda från biodiesel, men jag tror att om det inte finns tydliga hållbarhetskrav så kommer skadan från ett misslyckat projekt att bli till skada för hela branschen. Fokuseringen på biobränslen är så stark nu att vi inte har råd med några projekt som inte blir framgångsrika, eftersom det skulle innebära slutet för hela branschen.

Låt mig förklara varför jag känner så starkt för politiken för biodrivmedel. Det vi får inom transportsektorn är för det första effektivare bilar – och i denna kammare har det förekommit ett antal mycket tuffa debatter om bilar. För det andra har vi övergången till andra transportslag, men människor föredrar fortfarande i många fall att använda bilen. Det tredje är ersättningen med alternativa bränslen – ett av de alternativa bränslena är biodrivmedel, men vi bör tänka på att det produceras på mark som även skulle kunna producera mat. Därför tror jag att även om den här åtgärden är positiv – och den är helt klart positiv – så måste vi vidta alla nödvändiga försiktighetsåtgärder.

Teresa Riera Madurell (PSE). - (ES) Herr kommissionsledamot! När det gäller biodrivmedel kombineras ofta fakta och fiktion på ett sätt som lätt kan förvirra befolkningen och skada forskning, förnyelse och industriella investeringar på detta område.

Har kommissionen tänkt genomföra en strikt och objektiv informationskampanj inom EU för att klargöra läget?

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) De båda frågorna hade egentligen lika gärna kunnat behandlas tillsammans, men det underliggande budskapet i min irländska kollegas fråga, om jag nu lyckas göra det rättvisa, är att han skulle vilja se – eller att lagstiftningen borde främja – första generationens investeringar, eller att vi åtminstone inte bör be om ursäkt för lagstiftning som främjar första generationens investeringar, eftersom det leder till andra och tredje generationen.

Jag skulle vilja se frågan ur ett annat perspektiv och via talmannen fråga er, herr kommissionsledamot: Borde inte all lagstiftning på detta område av princip vara teknikneutral?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Låt mig börja med den andra frågan. Jag tror vi måste vara medvetna om något som vi lärde oss av diskussionen om oljan, nämligen att vi skulle kunna ställas inför en liknande situation med en oförutsebart ökande efterfrågan inom andra sektorer, och livsmedel är verkligen ett basbehov för människor. Därför behöver vi teknik som breddar våra möjligheter. Fler möjligheter uppkommer definitivt när man utnyttjar sådant som i regel bara blir till avfall. Därför tror jag absolut att vi måste främja andra generationens investeringar. Låt mig också säga att detta kanske inte är tillräckligt, för där har vi inga risker. Vi behöver ny teknik. Det handlar inte bara om att vi skulle vilja ersätta oljan med biodrivmedel, utan om att vi har teknik som verkligen garanterar att vi inte får den här konkurrensen, eller åtminstone begränsar konkurrensen. Det är därför jag fortfarande tror att andra generationen förtjänar särskild uppmärksamhet – även om alla typer av teknik i teorin borde vara likvärdiga.

När det gäller utbildning så tror jag att detta är en mer allmän del av utbildningen. Det finns utbildningsprogram, för i regel är detta inte utbildning om biodrivmedel utan om hållbarhet, energieffektivitet och en helt ny inställning till miljön och att veta att vad man än använder, så tas det någonstans ifrån och det kommer alltid att leda till skador. I diskussionen om biodrivmedel glömmar vi ibland bort att även oljan framställs, och ibland framställs den av tjärsand. Nyligen offentliggjordes bilder på var den producerades. Det är ingen bondgård och det är verkligen också en utmaning. Så jag tror att när vi alla utnyttjar energi så bör vi försöka göra det så effektivt som möjligt och följa trenden att utnyttja miljövänlig energi och att stödja den även om det kostar lite mer.

Talmannen. – Fråga nr 40 från **Avril Doyle** (H-0632/08)

Angående: Biobränslen

Bör inte biodiesel snarare än bioetanol prioriteras vid fastställandet av mål för biobränslen?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen inser att det finns en större efterfrågan på biodiesel i Europeiska unionen som ersättning för diesel än på bioetanol, som skulle kunna minska bensinförbrukningen.

Mot den bakgrunden kan man förvänta sig att förbrukningen av biodiesel inom EU kommer att förbli större än förbrukningen av bioetanol under de närmaste åren. Trots det anser kommissionen inte att det är nödvändigt att ha tekniskspecifika mål, eftersom både biodiesel och bioetanol kan spela en viktig roll för att minska oljeberoendet i den europeiska transportsektorn.

Trots detta är det andra generationen som främjar biodiesel eller bioetanol var för sig, men fortfarande är efterfrågan på den europeiska marknaden definitivt störst för diesel. Jag tycker inte vi ska diskriminera mellan etanol och diesel, utan vi bör uppmuntra andra generationen i stället för första generationen.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Skulle ni kunna kommentera och redovisa era synpunkter på hela frågan om hållbarhet i hela livscykeln för biodrivmedel, eller för transportbränslen i stort, i anslutning till Turmesbetänkandet? Med andra ord de totala koldioxidsänkningarna från början till slut, inklusive odling, produktionsmetoder, transport, raffinering och användning. Var hamnar ni i diskussionen om den procentuella minskningen av koldioxidutsläppen? Sällar ni er till dem som tror på 40–45 procent, eller 35 procent?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag skulle ansluta mig till dem som säger 35 procent. Vi måste komma ihåg att om vi kommer med krav som helt bannlyser biodrivmedel från marknaden och det finns för stor risk för prisökningar, så kommer vi att gå över till olja i ännu högre grad, och kanske till kol- och vätskebaserad teknik.

Jag anser att det alternativet är sämre än att behålla 35 procent som tröskel, för en tröskel på 35 procent sparar helt klart koldioxid.

Så jag säger 35 procent. Nu handlar det om att förhandla med parlamentet och rådet. Om det skulle bli en annan siffra så kan jag leva med den, men jag tycker 35 procent är ganska tufft, för när vi diskuterade siffran i kollegiet fanns det också olika läger, och siffran har redan ifrågasatts av båda lägren, ett som tror på biobränslen och ett som skräms av biobränslen. Därför blev 35 procent den kompromiss vi kom fram till.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Fru talman! I dag letar vi efter olika sätt att utveckla alternativa energikällor. Tillsammans med min kollega Reinhard Rack besökte jag Nya Zeeland i juli. Jag var intresserad av användningen av geotermisk energi. Min region, Stará Ľubovňa i Slovakien, har liknande geotermiska energiresurser, men för att utveckla dem krävs det stora finansiella resurser.

Hur ser kommissionen på användningen av geotermisk energi?

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Jag vill gärna ta upp en fråga som ännu inte har tagits upp i diskussionen i någon större utsträckning. Biodrivmedel, biodiesel och bioetanol har alla olika effektivitetsvärden och olika klassificering, även i fråga om koldioxidutsläpp. En fråga som egentligen inte har tagits upp är den faktiska energiförbrukningen när dessa olika bränslen framställs. Skulle kommissionen kunna kommentera detta?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. - (EN) Vi ser mycket positivt på utvecklingen av geotermisk energi, och jag tror att det förslag till direktiv som diskuteras just nu och klimat- och energipaketet kommer att underlätta användningen av förnybar energi, inklusive geotermisk energi.

Varför används den inte nu? Delvis därför att det inte räcker att bara fokusera på förnybara energikällor. Det är mycket enklare att överföra kostnaden för fossila bränslen på konsumenterna. För att använda förnybar energi, till exempel geotermisk energi, krävs det stora investeringar, och därför krävs det en specifik miljö för och fokusering på förnybar energi. Så jag tror att en förnybar energikälla som geotermisk energi kommer att utvecklas mycket bättre i EU, inte bara för elproduktion. I Köpenhamn till exempel används den för fjärrvärme. Det finns med andra ord olika tillämpningsområden för den tekniken, och den kommer att bli större i Europeiska unionen.

När det gäller energiinnehållet är det sant att biodrivmedel har lågt energiinnehåll och man behöver större volymer, och jag tror det skulle vara ett misstag att tro att vi kan ersätta oljan med biodrivmedel. Men här kör jag åtminstone en bil som drivs av biodrivmedel, och den enda nackdelen är att jag måste tanka den mycket oftare, men det gör ingenting. Därför säger jag att det är skillnad, men att skillnaden inte är så stor att den kan få mig att ändra mitt beteende.

Det blir däremot ett problem med elbilar. För tillfället är de mycket långsammare, åtminstone i det här skedet – stadsbilar. Kanske behövs det något slags hybrid, för om man färdas en längre sträcka så kanske elbilar inte räcker. Men för biobränsleddrivna fordon är detta inget problem.

Talmannen. - Fråga nr 41 bedömdes som otillätlig och frågorna nr 42-45 kommer att besvaras skriftligen. Eftersom frågorna 46, 47, 48 och 49 rör samma ämne kommer de att tas upp tillsammans:

Fråga nr 46 från **Georgios Papastamkos** (H-0613/08)

Angående: Prissättningspolitiken inom telekommunikationssektorn

Till följd av kommissionens ingripande för att reglera kostnaden för roamingsamtalen, har kommissionsledamoten med ansvar för informationssamhälle på förhand meddelat det pristak på roaming som kommer att gälla från sommaren 2009 i mobiltelefonsektorn och vars huvudmål är att minska de existerande skillnaderna i sektorn för SMS-tjänster.

Hur svarar kommissionen på industrins anklagelser att den bedriver en "populistisk" politik och försöket att kontrollera marknaden genom att införa pristak i stället för att skapa förutsättningarna för en sund konkurrens i telekommunikationssektorn? Hur kommer industrins uttalade motvillighet att anpassa sig till dessa planer att bemötas? Anser kommissionen att pristak borde användas även i andra områden av den inre marknaden?

Fråga nr 47 från **Giovanna Corda** (H-0618/08)

Angående: Prissänkningar på textmeddelanden (SMS) sända i annan medlemsstat (roaming)

Den europeiska gruppen av tillsynsmyndigheter, där de 27 tillsynsmyndigheterna i gemenskapen är medlemmar, har sedan ett år tillbaka uppmanat kommissionen att sätta en övre gräns för priserna på textmeddelanden av typ SMS vilka sänds och tas emot i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten. Kommissionen har gett operatörerna tid fram till den 1 juli 2008 för att sänka dessa priser, samt priserna på Internet, för meddelanden som sänds eller tas emot under resor i EU. Operatörerna har dock inte reagerat och detta får konsumenterna kännbart lida för.

Kan kommissionen tala om vad kommissionen planerar för åtgärder för att tvinga operatörerna att sänka de orimliga priser som konsumenterna får betala för SMS och Internet i samband med resor i EU samt om kommissionen tänker förlänga giltighetstiden till efter 2010 för de maximipriser för mobiltelefonsamtal, vilka infördes 2007?

Fråga nr 48 från **Brian Crowley** (H-0626/08)

Angående: EU:s roamingförordning

Vilka exakta framsteg har hittills gjorts i fråga om EU:s roamingförordning, och har mobilindustrins frivilliga sänkning av roamingpriserna för sms och mobila datatjänster lyckats?

Fråga nr 49 från **Marian Harkin** (H-0645/08)

Angående: Roamingavgifter

Kommissionen har ju beslutat att införa maxgränser för roamingavgifter på gränsöverskridande text- och dataöverföring. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att se till att inte människor som bor i och reser till gränsområden i ett visst land oavsiktligt drar på sig roamingavgifter?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Som ni vet fattade kommissionen i går beslut om ett förslag till ett andra roamingpaket – den här gången om sms- och dataroaming. Europaparlamentet minns säkert att den här analysen av marknaden gjordes på begäran av parlamentet, som under behandlingen av röstroamingpaketet i juni förra året i artikel 11 i förordningen införde att kommissionen skulle komma tillbaka till sms- och dataroaming under 2008. Det är precis vad kommissionen gjorde och ni vet att vi har föreslagit ett pristak.

Därmed kommer vi till frågan om prissättningen. Nej, vi fastställer inga priser. Vi fastställer tak under vilka operatörerna har möjlighet att konkurrera och förnya, antingen genom roamingerbjudanden under taket för maximala taltariffer eller med andra paket som kunderna sedan kan välja. Flexibilitet finns med andra ord.

När det gäller sms pekar allt på att priserna har varit mer eller mindre konstanta under det senaste året på nivåer som inte kan motiveras med hänvisning till de underliggande kostnaderna, och sms-marknaden lider av ungefär samma problem som marknaden för röstroaming.

I februari i år besökte jag GSM Associations världskongress i Barcelona och varnade branschen. Jag talade personligen med industriledare för att tala om för dem att de hade tid att sänka priserna själva och att tidsfristen var den 1 juli. Det vi har sett är att priserna på sms-roaming inte har rört sig alls från förra året fram till i år. Vårt förslag är därför att lägga ett tak på avgiften i detaljistledet på högst 11 cent och i grossistledet på högst 4 cent.

Om vi ser till dataroaming så har vi inkluderat åtgärder för att hantera de välkända fallen av fakturachocker, där kunder har varit tvungna att betala flera tusen euro när de kommit tillbaka från en eller två veckor i utlandet, eftersom de har använt sina mobiltelefoner för att ladda ner data på samma sätt som hemma där en datanedladdning kan kosta mellan 5 och 15 cent per megabyte. Utomlands kan kostnaden uppgå till 16 euro per megabyte, så ni kan föreställa er vilka fakturor man kan få om man inte är medveten om vad som pågår.

Därför har vi föreslagit flera olika åtgärder. Den första är en öppenhetsåtgärd för att informera medborgare som överskrider en gräns om vad dataroaming kommer att kosta. Den andra är en åtgärd där konsumenten tillsammans med sin operatör kan fastställa ett tak över vilket han eller hon inte vill betala mer, så att kommunikationen sedan stängs av. Och den tredje har vi föreslagit för vi har sett att hela problemet beror på kraftigt uppblåsta grossistkostnader som operatörerna tar ut av varandra. Därför föreslår vi ett tak i grossistledet på en euro per megabyte och hoppas att normala prisstrukturer sedan kan utvecklas och erbjudas konsumenterna.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Innan jag lägger fram min kompletterande fråga vill jag gratulera kommissionsledamot Viviane Reding till dagens omröstning i Europaparlamentet till stöd för paketet om elektronisk kommunikation. Detta är ännu ett initiativ som bär er signatur, fru kommissionsledamot, liksom den policy ni har drivit så beslutsamt när det gäller roamingavgifter.

Men är inte risken att denna roamingpolicy kan leda till att de europeiska mobiltelefonföretagen inför samma system som företagen i utomeuropeiska tredje länder, där konsumenterna inte bara får betala när de ringer själva, utan också när de tar emot samtal?

Marian Harkin (ALDE). – (EN) För det första vill jag gratulera kommissionsledamoten till roamingpaketet. Jag tror det blir goda nyheter för många telefonanvändare i EU. Min fråga avsåg oavsiktliga roamingavgifter, när man befinner sig nära en gräns – något som jag har stor erfarenhet av själv. Jag hörde vad ni sa om

öppenhetsinitiativet, nämligen att användarna skulle informeras om vad kostnaden blir när de överskrider en gräns. Det gällde inte telefonsamtal, men jag vill bara fråga om ni funderar på några initiativ inom det området och, om ni inte har det, om ni skulle kunna tänka er det öppenhetsinitiativ som ni nämnde för ett tag sedan i ert svar?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Låt mig först tacka parlamentsledamoten för hans gratulationer, men jag skulle vilja vidarebefordra hans gratulationer till parlamentet, för parlamentet har gjort ett fantastiskt arbete i en mycket svår situation med fem direktiv på bordet i mycket svåra frågor. Jag kanske inte instämmer till hundra procent med allt som parlamentet har godkänt, men det som parlamentet har gjort i dag är att föra upp den inre marknaden för telekom på dagordningen. Nu måste rådet titta på vad parlamentet har föreslagit och försöka hitta en gemensam väg, så att det här telekompaketet blir verklighet för branschen och konsumenterna.

Finns det inte en risk för att operatörerna försöker höja sina priser på något annat sätt om vi sänker priserna för roaming? När vi presenterade röstroamingpaketet förra året fick vi höra att operatörerna skulle tvingas höja sina nationella kostnader för röstmobiler, men det vi fick se var raka motsatsen. Så vad hände? För det första använder medborgarna sina telefoner nu när de är utomlands i stället för att stänga av dem. Så volymen för samtal har ökat enormt, med 34 procent på bara ett år.

För det andra har de nationella priserna inte stigit utan gått ner med 10–12 procent, eftersom det förekommer konkurrens på nationell nivå. Parlamentsledamoten minns säkert polemiken vid en viss tidpunkt om "bill and keep". Det är operatörerna som bestämmer vilket faktureringsystem de vill utnyttja. I Europa väljer vi att inte använda "bill and keep". Så gör man i USA. Jag har sett att priserna i USA är lägre än vad de är här, och jag har talat om väldigt tydligt för operatörerna att de bör välja sin affärsmodell. Det är inte kommissionens uppgift att göra det, men de måste vara överens med sina kunder. Det enda jag bryr mig om är att det ska finnas insyn, att priserna inte överstiger gränser som är oacceptabla, och att alla europeiska konsumenter kan känna sig hemma när de reser i Europa och när de kommunicerar i Europa.

När det gäller frågan om oavsiktlig roaming: ja, vi är medvetna om det. Eftersom jag är från Luxemburg kan ni föreställa er hur många klagomål jag får från kunderna i frågan. Vissa luxemburgare som bor i gränsområden har en operatör i vardagsrummet, en annan i köket och en tredje i sovrummet, så jag är fullt medveten om problemet. Det är därför vi har tagit upp frågan med de nationella tillsynsmyndigheterna, och vi följer frågan genom den europeiska gruppen av tillsynsmyndigheter. Vi kommer också att fortsätta göra detta med de nationella tillsynsmyndigheterna. Vi har också utökat öppenhetsinitiativet för data och sms i paketet som nu behandlas i Europaparlamentet. Det har redan förekommit en viss positiv utveckling när det gäller oavsiktlig roaming, till exempel på Irland, där man har arbetat bra på båda sidor av gränsen. Detta tycker jag är ett positivt synsätt, och jag tycker att även operatörerna borde vara mycket medvetna om oavsiktlig roaming. Även om det bara är en mycket liten procentuell andel av befolkningen som drabbas av detta, så är det operatörernas skyldighet att försöka lösa problemet.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Jag vill också gratulera till resultatet av dagens omröstning. Det skulle vara intressant att få veta om ni har några planer på att utarbeta ett arbetsprogram för BERT med överenskomna mål och en överenskommen tidtabell, så att vi kan göra tydliga framsteg även när det gäller det mellanstatliga samarbetet. Vi läste ju nyligen i *New Europe*, nyhetsskällan för Europa, att roaming enligt uppgift har kostat de europeiska konsumenterna 30 miljarder euro.

Jag vill tacka för att ni tar tag i frågan om roaming på ett proaktivt sätt. Är det enligt er mening också nödvändigt att utarbeta ett handlingsprogram för medlemsstaterna när det gäller att hantera några av de uppgifter som angetts av Europaparlamentet? Krävs det en ny institution här?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru kommissionsledamot! Som ni just har hört har ni fått välförtjänt beröm, och medborgarna applåderar er för att telekom i Europa har blivit billigare, med priser som förmodligen kommer att sjunka ännu mer i framtiden.

I det här sammanhanget skulle jag, om jag får, vilja gå över till en fråga som ofta ställs till mig. Jag är inte säker på om ni har ansvaret för detta område, så jag skulle vilja be er att skicka frågan vidare om det behövs. Inom telekomområdet kan kommissionen och kommissionsledamoten garantera att konkurrensen fungerar effektivt och att tjänsterna blir billigare genom att införa tak och andra åtgärder. Eftersom det är så, varför kan man inte göra samma sak när det gäller olja och oljerelaterade produkter? Varför har vi där en situation där priserna i regel bara rör sig åt ett håll, nämligen uppåt?

Viviane Reding, *ledamot av kommissionen*. – (DE) Fru talman! Det är egentligen kommissionsledamot Andris Piebalgs som borde svara på den frågan, men jag ska skicka den vidare till honom. Ett roamingsystem för oljeprodukter – det skulle verkligen inte vara dumt!

När det gäller den tidsplan som Paul Rübig frågade om: på bordet ligger nu vad jag tror är det andra roamingpaketet. Jag kan föreställa mig att parlamentet kommer att agera snabbt för att utarbeta sitt yttrande om detta roamingpaket, så att behandlingen kan avslutas före utgången av det franska ordförandeskapet.

Jag har också pratat med rådets franska ordförandeskap i dag. Rådets ordförandeskap kommer att ta tag i frågan och se till att rådet lägger fram en analys av kommissionens förslag så snabbt som möjligt, så att de nya bestämmelserna kan träda i kraft som planerat den 1 juli 2009. Det är vad medborgarna – konsumenterna – förväntar sig av både parlamentet och rådet.

Brian Crowley (UEN). - (EN) Fru talman! Jag vill bara be om ursäkt för att jag inte var här när kommissionsledamoten besvarade min fråga. Jag hade fastnat i ett annat möte. Jag är hemskt ledsen.

Talmannen. – Tack, herr Crowley, och tack för att ni inte insisterar på en kompletterande fråga.

Fråga nr 50 från **Paul Rübig** (H-0665/08)

Angående: Sändningsstopp för den kinesiska TV-kanalen NTDTV

Den 16 juni 2008 slutade företaget Eutelsat plötsligt att vidareförmedla New Tang Dynasty TV:s (NTDTV) program till Kinas fastland. Som orsak angavs ”oregelbunden energiförsörjning” till satelliten. Sedan dess har Eutelsat inte kommit med någon tillfredsställande förklaring till orsakerna. NTDTV har inte fått veta om det görs något för att avhjälpa de tekniska problemen. NTDTV är den största oberoende TV-kanal som sänder på kinesiska och den enda som fram till 16 juni kunde ses i Kina utan censur. NTDTV sänder på kinesiska och engelska. Redan 2005 var Eutelsat av den åsikten att avtalet om vidareförmedling av NTDTV:s program till Asien inte skulle förlängas, men till följd av ingripanden på det internationella planet kom detta att förhindras.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att program från oberoende TV-kanaler ska kunna fortsätta att sändas i Kina?

Viviane Reding, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Jag står till Brian Crowleys förfogande om han vill prata med mig senare och har en kompletterande fråga.

När det gäller sändningsstoppet för den kinesiska tv-kanalen NTDTV är kommissionen väl medveten om problemet och har därför uppmanat Eutelsat att klargöra situationen.

Vi fick en skrivelse från Eutelsat där man svarade att den definitiva förlusten av en av V5:s båda solpaneler har bekräftats av både Eutelsat och satellittillverkaren Thales Space.

För att säkra satellitens funktion stängde Eutelsat av de fyra transpondrar som tillhandahöll tv-sändningar direkt till hushållen, medan man behöll de återstående 20 transpondrarna som används för telekomtjänster.

Eftersom Eutelsat inte har någon annan satellit som täcker Asien har de försett sina kunder, inklusive tjänsteleverantören NTDTV, med en förteckning över konkurrerande satelliter med lämplig täckning och tillgänglig kapacitet.

Eutelsat påpekade också att deras satellit förmedlade utsändningar som representerade alla kanaler, kulturer och politiska ståndpunkter. De avstår från att ha några som helst synpunkter på kanalernas ideologiska eller politiska tillhörighet. Eutelsat bekräftade på nytt för kommissionen att de inte hade vidtagit några åtgärder mot NTDTV på begäran av den kinesiska regeringen eller någon annan. NTDTV sänds faktiskt fortfarande från en av deras europeiska satelliter.

Eutelsat lämnade också teknisk information som visade att det krävdes ganska stora parabolantennor för att kunna ta emot NTDTV, vilket gjorde det osannlikt att någon större del av befolkningen i Kina kunde ta emot den kanalen.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Kan ni ange ungefär när tjänsten och sändningskapaciteten kommer att vara återställd? Min andra fråga hänger samman med det: Tror ni att vi kommer att kunna skapa ett ”Europa utan gränser” även för tv, där samtliga nationella tv-utsändningar kan tas emot i hela Europa?

Viviane Reding, *ledamot av kommissionen*. – (EN) När det gäller den första frågan: Eutelsat har meddelat oss att felet inte går att åtgärda och att tv-sändningarna inte kan återupptas. Därför är det en rent teknisk fråga. Dessvärre är kapaciteten enbart 50 procent, så den energi som kan utnyttjas är bara 50 procent. Det är en teknisk fråga som dessvärre inte kan lösas.

Nu till den mer grundläggande frågan från ledamoten om huruvida vi en dag skulle kunna ha ett "Europa utan gränser" för tv. Där är vi inte än. Vi har direktivet om tv utan gränser, som nu genomförs i ett direktiv om audiovisuella tjänster utan gränser, där jag verkligen hoppas att betal-tv-tjänsterna ska kunna bli paneuropeiska tjänster. Drömmen är naturligtvis att det en dag inte längre ska finnas några gränser och att medborgarna, oavsett var de är, ska kunna ta emot de tv-kanaler de vill. Där är vi inte än, eftersom rättigheterna fortfarande säljs enligt ett nationellt system. En dag kommer Europa att vara i en situation där försäljningen av rättigheter också kan ske på europeisk nivå. Jag är för det. Jag kan inte införa det, men jag är för det, och jag tror att vi långsamt men säkert kommer att gå bortom den nationella handeln med rättigheter till en europeisk handel med rättigheter.

Talmannen. – Jag ber kommissionsledamot Vivian Redings återstående båda frågeställare om ursäkt, men frågorna 51 och 52 kommer att besvaras skriftligen.

Fråga nr 53 från **Seán Ó Neachtain** (H-0622/08)

Angående: Iriska som officiellt arbetsspråk inom EU-institutionerna

Hur avser kommissionen att tillämpa den nya strategin för flerspråkighet, särskilt när det gäller stärkandet av iriska som officiellt arbetsspråk inom EU-institutionerna?

Leonard Orban, *ledamot av kommissionen*. – (RO) Europeiska kommissionens nya strategi för flerspråkighet med rubriken "Flerspråkighet: en tillgång för Europa och ett gemensamt åtagande" antogs den 18 september 2008. Huvudsyftet med strategin är språklig mångfald och det bästa sättet att utnyttja och utveckla den för att främja interkulturell dialog, stimulera de europeiska företagens konkurrenskraft och förbättra de europeiska medborgarnas yrkeskunskaper och möjligheter att hitta arbete.

Strategin fokuserar på att uppmuntra inlärning och användning av främmande språk i medlemsstaterna, inte på den interna språkliga situationen i EU-institutionerna. Vi bekräftar på nytt vårt åtagande att utveckla medborgarnas förmåga att kommunicera på två språk utöver sitt modersmål. Samtidigt understryker vi behovet av att ställa ett bredare urval av språk till medborgarnas förfogande, för att de ska kunna välja utifrån sina speciella behov. Kommissionen kommer att lita till befintliga gemenskapsprogram, framför allt programmet för livslångt lärande, för att hjälpa medlemsstaterna att främja främmande språk genom att tillämpa denna strategi.

Genom rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958, ändrad genom artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 920/2005 av den 13 juni 2005, blev iriska ett av de officiella arbetsspråken i Europeiska unionens institutioner per den 1 januari 2007. Enligt artiklarna 2 och 3 i förordningen medges emellertid vissa undantag, som ska förnyas vart femte år, när det gäller användningen av iriska i Europeiska unionens institutioner. Detta undantag innebär helt enkelt att enbart förslag till förordningar inom ramen för medbeslutandeförfarandet och vissa tillhörande dokument, samt direkt kommunikation med allmänheten, just nu översätts från eller till iriska.

Enligt ovanstående bestämmelser gjorde kommissionen därför alla de iriska översättningar som krävdes för lagstiftningsförfarandet och lyckades överlämna dem i tid. Svar lämnades dessutom på iriska på de frågor som ställdes till kommissionen av medborgare eller juridiska personer. Kommissionen började också göra iriska versioner av sina viktigaste webbsidor tillgängliga, varvid man prioriterade innehåll som var av särskilt intresse för irisktalande.

När det gäller tolkning kan GD Tolkning uppfylla alla krav på tolkning till och från iriska från rådet, kommissionen eller utskotten, och kommer att försöka göra det i framtiden, genom att se till att det har nödvändiga resurser.

Seán Ó Neachtain (UEN) - (GA) Fru talman! Jag är mycket tacksam mot kommissionen för dess stöd, och för de framsteg som kommissionen har gjort när det gäller iriska. Vi brukar säga på Irland att "det som inte används blir förstört". Jag har bara 30 sekunder kvar, så jag kan inte slösa bort någon tid. Mer än en minut brukar jag inte få av parlamentet för att uttrycka mig på mitt eget språk.

Jag skulle vilja fråga kommissionsledamoten om kommissionen skulle tycka det var bra att iriskan utvecklas och om det skulle vara möjligt att använda det mer här i parlamentet och i de andra institutionerna, framför

allt på utskottsnivå, där språket kunde talas under längre perioder. Ett språk överlever inte på bara ett par sekunder.

Leonard Orban, *ledamot av kommissionen*. – (RO) Om man ser till de förväntningar som Europeiska unionen ställs inför kan vi med glädje konstatera att vi inte bara uppfyllt dem, utan överträffat dem. Europeiska kommissionen gick längre och nådde högre. Å andra sidan krävs det ytterligare gemensamma ansträngningar för att främja det iriska språket i större skala. De insatserna måste komma från såväl EU-institutionerna som de irländska myndigheterna och det irländska samhället i stort. Vi behöver till exempel fler iriska tolkar och översättare, och det målet är det svårt att uppnå om inte betydande resurser avsätts på nationell nivå, dvs. i Irland.

Därför samarbetar jag mycket intensivt med de irländska myndigheterna för att uppmuntra och stimulera dem som vill utbilda sig och skaffa sig de kunskaper som behövs för att kunna utföra språkligt arbete för EU-institutionerna.

Låt mig också understryka att vi har ett nära samarbete med de irländska myndigheterna när det gäller olika aspekter av frågan om det iriska språket, inte bara de institutionella aspekterna. Vi vill göra vårt bästa för att stimulera utvecklingen av irisk terminologi, och som jag sa samarbetar vi nära med samtliga berörda parter.

Talmannen. – Fråga nr 54 från Jim Higgins har dragits tillbaka.

Fråga nr 55 från **Marco Cappato** (H-0630/08)

Angående: Flerspråkighet i Europeiska unionens institutioner

Europeiska kommissionen har praktiktjänstgöringsprogram som den endast publicerar på engelska, franska och tyska⁽⁴⁾. Kommissionen publicerar EIDHR-volymer (europeiskt instrument för demokrati och mänskliga rättigheter) enbart på engelska, franska och spanska, och uppmanar de europeiska organisationer som vill lämna in projekt att enbart göra det på dessa språk, oberoende av deras nationalitet. Webbplatsen för kommissionens antidiskrimineringskampanj⁽⁵⁾ finns, i likhet med många andra, endast på engelska, och inloggningssidan är endast utformad på detta språk.

Vilken politik avser kommissionen att föra för att tillse att den flerspråkighet som det alltid värnas om i offentliga sammanhang och som är formellt sanktionerad i alla kommissionens handlingar tillämpas även i praktiken, med början i kommissionen egen dagliga verksamhet?

Leonard Orban, *ledamot av kommissionen*. – (RO) Europeiska kommissionens praktiktjänstgöringsprogram riktar sig till alla med universitetsexamen som inte har genomgått en sådan europeisk praktiktjänst tidigare och som behärskar åtminstone ett av Europeiska kommissionens arbetsspråk – tyska, engelska eller franska. Detta är en praktisk nödvändighet som gör det möjligt för en praktikant att ta del av de aktiviteter som genomförs av våra enheter och ha full behållning av sin praktiktjänst. All praktisk information och alla förklaringar till de sökande finns enbart på dessa tre språk. Å andra sidan finns reglerna för praktiktjänsterna på alla unionens officiella språk som gäller den dag kommissionen fattar sitt beslut.

För att kunna genomföra det uppdrag som anges i artikel 177 i fördraget måste antalet tillåtliga språk för förslag gällande det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter begränsas till de språk som för närvarande används och som människor förstår i respektive tredjeländer. Trots det accepteras numera de dokument som icke-statliga organisationer skickar till stöd för sina ansökningar via Pador, de icke-statliga organisationernas Internetbaserade system, på alla Europeiska unionens officiella språk.

När det gäller åtgärder för medvetandehöjande eller samordning som äger rum enbart inom EU och som enbart riktas till EU-medborgare, så kommer vi att behandla ansökningar som skickas in på respektive medlemsstaters språk. Förstasidan för Internetkampanjen mot diskriminering har en logotyp skriven på engelska, men den ger tillträde till webbsidor på praktiskt taget samtliga EU:s officiella språk.

När det gäller handlingsplanen för förbättrad kommunikation med medborgarna inrättade kommissionen 2006 en webböversättningstjänst inom GD Översättning, vilket ökar kommissionens kapacitet för flerspråkig kommunikation. Men mot bakgrund av Internets snabba utveckling och behovet av att i första hand garantera juridiska översättningar enligt förordning 1, måste kommissionen alltid försöka hitta rätt balans mellan att

⁽⁴⁾ http://ec.europa.eu/stages/index_en.htm

⁽⁵⁾ <http://www.stop-discrimination.info/>

ge relevant och aktuell information till olika intressenter inom EU och garantera den flerspråkiga karaktären för kommissionens samtliga webbplatser.

Den allmänna princip som styr användningen av olika språk på webbsidorna är att anpassa språket för var och en av webbplatserna efter målgruppen. Därför ser kommissionen till att man får översättningar på så många språk som möjligt av de webbplatser eller delar av webbplatser som är av intresse för samtliga medborgare, medan mer tekniska frågor, som är av intresse för specialister, antingen finns på ett begränsat antal språk eller enbart på originalspråket. På samma sätt är information som antas gälla under längre tid tillgänglig på fler språk än mer kortlivat innehåll.

Kommissionens skyldigheter enligt förordning 1 inkluderar översättning av alla förordningar, direktiv, lagförslag och officiellt godkänd information som kommissionen sänder till institutionerna till alla officiella språk. Å andra sidan besvaras alla skrivelser från medborgarna på avsändarens språk. Förutom att fullgöra dessa skyldigheter, och i enlighet med principen om flerspråkighet och mångkulturalism, gör kommissionen allt den kan för att garantera en rättvis behandling av medborgare, kulturer och språk.

Marco Cappato (ALDE). - (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Låt mig först säga att den åtskillnad ni föreslog att man skulle göra mellan dokument av teknisk natur och – om jag har förstått det hela rätt – dokument av allmänt intresse verkar vara mycket farlig och osäker, eftersom dokument av tekniskt slag i själva verket kan vara av stort allmänt intresse.

Problemet är enkelt: texter som enbart är arbetsdokument omges av språkliga begränsningar, men alla dokument som eventuellt skulle kunna riktas till allmänheten, även om de är av rent teknisk natur, måste hanteras flerspråkigt, dvs. översättas till samtliga officiella språk. Jag tycker framför allt att det är fullständigt obegripligt att anbudsinfordringar som gäller projekt om att främja demokrati och mänskliga rättigheter enbart ska vara tillgängliga på engelska, franska och spanska. Webbplatserna måste inte enbart vara flerspråkiga, utan registreras på samtliga språk. Slutligen kan jag inte förstå varför även det interna nyhetsbrevet *Commission en direct* nästan enbart ska finnas på engelska.

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. - (RO) Som jag sa är Europeiska kommissionen bunden av å ena sidan rättsliga skyldigheter enligt förordning 1 från 1958, och det råder ingen tvekan om att vi tänker uppfylla de skyldigheterna. Å andra sidan finns det vissa frågor, som dem som ni nämnde, som avser översättningar som är tillgängliga på Europeiska kommissionens webbplatser, och där kommissionen och EU:s övriga institutioner står inför ett svårt val.

Å ena sidan kan vi inte erbjuda innehållet på de webbplatserna på samtliga språk. Det är helt enkelt omöjligt att garantera full flerspråkighet för alla de dokument som finns på kommissionens webbplatser på grund av kommissionens begränsningar i fråga om ekonomiska och mänskliga resurser.

Det vi å andra sidan gör just nu är att öka antalet dokument som kan översättas till så många av EU:s officiella språk som möjligt utan att äventyra våra lagstadgade skyldigheter och inom ramen för de resursbegränsningar som jag har nämnt. Vi har visat oss flexibla när kommissionen ställts inför olika krav, och i den utsträckning det är fysiskt möjligt att uppfylla de kraven är vi beredda att visa samma flexibilitet igen.

Talmannen. - Jag är ledsen att jag måste göra övriga frågeställare besvikna, men på grund av tidsbrist måste vi tyvärr avbryta frågestunden här.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Robert Evans (PSE). - (EN) Detta är på sitt sätt ett slags ordningsfråga. Leonard Orban och jag har varit med ett tag, så jag hoppas att han uppfattar detta på rätt sätt. Ett av hans svar tog nämligen sex minuter, och eftersom vi försöker ta upp många frågor framöver undrar jag om han kanske kunde se till att hans svar blir lite mer fokuserade och kortfattade i framtiden, till förmån för samtliga ledamöter.

Talmannen. - (EN) Herr Evans! Vi har diskuterat frågan med vice ordförande Margot Wallström. Å ena sidan vet vi att kommissionen försöker ge oss svar som är så uttömmande som vi vill ha dem, men det minskar naturligtvis antalet ledamöter som kan delta. Tack ska ni ha, och jag är säker på att ni kommer att få uttömmande skriftliga svar.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.15 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ*Vice talman***17. Vitbok om hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma (debatt)**

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Alessandro Foglietta, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om vitboken om hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma (A6-0256/2008) (2007/2285(INI)).

Alessandro Foglietta, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Innan jag inleder diskussionen om betänkandet som vi ska rösta om i morgon, vill jag ta tillfället i akt att tacka min kollega Adriana Poli Bortone, numera italiensk senator. Det var av henne jag ärvde förslaget till betänkande och en redan detaljerad, noggrann studie av ämnet. Sedan vill jag tacka min personal, som har stöttat mig entusiastiskt och samvetsgrant genom att underlätta min undersökning och analys av detta fenomen. Slutligen vill jag tacka alla skuggföredragande, vilkas engagemang utan tvekan bidrog till att texten antogs i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, med ett praktiskt taget enhälligt stöd från samtliga partier.

När jag övertog det här förslaget till text frågade jag mig vad mitt mål som föredragande borde vara när jag genomförde en sådan här undersökning. Jag hittade svaret i dokumentets strategiska natur. Där fanns de båda pelare som jag sedan kom att basera mitt arbete på: för det första fullständighet, så att jag inte lämnade några luckor eller underskattade betydelsen av några av de många aspekterna av ämnet, och för det andra genomförbarhet, så att jag skulle kunna utarbeta ett verkligt framtidsinriktat dokument med effektiva instrument och lösningar.

När jag antog den här strategin utgick jag från de data, den statistik och de procentsatser som var allmänt tillgängliga i ännu. Procentsatserna är nedslående om vi tittar närmare på dem, eftersom över en miljard människor är överviktiga och över 300 miljoner lider av fetma enligt Världshälsoorganisationen. Fetma hos barn ökar snabbt och vi bör komma ihåg att sjukdomar relaterade till fetma och övervikt lägger beslag på upp till 6 procent av utgifterna för hälsovård i vissa medlemsstater.

När vi letade efter tänkbara lösningar var vi noga med att inte enbart skylla problemet med fetma på vissa typer av livsmedel. Problemet kommer inte att lösas genom att man eliminerar sådana livsmedel från vår kost, utan snarare genom att man lär konsumenterna, och framför allt ungdomar och barn, att äta förnuftigt. Fett är en viktig del av en näringsriktig kost, men i rätt mängd och vid rätt tidpunkt på dagen. Undervisning i näringslära, som jag tycker är mycket viktigt, handlar inte om att kunna skilja goda livsmedel från dåliga. Inget är skadligt i absoluta termer och inget behöver undantas från friska människors kost, om de inte lider av någon form av ätstörning.

En annan fråga som jag vill rikta er uppmärksamhet på är att fetma verkligen är en sjukdom. Det är en sjukdom vars orsaker inte bara är fysiska, utan ofta sociala eller psykologiska, men hur som helst alltid en sjukdom som kostar våra nationella hälsovårdssystem enorma summor varje år. Det är en sjukdom som i sig måste tacklas med praktiska lösningar på flera olika nivåer. Under de här månadernas arbete har jag emellertid kommit underfund med att denna aspekt är underskattad i den allmänna debatten, där man ofta ser fullt motiverade larmrapporter och medvetandehöjande kampanjer om anorexi, men där man också intar en fullständigt omotiverad, överslätande attityd mot övervikt, med slagord av typen "big is beautiful" etc. Detta är helt fel. Det skickar fel signaler. Vi diskuterar inte estetik eller utseende; vi talar om hälsa. Och precis som gisslet anorexi måste bekämpas energiskt så vill vi försöka bekämpa fetma på samma sätt, arbeta på de olika fronter som beskrivs i betänkandet, som innehåller en uppmaning till parallella och konsekventa ansträngningar.

Det krävs insatser från utbildare, hälsoexperter, livsmedelsindustri och media, framför allt tv. Alla måste ta sitt ansvar, det ansvar som de har eftersom de har möjligheter att vägleda allmänheten. Offentliga myndigheter, framför allt lokala myndigheter, måste också göra sitt.

Låt mig avsluta med en nyhet som har orsakat viss uppståndelse de senaste dagarna. En av de båda kandidaterna till Vita huset har nämligen sagt att det skulle vara lämpligt, rätt och riktigt att beskatta överviktiga medborgare, alkoholister och rökare. Detta är enligt min mening absurt som princip, men jag tror att vi måste ta tag i detta allvarliga problem på lämpligt sätt, för det är bara om vi verkligen tar itu med det på allvar som vi kan uppnå positiva resultat.

Talmannen. – Jag tänker be alla talare att hålla ett öga på tiden. Vi kan inte dra över tiden för denna debatt, eftersom det är en eftermiddagsdebatt och vi har en mycket snäv tidsram, framför allt när det gäller logistiken, till exempel tolkningstjänsten.

Se till så att jag inte behöver avbryta er, för jag tycker det är mycket obehagligt för ordförandeskapet och jag skulle föredra om ni alla tog ert personliga ansvar.

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag gläder mig verkligen åt Europaparlamentets betänkande om kommissionens vitbok om hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma. Låt mig framför allt gratulera Alessandro Foglietta till ett utmärkt arbete.

Det gläder mig att Europaparlamentet håller med kommissionen om att fetmaepidemin endast kan hejdas genom en integrerad strategi. Det gläder mig också att Europaparlamentet välkomnar kommissionens vitbok som ett viktigt steg mot att hejda ökningen av fetma och övervikt i Europa. Jag har också tagit del av parlamentets begäran om ett antal ytterligare åtgärder – inklusive mer lagstiftning – förutom de åtgärder som kommissionen föreslagit.

Under 2010 kommer kommissionen att göra en första avstämning mot de mål som angavs i vitboken 2007.

Om vi upptäcker att framstegen är otillräckliga blir vi naturligtvis tvungna att överväga ytterligare åtgärder, inklusive eventuell lagstiftning.

När det gäller övervakningsprocessen vill jag rikta er uppmärksamhet på den viktiga roll som Världshälsoorganisationen spelar. Vi arbetar tillsammans i linje med slutsatserna från Världshälsoorganisationens ministerkonferens i Istanbul, med fokus på att övervaka åtgärderna i medlemsstaterna för att genomföra både kommissionens vitbok och WHO:s strategi.

Slutligen vill jag redovisa något av den senaste utvecklingen när det gäller genomförandet av den europeiska strategin för hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma och som utgör ett svar på några av de krav på åtgärder som framförs i ert betänkande.

För att förstärka åtgärderna på europeisk nivå har kommissionen som ni vet inrättat en högnivågrupp inriktad på hälsofrågor som har anknytning till näringslära och fysisk aktivitet. Gruppen garanterar ett snabbt utbyte av idéer och praxis mellan medlemsstaterna och har översikt över alla statliga politiska åtgärder.

Om man ser till de olika intressenternas engagemang hittills håller de EU-omfattande organisationer som är medlemmar av den europeiska plattformen för kost, fysisk aktivitet och hälsa på att genomföra över 200 åtaganden inom nyckelområden, som ändrad sammansättning, märkning och ansvarsfull reklam för olika produkter.

Övervakningen är kontinuerlig och årsrapporter finns allmänt tillgängliga på kommissionens webbplats.

Som ett komplement till EU:s plattform finns det för närvarande offentlig-privata partnerskap mellan statliga myndigheter och den privata sektorn i 17 av EU:s medlemsstater, och jag anser att detta går åt rätt håll.

I juli träffade högnivågruppen den europeiska plattformen för kost, fysisk aktivitet och hälsa för att diskutera möjligheterna till samverkan och partnerskap, med särskilt fokus på saltreduktion, den överenskomna inledande prioriteringen för gemensamma åtgärder med medlemsstaterna.

Detta gemensamma möte var positivt och jag är säker på att sådana möten med både tjänstemän på hög nivå från medlemsstaterna och medlemmar från plattformen kommer att öka effekten av de åtgärder som vidtas av både statliga myndigheter och plattformens medlemmar i framtiden.

Låt mig också rikta er uppmärksamhet på kommissionens förslag i juli förra året om att avsätta 90 miljoner euro per år för inköp och distribution av gratis frukt och grönsaker i skolorna.

Att vända fetmavågen är en av de viktigaste offentliga hälsoutmaningarna vi står inför i Europa i dag.

Jag är tacksam för ert fortsatta stöd och ser fram emot att fortsätta dialogen med parlamentet om hur vi bäst kan gå vidare, så att Europeiska unionen kan spela sin roll fullt ut när det gäller att ta itu med denna fråga.

Małgorzata Handzlik, föredragande för yttrandet från utskottet för inre marknaden och konsumentskydd. – (PL) Herr talman! Fetma och övervikt utgör utmaningar för det moderna samhället. De orsakar många kroniska tillstånd såsom cirkulationsbesvär, högt blodtryck, typ 2-diabetes, stroke och vissa typer av cancer. Att bekämpa fetma och övervikt borde vara en prioriterad fråga för unionens hälsopolitik. Största möjliga antalet

partner bör engageras. Jag tänker på lokala myndigheter, medlemsstaterna och Europeiska kommissionen, men också på företrädare för näringslivet. Vi får emellertid inte glömma bort konsumenterna, som gör sina egna val när det gäller livsmedel. Utbildningskampanjer och främjande av fysisk aktivitet verkar vara den bästa strategin. Konsumenterna ska sedan få klar och begriplig information för att kunna fatta kloka beslut i livsmedelsfrågor. Men jag tror inte att man kan minska antalet överviktiga personer enbart genom att införa restriktioner för livsmedelsproducenterna. Jag tänker till exempel på reklamen.

Låt mig också rikta er uppmärksamhet på en annan delvis försummad aspekt av denna diskussion: lämplig utbildning för hälsovårdspersonal, främst i vård av diabetiker och behandling av diabetes. Sådan utbildning har delvis försummats, framför allt i de nya medlemsstaterna.

Czesław Adam Siekierski, *föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling.* – (PL) Herr talman! Jag hade nästan kunnat utarbeta det här dokumentet själv. Jag stöder åtgärderna som ingår i vitboken. Den handlar om att en sundare livsstil och fysisk aktivitet av alla slag är den effektivaste behandlingen. Vitboken innehåller också preventiva åtgärder i form av långtgående rekommendationer till livsmedelsproducenter, konsumenter, restaurangägare, livsmedelskedjor och reklambranschen. Även informationskampanjer nämns.

Samordning mellan olika politikområden och styrnivåer i kombination med medverkan av den privata sektorn är avgörande för ett effektivt genomförande av dessa åtgärder. Vi måste ta itu med problemet tillsammans. Särskild uppmärksamhet måste ägnas åt att genomföra de åtgärder som är avsedda att förebygga fetma hos barn. Vuxna är ansvariga för att lära barnen förnuftiga matvanor. Men ofta är det nog så att vi vuxna inte själva är fullt medvetna om vad som är lämpligt och inte. Därför är det så viktigt att organisera informationskampanjer som riktas till föräldrarna, så att de kan se till att deras barn får en balanserad kost.

Program som främjar principerna om sunda matvanor och fysisk aktivitet bör också riktas till barn och ungdomar. Det stämmer verkligen att fetma är vanligt förekommande. Men det stämmer också att det finns en besatthet, ett framhållande av och faktiskt ett krav på att man ska vara mager. 80 procent av tonårsflickorna under 18 års ålder har försökt banta minst en gång i livet. Att försöka banta på fel sätt kan vara farligt. Precis som det är viktigt att lära unga människor om världen på ett klokt sätt måste unga människor också få undervisning om kloka matvanor på ett sätt som leder till kunskapshunger. Den typen av hunger är högst önskvärd.

Alla ansträngningar måste göras för att genomföra det EU-omfattande program som kallas skolfruktsprogrammet. Europeiska kommissionen föreslog att man skulle avsätta blygsamma 90 miljoner euro för detta program. Jag tycker att det beloppet bör ökas flera gånger om, så att de automater med chips, choklad och läsk som finns överallt i skolorna kan ersättas med andra som säljer färsk frukt, grönsaker och mejeriprodukter. Vi måste alltid komma ihåg att våra barns kost kommer att avgöra deras hälsa senare i livet.

Anna Záborská, *föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.* – (SK) Tack, herr talman! Jag har inte så mycket tid på mig, så jag ska bara nämna ett par saker.

Som vanligt är jag för förebyggande, och framför allt förebyggande från tidig ålder. Förebyggande är nära knutet till främjande av föräldrans ansvar. Det bästa sättet att förhindra fetma i barndomen är att inte använda tv, videospel och Internet som barnpassning. Utan kreativa aktiviteter får varken barn eller vuxna tillräckligt mycket motion.

Barnen måste lära sig goda matvanor med avseende på matens kvalitet och kvantitet och dukning. Det är viktigt att främja familjemåltider, med föräldrar och barn som äter tillsammans. Det finns inget bättre än när familjen kan äta åtminstone ett mål tillsammans. För att det ska bli möjligt är det viktigt att främja balansen mellan arbete och fritid. Att lära barn laga mat är ett annat bra sätt att förebygga fetma. Barn tycker om att hjälpa till med matlagning och det skulle vara en bra idé att uppmuntra detta.

Philip Bushill-Matthews, *för PPE-DE-gruppen.* – (EN) Herr talman! Fetma är en av Europas största hälsoutmaningar, men några kanske undrar vad det har med oss här i Europaparlamentet att göra. Eller vad det överhuvudtaget har med EU att göra?

Det finns minst två skäl. Det ena är, som föredraganden redan har sagt, att fetmarelaterade sjukdomar svarar för mer än 6 procent av de nationella hälsobudgetarna i EU, som finansieras av skattebetalarna. Vi måste alla betala för fetma. För det andra tacklar olika länder i EU frågan på olika sätt, och vi har alla mycket att lära av varandra.

Låt mig därför gratulera kommissionen till den vitbok som har utlöst den här diskussionen, och jag skulle bara vilja lyfta fram ett par viktiga punkter. Vi välkomnar i stort kommissionens förslag om livsmedelsmärkning, men jag känner att det skulle vara olämpligt om den här rapporten föregriper de detaljerade diskussioner som kommer att krävas om just denna punkt.

När det gäller fetma finns det bevis för att problemet handlar betydligt mer om hur mycket folk motionerar än om hur mycket mat de äter. Det handlar om att förbränna kalorier, inte bara om kaloriintaget. Därför skulle det vara helt fel att skylla på livsmedels- och dryckesbranschen och hävda att det är de som orsakar problemet, eller att det är deras fel att vi inte kommit fram till en bra lösning.

Verkligheten är i själva verket mycket mer komplicerad. Vi behöver mer aktivitetsvänliga samhällen som erbjuder fler cykelvägar, bättre stadsplanering, fler offentliga transporter, fler parker och idrottsanläggningar, fler lekplatser på skolorna och ja, bättre utbildning. Många aspekter av våra liv måste ändras.

Låt mig därför gratulera föredraganden till detta brett upplagda betänkande och en mycket svår uppgift, som han tog över från sin föregångare, och för att han kunnat hantera så många dunkla områden med så många egna idéer. Jag vill särskilt tacka honom för att han accepterat några av mina ändringsförslag, inklusive dem som rör problemet med undernäring, framför allt på sjukhus och vårdhem för äldre. Det är oerhört viktigt att vi tar hand om de sårbaraste i vårt samhälle.

En del människor gör sig själv sårbara. Om jag får avsluta med en svepande generalisering så är ett av problemen i dagens samhälle bristen på personligt ansvarstagande, tron att allt som inte fungerar är någon annans problem, att någon annan löser det. Fler lagar kommer bara att ytterligare stärka den uppfattningen. Mer självreglering och självdisciplin är svaret. Vi måste uppmuntra till mer personligt ansvarstagande. På så sätt kommer vi gemensamt att göra större framsteg som samhälle.

Linda McAvan, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Detta är ett långt betänkande. Det fanns 400 ändringsförslag och jag vill tacka föredraganden för hans ansträngningar för att göra det begripligt. Jag hoppas att de viktigaste punkterna inte går förlorade på grund av att det är så långt.

För oss i PSE-gruppen är det viktigaste – och här finns en del positiva punkter – att vi behöver bättre bestämmelser om livsmedelsmärkning och att vi vill att märkning på förpackningarnas framsida, helst med hjälp av färgkoder, ska tas upp i de kommande diskussionerna. Vi vet att kommissionen håller på att granska detta och det är vad vi hoppas få se.

Vi gläder oss över att det nu finns stöd i Europaparlamentet för ett förbud mot artificiella transfettsyror. När jag först tog upp detta för två år sedan fanns inget stöd i Europaparlamentet – kommissionen höll på att dra Danmark inför rätta och ingenting hände. Jag hoppas att kommissionen efter den skriftliga förklaringen och en uppnådd konsensus nu kommer att genomföra det.

Herr kommissionsledamot! Ni talade om att ändra produkternas sammansättning. Jag anser att det är mycket viktigt. Det stämmer vad Philip Bushill-Matthews säger att människor förvisso måste ta ett visst ansvar, men livsmedelsproducenterna har ett ansvar när det gäller tillverkningen. Många av dem gör stora ansträngningar för att skära ned på salt, fett och socker. Men ofta är dessa tillsatser gömda i livsmedlen. Det är inte självklart att konsumenter som köper ketchup eller yoghurt känner till att produkterna innehåller mycket socker. Märkningssystemet döljer ofta vad produkten innehåller, till exempel att yoghurt med "låg fetthalt" innehåller mycket socker.

Vi anser inte att självreglering är svaret på allt. Det ska finnas en viss reglering, särskilt när det gäller barn. Vuxna kan göra egna val men barn behöver skyddas genom lagstiftning. Därför vill vi se en oberoende granskning av branschens frivilliga avtal. Vi vet att ni håller på att ta de första stegen i den riktningen.

Slutligen är detta en stor fråga för Europeiska unionen. Det kommer att kosta en hel del i offentliga utgifter om vi inte tar itu med problemet. Nu behöver vi konkreta förslag från kommissionen – det krävs en tydlig politik, inte i frågor om nationellt ansvar utan där EU har ett ansvar, som kan hjälpa nationella regeringar att bekämpa fetman.

Frédérique Ries, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Det har sagts att problemet med fetma, som är följden av en stillasittande livsstil och nu är en sjukdom som i allt högre grad drabbar unga människor, är centralt för denna kammas arbete och har varit det sedan den nuvarande mandatperioden inleddes. Varje år får ytterligare 400 000 ungdomar veta allt om bantningens jojo-effekter.

Europeiska unionen gör därför rätt i att utan omsvep ta itu med problemet. I mars 2005 antog Europeiska unionen även en tydlig strategi på detta område när den lanserade den europeiska handlingsplattform som skulle sammanföra alla berörda parter, inklusive livsmedelsindustrin, detaljhandeln, distributionssektorn, vårdpersonal och konsumentorganisationer.

Det stämmer – som många även har sagt här i dag – att det inte är enkelt att övertyga människor om att Europeiska unionen bör göra mer än bara uttrycka en åsikt i kampen mot fetma. Därför måste vi till att börja med förtydliga behörighetsnivåerna, vilket inte hindrar oss från att påminna medlemsstaterna om deras befogenheter och skyldigheter – och det gör vi också.

Jag syftar här på två kraftfulla ändringsförslag som vi har presenterat i betänkandet. Det första är att officiellt erkänna fetma som en kronisk sjukdom för att förhindra diskriminering och stigmatisering av feta människor. Det har redan gjorts av bland annat Världshälsoorganisationen (WHO) och Portugal. Det andra är att se till att skolbarnen får gott om tid till fysisk aktivitet och idrott – två timmar i veckan anser jag vara minimikravet – tillsammans med ökade anslag så att skolmåltiderna kan innehålla färska produkter. Här välkomnar jag kommissionens initiativ med gratis utdelning av frukt i skolorna, som kommissionsledamoten nämnde. Jag vill också tillägga att det är genom denna typ av enkla, konkreta och kloka åtgärder som människor åter kommer att närma sig Europeiska unionen.

Nu kommer jag till Alessandro Fogliettas betänkande. Jag vill tacka honom för hans ansträngningar och framhålla två förslag som presenterats. Det första gäller ett politiskt initiativ – med till exempel sänkta priser och skattelättnader – i stället för ett system där skatten höjs på produkter med högt kaloriinnehåll, den berömda "fettskatten", som i slutändan mest straffar låginkomsttagare.

Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, som jag representerar, motsätter sig därför ändringsförslag 6 från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och föredrar att stödja förslaget om en kraftig sänkning av mervärdesskatten på frukt och grönsaker, enligt punkt 28.

ALDE-gruppen stöder också förbudet mot artificiella transfettsyror, där en alltför stor konsumtion kan kopplas till kraftigt ökad risk för hjärt- och kärlsjukdomar. Vi motsätter oss därför ändringsförslagen från Johannes Blokland, som dämpar effekten av punkterna 32, 34 och 35 och banar väg för, för att inte säga rentvår, dessa hydrerade fetter. Vårt budskap till livsmedelsproducenterna är mycket tydligt: visa god vilja och gör förändringar för att främja konsumenternas hälsa och ert eget intresse.

Avslutningsvis vill jag nämna de första parlamentariska mötena om närings- och hälsofrågor, som jag tog initiativ till här i kammaren för ett år sedan. Det blev starten på en bred diskussion med samtliga berörda parter och en diskussion med fyra huvudsakliga prioriteringar: påverka människor redan vid en tidig ålder, främja en varierad och balanserad kost, behandla fetma som en kronisk sjukdom och lagstifta vid behov. Det är mer än bara slagord; det är Europeiska unionens moraliska skyldighet och vi måste engagera oss i kampen mot fetma och en stillasittande livsstil.

Ewa Tomaszewska, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Över 50 procent av EU:s medborgare är antingen feta eller överviktiga. Tre miljoner barn är feta och 22 miljoner är överviktiga. Fetma är extremt påfrestande för skelettet, vilket ger många negativa effekter. Fetma stör ämnesomsättningen och ökar risken för att drabbas av diabetes, hjärt- och kärlsjukdomar, högt blodtryck och högt kolesterol.

Problemet beror delvis på dåliga kostvanor och delvis på en stillasittande, fysiskt inaktiv livsstil. Vissa inslag i vår civilisation, särskilt stress, spelar också in. Problemets sociala dimension kräver tydliga åtgärder, särskilt för barnens skull. Barn äter för mycket sötsaker i stället för välbalanserade måltider och tillbringar hela dagar framför tv:n eller datorn, på grund av att vuxna misslyckas med att vägleda sina barn till en hälsosam livsstil och vara bra förebilder. Vitboken om hälsofrågor innehåller lämpliga åtgärder för kontroll av fetma, särskilt för barn. Valet av hälsosamma produkter bör förenklas med hjälp av en marknadsförings- och informationspolitik som fokuserar på barn men framför allt riktar in sig på föräldrarna. Vi stöder särskilt skolfruktsprogrammet.

Kathalijne Maria Buitenweg, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman! I dag diskuterar vi övervikt och fetma. Det är viktigt – som tidigare talare påpekar – att inte prata för mycket om bantning och överkonsumtion utan i stället om att främja sunda kostvanor.

För ett antal månader sedan blev jag chockad när min dotter, en mycket smal flicka, kom hem och inte ville äta en andra brödskiva eftersom hon var rädd för att lägga på sig. Hon hade hört i skolan att man framför allt inte fick vara fet, men hon visste inte tillräckligt mycket om hur man skulle äta sunt och hur stor en

normal måltidsportion var. Ett barn på åtta år förstår inte när man är för fet. Därför är det viktigt att lyfta fram sunda kostvanor och inte diskutera om en person är fet eller inte.

Det är faktiskt föräldrars ansvar att visa sina barn vad som är sunt och vad det innebär att äta en balanserad kost. Det är skolornas ansvar att sprida kunskap om detta och föregå med gott exempel. Föräldrarna själva måste lära sig mer om näringsinnehåll och fetthalt i livsmedel. Jag håller med om vad som tidigare sagts om livsmedelsmärkning. Vi bör se över den punkten i märkningslagstiftningen.

Det är också en god idé att prata mycket om idrott och vikten av att barn ska kunna leka utomhus. Därför måste vi utfärda en rekommendation om att barnens önskemål om frihet tas till vara vid stads- och landsbygdsplanering.

När det gäller kostvanor har Europeiska kommissionen en mycket bra webbplats, "EU Mini-chefs". Webbplatsen har förbättrats och innehåller fler vegetariska rätter till skillnad från tidigare då nästan alla recept innehöll kött. Låt oss vara ärliga med att animaliska proteiner är en bidragande faktor till övervikt. Oavsett frågor om djurskydd bör Europeiska kommissionen inte aktivt stödja köttkonsumtion.

Avslutningsvis vill jag säga ett par ord om mervärdesskatt. Frédérique Ries har just sagt att hon är emot ändringsförslag 6, eftersom hon vill belöna och inte bestraffa människor. Därför vill hon inte ha en fettskatt eller höjd skatt på ohälsosamma produkter och import utan en sänkt skatt på hälsosamma produkter. Jag håller förvisso med om detta, men nu verkar det som om alla livsmedelsprodukter, även i t.ex. Nederländerna, hamnar i kategorin med lägre skatt. Chips, klubbor och liknande livsmedelsprodukter har alla för närvarande sänkt mervärdesskatt. Det kan väl inte vara avsikten att göra särskilda undantag för ohälsosamma produkter. Därför är det inte en fråga om bestraffning. Man ska inte främja ohälsosamma produkter med hjälp av sänkt mervärdesskatt.

Jens Holm, för GUE/NGL-gruppen. – En tredjedel av européerna lider av övervikt och fetma. En inte obetydlig del av medlemsländernas hälsobudgetar måste användas till att motverka de problem som övervikt medför. Dessutom slår överviktproblemet socioekonomiskt orättvist. Låginkomsttagare drabbas värst när de konsumerar mer socker och mättade fetter. Sämre mat helt enkelt.

Det är självklart politikens uppgift att skapa de bästa tänkbara förutsättningarna för att människor ska kunna äta mer hälsosamt. Det är precis vad föredragande Foglietta gör i det här betänkandet. Han har därför vänstergruppens stöd. I betänkandet krävs att EU måste bli flexiblare i att tillåta medlemsländerna att ha lägre momsatsen för nyttig mat och högre för det vi borde äta mindre av. Det är ett viktigt krav som jag hoppas höras av EU-ledningen. Vad säger förresten kommissionen om det här? Kan kommissionen återkomma med en översyn av EU:s momsdirektiv för att tillåta mer flexibilitet hos medlemsländerna så att man kan ha just lägre moms på nyttig mat, exempelvis?

En annan fråga till kommissionen rör transfetter. Vi vet att transfetter är dåliga för hälsan. Det har konstaterats av myndigheter i medlemsländerna, liksom av EU:s egen livsmedelsmyndighet, EFSA. Kommissionsledamot Androulla Vassiliou sa i miljöutskottet den 1 april i år under en utfrågning, och nu citerar jag: "Transfett är definitivt inte bra för hälsan, det är inget tvivel om detta". I det här betänkandet kräver vi ett förbud mot transfetter, men kommissionen vägrar att föreslå detta. Vassiliou vill inte ens tillåta att enskilda medlemsländer skulle kunna gå före och införa nationella förbud. Nu har kommissionen chansen att retirera från denna ohälsosamma ståndpunkt. När får vi ett förbud mot transfetter? Kan kommissionen i alla fall garantera att medlemsländerna har friheten att förbjuda transfetter om man så önskar.

Kött är en annan dimension av folkhälsoproblematiken, precis som föregående talare, Buitenweg, tog upp. Köttkonsumtionen ökar lavinartat i världen. Om inget görs nu varnar FN:s livsmedels- och jordbruksorgan, FAO, för att den redan höga köttkonsumtionen kommer att fördubblas till 2050. Kött innehåller mättade fetter och bidrar till fetma. Dessutom förvärrar köttindustrin kraftigt klimatförändringarna. EU borde fasa ut subventioner till köttindustrin, men bara i budgeten för 2007 anslogs över 45 miljoner euro till rena marknadsföringspengar för köttindustrin. Det är kontraproduktivt och dessutom ett bisarrt slöseri med skattebetalarnas pengar. En utfasning av dessa köttsubventioner samt en strategi för minskad köttkonsumtion borde vara självklara åtgärder för bättre hälsa i EU.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Transfettsyror är inte de hälsosammaste av fettsyror. De existerar i både naturlig och artificiell form i många livsmedel.

Även om vetenskapliga forskningsresultat varierar visar majoriteten av dem att naturliga och artificiella transfettsyror i livsmedel utgör en likvärdig risk. Båda typer av transfettsyror är skadliga vid en alltför stor konsumtion. Därför behöver vi inte behålla skillnaden i det nuvarande förslaget – därav ändringsförslaget.

Det är dessutom väldigt svårt att helt och hållet förbjuda transfettsyror utan att andra hälsorisker uppstår. Enligt den brittiska livsmedelsmyndigheten skulle till exempel ett förbud mot transfettsyror leda till en koncentration av mättade fettsyror. Mättade fettsyror är minst lika skadliga som transfettsyror. I genomsnitt är den totala konsumtionen av mättade fettsyror avsevärt högre än den som Världshälsoorganisationen rekommenderar. Därför har jag presenterat ett ändringsförslag om att begränsa mättade fettsyror. Samtidigt föreslår jag att vi inte kräver ett förbud mot transfettsyror, som det nu står i punkt 32 i betänkandet.

Vi kan däremot sätta en gräns, till exempel att endast två procent av det totala energiinnehållet får bestå av transfettsyror. Rent tekniskt är det genomförbart och i viss utsträckning har det redan genomförts. Vi måste se till att vi inte ersätter transfettsyror med mättade fettsyror, eftersom det inte är bättre för konsumenternas hälsa.

Irena Belohorská (NI). - (SK) Den allt sämre utvecklingen mot ohälsosam kost och otillräcklig fysisk aktivitet som sprider sig i Europa är alarmerande. Det gläder mig därför att Europaparlamentet nu granskar problemet.

Vi vet att fetma är en av faktorerna bakom så kallade "civilisationssjukdomar", till exempel högt blodtryck, hjärtsjukdomar, diabetes och följsjukdomar i rörelseapparaten. Den 17 september arrangerade jag en arbetslunch här i Europaparlamentet om förhållandet mellan fetma och diabetes i samband med graviditet. De närvarande ledamöterna och assistenterna kunde lyssna till ledande europeiska experter, till exempel doktor Rosa Corcoy Pla, ordförande för arbetsgruppen för graviditetsdiabetes, och professor F. Andre Van Assche, tidigare ordförande för europeiska organisationen för gynekologer och förlossningsläkare, och professor doktor Pera Ovesena.

Fetma och diabetes i samband med graviditet ökar risken för sjukdomar och dödlighet hos modern men även hos det nyfödda barnet. Vi måste förstå att det inte bara gäller sjukdomar hos modern, som kanske inte alltid har sunda kostvanor, utan att det också gäller den sunda utvecklingen för framtida generationer.

En överviktig mor som lider av diabetes kommer att få överviktiga barn, och så fortsätter det från generation till generation. Jag vill därför uppmärksamma den skriftliga förklaring som jag och mina kollegor förberett om detta problem, dvs. förhållandet mellan diabetes och fetma under graviditeten. EU:s medlemsstater bör främja förebyggande åtgärder och screening för graviditetsdiabetes samt öka medvetenheten hos befolkningen om riskerna med och konsekvenserna av fetma.

Horst Schnellhardt (PPE-DE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Med vitboken vill kommissionen presentera en integrerad EU-strategi för att minska förekomsten av sjukdomar till följd av dåliga kostvanor och därmed sammanhängande hälsoproblem med anknytning till övervikt och fetma. Det är bra eftersom ökningen av sjukdomar på grund av dåliga kostvanor och fysisk inaktivitet tvingar oss att agera.

Kommissionens initiativ att anta en integrerad strategi som omfattar alla politikområden och förvaltningsnivåer är det rätta. Det är enda sättet att hantera orsakerna till fetmarelaterade sjukdomar. En balanserad kost är viktig, liksom utbildning i näringslära och främjande av skolidrott. Det är viktigt att vi utarbetar riktlinjer och ger stöd så att EU-medborgarna kan välja rätt. Olika positiva initiativ har redan lanserats. Den europeiska handlingsplattformen för kost, fysisk aktivitet och hälsa är ett initiativ som stöder detta mål. Det är ett EU-omfattande initiativ som uppmuntrar medborgarna till nödvändiga förändringar. Kommissionens skolfruktsprogram är ett annat exempel.

Men om vi tar hänsyn till populistiska krav igen, vilket rekommenderas i förslaget, kommer vi bara att avleda uppmärksamhet från det verkliga problemet. Vad är poängen med att ännu en gång försöka begränsa reklamen? Vi har precis antagit direktivet om television utan gränser. Det innehåller väldigt tydliga regler, och ändå är vi i gång igen med att lansera nya idéer och krav.

Jag levde under 40 år i en del av Europa där reklam var förbjuden. Resultatet blev inte att allihop i den kommunistiska delen av Europa gick ned i vikt. Vad menar De gröna med att uppmäna till beskattning av livsmedel med ett särskilt näringsinnehåll? Vill vi att de fattiga i Europa inte ska ha råd att köpa vissa typer av livsmedel? Vilken strategi vill vi egentligen anta?

Den strategi vi bör anta ska utgå från utbildning och fysisk aktivitet. Det är där vi bör investera. Vi ska inte begränsa våra medborgares valfrihet med bestraffningsåtgärder eller begränsa tillgången till vissa livsmedel.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Herr talman! Denna debatt är viktig. Jag vill därför börja med att välkomna kommissionens initiativ och Alessandro Fogliettas betänkande. Mer har sagts om anorexi än fetma, trots att fetma verkligen har blivit en global epidemi. Mer än halva Europas befolkning är överviktig och cirka 6 procent av hälso- och sjukvårdsutgifterna har en direkt koppling till fetma, vilket redan har nämnts här i dag. Fetman bland barn fortsätter att öka. Det finns 22 miljoner överviktiga barn i Europa.

Europeiska unionen måste prioritera kampen mot fetma. Därför håller jag med om de flesta åtgärdsförslagen: konsumentinformation, begränsningar i tv-reklam samt närings- och hälsoinformation i livsmedelsmärkningen. Människor måste inse att fetma är en av de främsta dödsorsakerna och hänger samman med många kroniska sjukdomar, däribland diabetes, högt blodtryck, hjärt- och kärlsjukdomar, skelett- och ledproblem, respiratoriska sjukdomar och cancer. Vi måste agera och det snabbt. Lösningen är ingen hemlighet: mer fysisk aktivitet och större omsorg vid val av livsmedel, vilket är den totala motsatsen till vad de flesta människor gör i dag. Smörgåsar, läskedrycker, sötsaker och snacks ska inte ätas och drickas varje dag, och en stillasittande livsstil gör ingenting för hälsan.

Fysisk aktivitet kan vara så enkelt som att promenera i minst en halvtimme varje dag. Det kräver inga större ansträngningar och det kostar inte särskilt mycket, men det fungerar. Det är viktigt för vuxna och livsviktigt för barn. Många föräldrar inser inte hur de skadar sina barn när de låter dem tillbringa fritiden framför tv:n eller datorn, låter dem äta vad som helst och inte övervakar dem överhuvudtaget.

Vi måste tillsammans bekämpa fetma, därför ska åtgärderna vara gemensamma och omfatta skolan, familjen och aktörer i produktions- och hälsosektorn och den sociala sektorn. Var och en har ett ansvar. Familjen har en avgörande roll när det gäller att ändra livsstil. Skolorna behöver kontrollera skolmåltidernas kvalitet och näringsvärde och sluta sälja mat och dryck med hög fett-, salt- eller sockerhalt i kafeterior och varuautomater. Samtidigt bör de främja fysisk aktivitet hos skoleleverna.

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Herr talman! Jag välkomnar varmt strategin som beskrivs i vitboken. Med den kan vi tackla orsakerna till dåliga kostvanor, fetma och fetmarelaterade sjukdomar. När det gäller Europeiska unionens livsmedelspolitik har vi tyvärr en viss tendens att tillgripa en ensidig strategi oavsett om vi talar om näringsinnehåll, livsmedelsmärkning, eller för den delen vissa inslag i vitboken. Generellt sätt försöker vi lösa Europeiska unionens problem med hjälp av produktpolitik.

Det är i grunden fel att anta att det finns bra och dåliga livsmedel. Som många av ändringsförslagen visar så är detta inte fallet. Det finns bara bra och dålig eller balanserad och obalanserad kost. Det bör vara vår utgångspunkt. Det finns många anledningar till att människor har dåliga kostvanor. Att ta itu med detta problem genom att försöka styra konsumenterna åt ett visst håll med hjälp av livsmedelsmärkning eller till och med genom att införa förbud mot eller regler för reklam eller genom att tillämpa olika mervärdesskattesatser kommer inte att föra oss närmare vårt mål.

Jag vill inte förekomma debatten om direktivet om livsmedelsmärkning, men oavsett vilken åtgärd vi vidtar bör den styras av principen att vi ska motivera konsumenterna att tänka på sina kostvanor. Trafikljusmärkningen av livsmedel – som är till för att konsumenten ska stanna och tänka sig för innan han eller hon väljer en produkt – är en strategi som snarare behandlar konsumenterna nedlåtande än utbildar dem och ökar deras medvetenhet. Jag skulle vilja se en mer balanserad strategi och ett erkännande av att det inte räcker med bara en produktpolitisk strategi.

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att gratulera föredraganden till hans utmärkta arbete. Säkert kommer jag att upprepa mycket av det som sagts här i dag men jag anser att vi ska ta bladets från munnen: cirka 25 procent av barnen i Europa lider av fetma, och det är därför ett allvarligt hot mot deras framtida hälsa. Orsakerna till fetma är bland annat bristande information, dåliga kostvanor, fysisk inaktivitet och till och med brist på idrottshallar. Vi får heller inte underskatta de sociala och psykologiska problemen, till exempel att många överviktiga barn blir mobbade.

Jag anser därför att förslaget om ökade anslag till skolfruktsprogrammet, varigenom frukt och grönsaker delas ut gratis i skolorna, är en bra idé. Under 2009 bör vi se ett återupplivande av medelhavsdieten och produktionen av frukt och grönsaker, särskilt med tanke på de senaste uppgifterna från Världshälsoorganisationen som visar att konsumtionen av dessa livsmedel sjunker även i Medelhavsländerna. Med detta initiativ kommer frukt, i stället för att förstöras för att behålla fruktpiserna på en hög nivå, att användas för att garantera sunda kostvanor, särskilt för våra barn, och därmed skapa en sundare framtid för EU:s medborgare.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Det är viktigt att ha en övergripande och integrerad strategi i fråga om kost, övervikt och fetma, med tanke på att där finns många faktorer inblandade. Frågor om fattiga som inte har råd att köpa vissa livsmedel, näringsbrist och bristande information om sunda kostvanor är av särskild betydelse.

Det är därför mycket viktigt att garantera tillgången på hälsosamma livsmedel. Vi måste med hjälp av den offentliga politiken se till att alla har tillgång till hälsosamma livsmedel. Vi måste genomföra en rad åtgärder för att garantera en lokal jordbruksproduktion av högkvalitativa livsmedel, inklusive mjölk, frukt och grönsaker, och se till att låginkomsttagare får ta del av den.

Dessutom kan en förändrad gemensam jordbrukspolitik, som innefattar skydd av familjebaserade jordbruk och skapande av lokala marknader för frukt, grönsaker och andra nödvändiga livsmedel, med ett ordentligt produktionsstöd, garantera hälsosam mat till allmänheten till överkomliga priser.

Eftersom det finns förslag om stöd till skolfruktsprogram är det viktigt att höja det belopp som Europeiska kommissionen föreslår för programmet, så att vi kan garantera att frukten delas ut gratis till alla skolbarn varje dag i stället för en gång i veckan, vilket sker i dag. Lika viktigt är det att genomföra politiska riktlinjer och program på folkhälsoområdet, med kost som en av prioriteringarna, inklusive hälsoundervisningskampanjer, information och främjande av en hälsosam livsstil och sunda kostvanor. Dessutom måste de inkludera skolidrott och garantera idrottsaktiviteter för allmänheten, särskilt barn och ungdomar, och i synnerhet i skolorna.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Herr talman! Vitboken om hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma innehåller flera viktiga iakttagelser. Där finns oroväckande indikatorer på hur vanligt det är att folk är överviktiga. Följaktligen är det livsviktigt att kämpa mot detta, särskilt genom att uppmärksamma främjandet av ekologiska livsmedel, idrott och fysisk aktivitet redan från en tidig ålder. Det är också viktigt att upplysa om skadlig reklam som uppmuntrar människor att äta för mycket. Andra positiva inslag i dokumentet är främjandet av amning, åtgärder för att förbättra skolmåltidernas kvalitet, utdelning av frukt och förbudet mot att sälja mat och drycker med hög fett-, salt- och sockerhalt i skolorna.

Det finns dock ytterligare orsaker till fetma och övervikt. Trauma och psykiska tillstånd spelar en viktig roll. En rad psykiska sjukdomar leder till irrationella åtstörningar. Anorexi och bulimi är självklara exempel på detta. Biologiska reaktioner skapade av den allmänna tillgången på snabbmat kan vara starkare hos individer med brister i personlighetsutvecklingen, bristande respekt för värderingar, omfattande depression och nervösa besvär. Förakt för etiska och moraliska principer och ett nonchalerande av meningen med fasta kan till och med hämma personlighetsutvecklingen och göra personen i fråga beroende av en viss blodsockernivå eller visuella och smakmässiga upplevelser.

Det är förvånansvärt att ingen har tagit upp betydelsen av mättade fettsyror i e-postdiskussionerna och i de ändringsförslag som lagts fram. Intaget av dessa ämnen ökar. Problemet med olika effekter av artificiella transfettsyror jämfört med andra typer verkar dock ha lösts. Naturliga transfettsyror finns bara i ett fåtal produkter, till exempel mjölk, som innehåller en liten andel sådana syror.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Mer än halva Europas befolkning är överviktig, och enligt Världshälsoorganisationen är mer än en miljard människor över hela världen överviktiga och fler än 300 miljoner feta. Halva Europas befolkning är fysiskt inaktiv.

Kardiometabola sjukdomar, till exempel diabetes, högt blodtryck och hjärt- och kärlsjukdomar, ökar i en oroväckande takt. De som lider av fetma löper större risk att utveckla typ 2-diabetes, vilket i sin tur leder till ökad sjuklighet. Exempelvis ser vi en kraftig ökning av denna typ av diabetes bland tonåringar. Läkare har hittat ett konkret samband mellan fetma och demens/Alzheimers sjukdom.

Detta är en enorm utmaning för beslutsfattarna. Det gäller särskilt våra barn, varav 22 miljoner är överviktiga i Europa. Vi har nått en punkt i dag i vår konstiga värld där det finns fler överviktiga människor än det finns svältande. Dessutom har vi ett alltmer problematiskt förhållande till mat, med en ökning av anorexi och bulimi, särskilt i de rika länderna där det inte råder någon matbrist.

Även om hälsofrågor till stor del faller inom medlemsstaternas behörighetsområde finns det många sätt att hantera fetmafrågorna på EU-nivå: utbyte av bästa praxis, främjande av en hälsosam livsstil på EU:s berörda politikområden och ett gränsöverskridande epidemiologiskt samarbete.

Förra veckan var jag värd för en frukostvecka i Europaparlamentet för att uppmärksamma att 61 procent av EU:s medborgare regelbundet hoppar över frukosten under veckan. Enligt läkare är detta beteende direkt

kopplat till viktökning. Harvard Medical School utförde nyligen en undersökning som visade att personer som äter frukost varje dag löpte 35 procent mindre risk att bli feta. Forskning har också visat att personer som hoppar över frukosten i större utsträckning är trötta, irriterade och rastlösa på morgonen.

Att börja dagen med rätt blodsockernivå är det bästa sättet att undvika småätande och sockersug. Även om medborgarna i slutändan är personligt ansvariga för sina kostvanor så är ett kontinuerligt främjande av en hälsosam livsstil ett måste.

Jag stöder detta betänkande, förutom punkt 28 där jag inte håller med. Jag anser inte att skatteåtgärder ska tas upp i ett betänkande om hälsofrågor.

Åsa Westlund (PSE). – Herr talman! Som många har sagt är frågan vi diskuterar här i dag mycket viktig. Det är ett oerhört viktigt ämne där medlemsstaterna kan lära av varandra, samtidigt som det är viktigt att vi respekterar subsidiaritetsprincipen när vi diskuterar denna fråga.

Det finns mycket som Europeiska unionen kan göra i kampen mot fetman, och det bör Europaparlamentet fokusera på. Reklam och konsumentinformation är områden som vi fattar beslut om i Europaparlamentet, och här bör vårt fokus ligga. Jag anser att vi har misslyckats till viss del i det avseendet. Vi har till exempel misslyckats med att förbjuda reklam riktad till barn. Barn är en grupp som inte kan skilja mellan reklam och fakta, och av den anledningen är all information som presenteras i reklam per definition vilseledande. En stor del av den reklam som riktas till barn handlar om livsmedel med hög fett-, salt- eller sockerhalt. Ett förbud mot reklam riktad direkt till barn skulle vara en effektiv åtgärd för att minska fetmaproblemet i Europa.

Den andra punkten som jag ville ta upp gäller transfetter. Det gläder mig att vi i morgon kan komma att uppmana kommissionen att föreslå ett förbud mot transfetter. Det vanliga argumentet mot ett sådant förbud är att det i själva verket är mättade fetter som är det största problemet för folkhälsan i Europa. Noga räknat är det så, men varför inte resonera som de gör i Danmark? Med tanke på att vi har ett enormt problem med mättade fetter, varför ska vi samtidigt behöva ha extraproblemet med transfetter? Jag kan inte förstå varför. Vi kan inte ta bort alla mättade fetter, men vi kan faktiskt ta bort den industrialiserade produktionen av transfetter, som endast är ett billigt och ohälsosamt sätt att producera livsmedel.

Det gläder mig också oerhört att frågan om glutamat tas upp i betänkandet. Avslutningsvis vill jag upprepa betydelsen av subsidiaritetsprincipen. Vi skulle ha kunnat ha mycket mindre att säga till om när det gäller vad skolor ska göra och vilka livsmedel de ska servera. Det finns faktiskt bättre lämpade politiska instanser än Europaparlamentet där denna typ av beslut kan fattas.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). - (RO) Vi har alla hört de statistiska uppgifterna om feta barn och vuxna, så det finns ingen anledning att upprepa dem. Vad som är oroande är att framtidsutsikterna efter 2010 är ännu dystrare. Därför bör vi intressera oss för övervikt och fetma. Jag välkomnar kommissionens vitbok och Alessandro Fogliettas betänkande.

Tyvärr löper personer i missgynnade grupper större risk att bli feta, ännu mer nu när priset på basvaror ökat. Främjandet av en hälsosam livsstil och sunda kostvanor kan dock förhindra fetma och leda till att antalet feta människor minskar, liksom lägre kostnader för hälso- och sjukvårdssystemet, eftersom det finns ett mindre behov av att behandla fetmarelaterade komplikationer.

Jag anser också att tvångsåtgärder inte är någon lösning. EU:s medborgare ska ha frihet att välja. Lösningen är bättre näringsvärdeinformation och livsmedelsmärkning med en mer detaljerad innehållsförteckning samt informationskampanjer finansierade av Europeiska kommissionen och medlemsstaternas regeringar. Vi får inte glömma kampanjer riktade till föräldrar, som har en mycket viktig roll, och barn. Dessutom bör medlemsstaterna kontrollera vad som finns i skolornas varuautomater, vilka livsmedel som serveras på skolor och förskolor och uppmuntra konsumtion av frukt och grönsaker. Skolidrott på schemat är också väldigt viktigt. Inte minst bör kommissionen rikta särskild uppmärksamhet mot branschinitiativ när det gäller ansvarsfull reklam och minskning av salt, socker och fett.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). - (PL) Herr talman! Enligt Världshälsoorganisationens statistik är över en miljard människor överviktiga och över 300 miljoner feta. Situationen i Europa är ännu mer dramatisk. Fetma är inte längre bara ett problem. Det har blivit en epidemi som kan leda till diabetes, högt blodtryck, hjärtattacker och vissa cancerformer.

Att bekämpa övervikt och fetma kräver många olika åtgärder. Bland annat produktion av hälsosamma livsmedel, sund kost, förbättrad ekonomisk situation för de mest utsatta människorna, ökad medvetenhet i samhället, forskningsutveckling, övervakning av barns kostvanor, hälsosam livsstil och främjande av fysisk

aktivitet. Förutom de allmänt kända orsakerna till fetma och övervikt finns det tyvärr bidragande faktorer knutna till oansvarighet och önskan att tjäna pengar. Ett bra exempel på detta är spridningen av genetiskt modifierade organismer (GMO). Plantering och odling av dessa är skadligt för den biologiska mångfalden, och de används som ersättning för hälsosamma livsmedel.

Vi bör vidta gemensamma åtgärder för människans välbefinnande, utveckling och hälsa genom att göra Europeiska unionen fritt från genetiskt modifierade organismer. På det sättet skyddar vi samtidigt den naturliga miljön. Vi måste komma ihåg att hälsosam, naturlig mat är det bästa sättet att bekämpa sjukdomar, inklusive fetma och övervikt.

Christa Klauß (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Övervikt och fetma är ett stort problem i vårt samhälle. Vi vet att vi inte kan förändra konsumenternas beteende med hjälp av lagstiftning. Det är snarare ett förändrat beteende i samhället som kan påverka individen, för vem vill egentligen vara en outsider? Våra hälso- och kostvanor påverkas av vår sociala miljö. Det har förekommit klagomål över att köttkonsumtionen ökar. Den ökar därför att fler människor i vårt samhälle har råd att äta kött, så det är inte själva köttkonsumtionen per capita som ökar.

Ett sunt förhållande till mat och dryck är särskilt viktigt. En fixering vid att vara smal är lika skadligt för hälsan som att tröstäta. Kostvanor kan inte regleras av lagar. Människors livsmedelsbehov varierar och det finns ingen kost som passar alla, med avseende på kalori- och fettintag. Människor är olika, och deras individuella energibehov skiljer sig också åt beroende på ålder, kön, yrke och verksamhetsnivå. Förbud är en dålig ersättning för sunt förnuft. Vi behöver ingen ny lagstiftning utan informationskampanjer för att sprida kunskap. Vi behöver frihet, inte förmyndarskap. Frihet innefattar dessutom ansvar.

EU:s medborgare är intelligenta vuxna människor som kan tänka själva. Trafikljusmärkning av livsmedel är inte representativt eftersom det bara visar vissa isolerade aspekter och därmed förvirrar konsumenterna. Vad ska jag välja när produktetiketten visar att ett livsmedel har röda, gula och gröna färgkoder för olika näringsvärden? Livsmedelsindustrin kommer att lägga kostnaderna för ny märkning på konsumenten och därmed driva upp priserna ännu mer.

Jag är emot en "förmyndarstrategi" och obligatorisk näringsvärdesmärkning på förpackningarnas framsida med hjälp av färgkoder. Därför vill jag be mina ledamotskolleger att rösta emot punkt 37 i betänkandet. Om det behövs kan vi ta itu med detta senare när vi diskuterar frågan om livsmedelsmärkning. Låt oss se vitboken om hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma som ett opinionsskapande verktyg som ger vårt samhälle något att tänka på och inte som en möjlighet att införa ännu fler villkor och skapa ny lagstiftning!

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (EN) Herr talman! Jag vill gratulera föredraganden till den framgångsrika hanteringen av ett sådant överdimensionerat ämne.

Först vill jag betona vikten av att tillhandahålla gratis skolmåltider, vilket är praxis i mitt hemland Litauen men långt ifrån i alla medlemsstater. Självklart finns det invändningar kopplade till otillräckliga ekonomiska resurser och skolmåltidernas kvalitet, men gratismåltiderna gör att skolbarn – särskilt från de fattigaste familjerna – kan få ordentliga måltider av hygglig kvalitet.

Jag välkomnar också initiativet att dela ut gratis frukt och grönsaker i skolorna. Det är ett exempel på bästa praxis. När det gäller att bistå medlemsstaterna ekonomiskt för detta kan bidrag från EU vara till stor hjälp. Det är viktigt, eftersom denna typ av projekt ger Europeiska unionen direktkontakt med medborgarna.

Sist men absolut inte minst saknas det i betänkandet kommentarer om konsumtion i betydelsen överkonsumtion. I dessa dagar jämföras förändrade konsumtionsmönster med förändrad livsstil. Det är kanske svårare att föreställa sig en parallell mellan fetma och klimatförändring, men det existerar faktiskt ett sådant förhållande. Om vi började tänka på båda frågorna samtidigt skulle vi kanske sluta upp med att flyga in våra äpplen och jordgubbar från utlandet och i stället odla mer av dem lokalt och sälja dem på lokala livsmedelsmarknader i stället för i stora snabbköp – vilket föreslås i en av punkterna i det aktuella betänkandet.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Antalet överviktiga och feta människor har diskuterats i denna kammare flera gånger tidigare, men enligt experterna kommer antalet att öka med ytterligare 1,3 miljoner nästa år. Detta motsvarar mitt hemland Estlands hela befolkning, vilket är en fruktansvärd tanke. Det finns många orsaker till dåliga kostvanor och fetma, men vi måste definitivt ta med kostnad, tillgänglighet och medvetenhet om livsmedel i vår bedömning.

Sexton EU-medlemsstater har behållit mervärdesskatten för livsmedel under normalnivån, ett lovvärt beslut. Förslaget i betänkandet om att sänka mervärdesskatten på frukt och grönsaker till under fem procent är

välkommet. I Världshälsoorganisationens rapport om Europas hälsa anges ett otillräckligt intag av frukt och grönsaker som en av sju riskfaktorer. Därför skulle det vara berömvärt att börja dela ut frukt i skolorna, och för att genomföra denna åtgärd i samtliga 27 medlemsstater skulle det behövas bidrag från EU.

Avslutningsvis vill jag säga ett par ord om reklam och media. Mediernas stöd och idéer behövs för att marknadsföra morötter, inte Pepsi-Cola. De stereotyper och kroppsideal som marknadsförs spelar en väldigt viktig roll när det gäller att öka medvetenheten hos människor. Låt mig avslutningsvis tacka utskottet och föredraganden för deras ansträngningar.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). - (PL) Herr talman! I dag diskuterar vi det ökande antalet feta människor. Samtidigt diskuterar jordbruksutskottet den framtida jordbrukspolitiken. I viss mening diskuteras egentligen samma fråga, nämligen vårt samhälles och i synnerhet våra ungdomars hälsotillstånd.

Det verkar ibland som om vi i vissa dokument beklagar oss över hälsoproblem medan vi i andra främjar genetiskt modifierade organismer, kloning och livsmedelsimport från regioner som använder allt annat än naturliga jordbruksmetoder. Inom ramen för Världshandelsorganisationen vill våra förhandlare utvidga handeln med marknader utanför EU. Vi bör fråga oss om vi verkligen bryr oss om vårt samhälle eller om vi bara låtsas som det. Merparten av direktstödet till jordbruket går till stora livsmedelskoncerner som producerar livsmedel med höga halter av kemikalier i stället för till familjeägda gårdar som producerar hälsosamma livsmedel.

Det är tydligt att detta betänkande behövs, men de huvudsakliga åtgärder det innehåller måste genomföras. Med tanke på kommissionens nuvarande prioriteringar tvivlar jag starkt på att detta kommer att hända.

Françoise Grossetête (PPE-DE). - (FR) Herr talman! 27 procent av männen, 38 procent av kvinnorna och ett av fyra barn i Europa är i dag antingen överviktiga eller feta. Varje år ökar antalet med cirka 400 000. Detta är en pest som sprider sig i det europeiska samhället. Informationskampanjer och förebyggande åtgärder är ett effektivt gensvar, eftersom vi i dag konfronteras med en folkhälsofråga som håller på att bli ett verkligt socialt problem. Tyvärr associeras fetma väldigt ofta med fattigdom och utestängning.

Mycket har sagts om informationskampanjer och förebyggande åtgärder. Jag vill inte upprepa vad som sagts om livsmedelsmärkning, offentliga myndigheters roll, skolmåltider, idrottsanläggningar, ordentlig information, sunda kostvanor och behovet av daglig fysisk aktivitet.

Jag vill dock uppmärksamma den viktiga roll som hälso- och sjukvårdspersonal spelar. De identifierar de kroniska hälsoriskerna med fetma, som till exempel diabetes och hjärt- och kärlsjukdomar och självklart de konsekvenser sådana sjukdomar får för överviktiga människor. Förebyggande åtgärder kan genomföras genom ett utbyte av bästa praxis samtidigt som subsidiaritetsprincipen respekteras.

Studier visar att till exempel kvinnor med ett midjemått större än 88 cm, bortsett från när de är gravida, och män med ett midjemått över 102 cm är bukfeta och därmed riskerar sin hälsa. Detta gäller oavsett personens längd. Denna väldigt enkla måttstock används ännu inte i tillräcklig omfattning av allmänpraktiserande läkare. Mätning av midjemått bör därför utföras på samtliga patienter och vid behov utlösa en omedelbar undersökning av de associerade riskfaktorerna, inklusive glukosintolerans, som är ett förstadium till diabetes, högt kolesterol, triglycerider och arteriell hypertoni. Vi vet också att alla dessa symptom tyvärr gynnar utveckling av Alzheimers sjukdom.

Det är därför vi behöver betona hälso- och sjukvårdspersonalens roll inom detta område.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag vill gratulera föredraganden. Detta betänkande kommer väldigt lägligt och förtjänar beslutsfattarnas fulla uppmärksamhet. Uppgifterna om fetma är alarmerande och har redan citerats. Vid en stor konferens i Dublin i går menade en näringsexpert att Irland stod inför en fetmakris, och en liknande situation gäller faktiskt för hela Europa.

Jag vill bara kort nämna frågan om självreglering kontra lagstiftning. Vi har en frivillig uppförandekod när det gäller reklam för livsmedel med lågt näringsvärde som riktar sig till barn, men det finns ett stort frågetecken om huruvida detta verkligen fungerar. Enligt Irish Heart Alliance är denna frivilliga uppförandekod inte effektiv. Därför måste vi granska branschen mycket noggrant och vid behov vidta omedelbara åtgärder.

Philip Bushill-Matthews nämnde personligt ansvar. Det är bra på en nivå men vi behöver dessutom en tydlig och begriplig livsmedelsmärkning; där är färgkoder ett bra förslag. Vi lever i en värld där vi i dag konsumerar allt större mängder av bearbetade livsmedelsprodukter. Vissa av EU:s politikområden främjar faktiskt detta – Lissabonagendan med fler människor i sysselsättning ger mindre tid till matlagning. Jag stöder helt

Lissabonagendan men vi som EU:s beslutsfattare har en skyldighet att se till att livsmedelsproducenterna väldigt tydligt anger vad de bearbetade livsmedelsprodukterna innehåller.

Bogusław Sonik (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma angår oss, och det är rätt att vi tar itu med dem nu. Hela världen, inte bara Europa, står inför en enorm utmaning när det gäller fetma och de sjukdomar som direkt eller indirekt hänger samman med fetma. Behandlingskostnaderna för dessa sjukdomar ökar i alarmerande takt. Sextio procent av Förenta staternas befolkning är överviktiga och en tredjedel är i dag feta. De senaste uppgifterna från Förenta staterna visar att utgifterna för dessa tillstånd är mer än 100 miljarder US-dollar. Det är mer än 10 procent av hela hälsovårdsbudgeten. Europa håller långsamt på att komma ikapp sina grannar när det gäller denna skamliga statistik. Allt fler barn och ungdomar lider av högt blodtryck eller diabetes. Dessa tillstånd hänger ofta samman med dåliga kostvanor och fysisk inaktivitet. För Europas och dess invånares framtid måste vi i högre grad uppmärksamma de problem som tas upp i Alessandro Fogliettas betänkande. Hälsokatastrofen som hotar Europa och hela den globaliserade världen kan endast undvikas med snabba, bestämda och gemensamma åtgärder.

Europaparlamentet diskuterar för närvarande många ekonomiska och sociala frågor. Om vi ska hantera dem framgångsrikt får vi inte glömma att det endast är friska samhällen som fullt ut kan utnyttja de fördelar som görs tillgängliga för dem. Åtgärder måste vidtas för att främja en sund livsstil. Samtidigt måste vi införa rättsliga åtgärder som lägger ansvaret på varje medlemsstat att anstränga sig mer för att förbättra sina medborgares fysiska hälsa med hjälp av sunda kostvanor och fysisk aktivitet. Självklart ska man komma ihåg att de särskilda åtgärder och politiska riktlinjer som krävs för att bekämpa detta fenomen faller inom medlemsstaternas behörighetsområde.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) I vitboken anges tre faktorer som bör beaktas vid utarbetandet av en europeisk strategi som rör kost-, övervikts- och fetmarelaterade hälsofrågor. För det första är det individen som i slutändan ansvarar för sin livsstil. För det andra måste konsumenterna ha tillgång till information för att kunna fatta rationella beslut. För det tredje föreslås samordning mellan ett antal områden – livsmedel, konsumenter, idrott, utbildning, transport etc.

Alla dessa faktorer påverkas dock av reklam. Vad är det vi äter? Var får vi syn på produkterna? Hur får vi reda på var de finns? När det gäller tv-reklam för livsmedelsprodukter handlar 89 procent av reklamen om onyttiga produkter. Över 70 procent av barnen ber sina föräldrar köpa livsmedelsprodukter som de har sett i tv-reklamen.

I diskussionerna om hälsofrågor anser jag att en part fattas – representanter från livsmedelsindustrin. Vi skulle vilja att de insåg vilken skada de orsakar med onyttiga livsmedelsprodukter och vilka samhällskostnader det innebär. Vi skulle vilja att de inte bara slutade göra reklam för onyttig mat utan att de även producerade fler nyttiga livsmedelsprodukter.

Miroslav Míkolášik (PPE-DE). - (SK) Mer än hälften av Europas befolkning är överviktig. Enligt statistiken är nästan 27 procent av männen och 38 procent av kvinnorna överviktiga, och över fem miljoner barn är feta. Cirka 5-7 procent av hälso- och sjukvårdsutgifterna har en direkt koppling till fetma och det motsvarar miljarder. Därför är det viktigt att vi genomför bestämda åtgärder på alla nivåer för att bekämpa problemet.

Jag välkomnar kommissionens initiativ att anta vitboken, där kostvanor, övervikt och fetma görs till en politisk prioritering för Europeiska unionen. Vi kan göra framsteg i kampen mot fetma genom att samordna de olika sektorpolitiska områdena på EU-nivå.

Jag vill särskilt uppmärksamma problemet med överviktiga barn och ungdomar. Denna grupp måste prioriteras. Sunda kostvanor och fysisk aktivitet är nödvändiga förutsättningar för en normal utveckling hos barn. Utbildning i sunda kostvanor är huvudsakligen föräldrarnas ansvar, men skolan kan också spela en roll i detta avseende. Den bör vara som ett andra aktivitetscentrum i kampen mot fetma.

Jag håller med föredraganden om att det bör finnas en läkare, en näringsspecialist, på alla skolor. Jag är också för ett förbud mot försäljning av mat och drycker med hög fett-, salt- eller sockerhalt i skolorna, framför allt i varuautomater. Enligt statistiska uppgifter tillbringar ungdomar i dag mer än fem timmar stillasittande, huvudsakligen tittar de på tv och spelar datorspel. Fysisk aktivitet ökar i stället lagringen av kalcium i benen, utvecklar barns sociala färdigheter och är en viktig avstressande faktor. Det är viktigt att tillräckligt med skoltid varje dag ägnas åt fysisk aktivitet och skolidrott samt att skolbarn uppmuntras att delta i någon idrottsaktivitet, till exempel genom att man bygger spelplaner och sporthallar. Dessa åtgärder är nödvändiga om vi ska skapa en sund framtid för kommande generationer.

Avslutningsvis vill jag säga att förebyggandet av fetma kräver åtminstone en lugn och hälsosam måltid per dag tillsammans med familjen, framför allt för att uppmuntra sunda kostvanor.

Antonio De Blasio (PPE-DE). - (HU) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Fetma och övervikt har inte bara hälsomässiga utan även sociala orsaker i ordets vidaste bemärkelse. Det gläder mig att det i vitboken och betänkandet påpekas att frågan om fetma och övervikt inte får hanteras när den vuxit till ett verkligt hälsoproblem utan att vi måste gå tillbaka till grundorsakerna.

Det är viktigt att betona att vitboken och Europaparlamentets yttrande inte kan rikta sig till hälsovårdssektorn utan till medborgare och folkgrupper, det vill säga samhället. Denna extremt viktiga fråga måste hanteras i överensstämmelse med Europeiska unionens övriga dokument. Eftersom orsakerna till problemet är mångfasetterade måste även lösningen, för att bli framgångsrik, vara sammansatt och samtidigt samordnad.

Att göra en sund livsstil populär måste stödjas på alla tänkbara vis, på både EU- och medlemsstatsnivå samt på regional och lokal nivå. Vi måste särskilt betona program och åtgärder som riktar in sig på att uppfostra barn och ungdomar i skolåldern till en sund livsstil. Här vill jag betona kommunernas roll, eftersom det huvudsakligen är de som driver skolorna. Program som fungerar bra ska offentliggöras på bred front.

Alla vet att mediernas roll när det gäller att formulera kunskap växer sig allt starkare. Med reklamens makt kan sunda kostvanor, idrott och regelbunden fysisk aktivitet, det vill säga en sund livsstil, göras till en moderiktig modell att anamma. För att förebygga fetma måste fysisk aktivitet och idrott kopplas samman med krav på sunda kostvanor, även om det inte alls är tillräckligt att fokusera på endast dessa två aspekter. Att uppmuntra människor till en sund livsstil måste prioriteras inom samtliga berörda politikområden.

Målet är att få människor att förstå att sunda och balanserade kostvanor inte innebär att vi aldrig ska kunna äta vissa livsmedel. Regelbunden fysisk träning innebär inte att vi måste träna varje ledig minut. Betoningen ligger på måttlighet och på så sätt kommer våra kostvanor och våra liv att bli mycket mer balanserade. Jag vill tacka föredraganden för hans arbete och er alla för att ni lyssnat. Tack.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! I dag diskuterar vi två kostrelaterade störningar. En av dem är anorexi, som i allmänhet har psykiska orsaker kopplade till det smala kroppsideal som framställs som mer attraktivt. Vi känner alla till extrema fall där sjukdomen har lett till döden. Lyckligtvis håller trenden på att vända och sjukdomen är nu inte längre lika utbredd. Den andra kostrelaterade störningen är fetma, som också kan ha psykiska orsaker. Mat kan bli ett sätt att hantera stress och fly undan vardagens problem. Därför är nyckelfrågan här kostvanor. Livsmedelsproducenter och livsmedelsåterförsäljare bär en mycket stor del av ansvaret i detta avseende. Detta betänkande är mycket välkommet och bör fungera som en varningsklocka. Den så kallade snabbmaten som skolelever får på utflykter och skolresor är farlig. Det handlar trots allt om att undervisa eleverna om sunda kostvanor. Det krävs lämplig utbildning och livsmedelskontroll. Jag anser att våra ansträngningar är ett steg i rätt riktning och därför stöder jag detta betänkande.

Marian Zlotea (PPE-DE). - (RO) Jag anser att vi bör uppmärksamma överviktiga barn och inrätta nya program för att bekämpa fetma redan i tidig ålder, eftersom det är då våra kostvanor skapas. Vi bör uppmuntra till kostundervisning både i lågstadiet och senare. Alla medlemsstater bör införa grundläggande kunskaper i balanserade kostvanor och fysisk aktivitet i läroplanerna.

Enligt viss statistik kommer det om tio år att finnas över 30 miljoner överviktiga barn i Europa. Jag är djupt oroad över detta. Därför har jag lagt fram en rad skriftliga förklaringar där jag föreslagit inrättande av särskilda program i skolorna, inklusive kostnadsfria regelbundna hälsokontroller och rådgivning. Jag stöder förslagen i vitboken om till exempel lämplig livsmedelsmärkning, begränsningar för reklam för livsmedelsprodukter som är skadliga för barn, sänkt mervärdesskatt på frukt, grönsaker och barnmat. Avslutningsvis vill jag gratulera föredraganden till hans prestation.

László Kovács, kommissionsledamot. - (EN) Herr talman! Det gläder mig att de parlamentsledamöter som talat i stort sett stöder kommissionens vitbok. De delar inte bara kommissionens åsikter utan uttrycker även stöd för dess initiativ.

Jag uppskattar talarnas komplexa synsätt. Det är helt i enlighet med fetmaproblemets komplexitet. Många av talarna uppmanar till att öka allmänhetens medvetenhet och samarbetet med livsmedelsindustrin, vilket också överensstämmer med både andemeningen och texten i vitboken. Kommissionens åtaganden återspeglas i förslaget till förordning om livsmedelsinformation till konsumenterna, som vi snart kommer att diskutera med Europaparlamentet och även med rådet.

Jag vill understryka att det finns åtskilliga program och projekt i Europeiska unionen som ömsesidigt förstärker vitboken om hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma – till exempel grönboken om rörlighet i städer eller vitboken om idrott, som båda uppmuntrar till en sund livsstil och en hälsosam miljö. Dessutom har vi hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitikens – där det till exempel ingår att sänka konsumtionsstödet för smör – och frukt- och mjölkprogram i skolorna, gemenskapslagstiftningen om reklam och marknadsföring för att främja ansvarsfull reklam och direktivet om otillbörliga affärsmetoder.

Dessa är väldigt viktiga initiativ som överensstämmer helt med kommissionens ståndpunkt. Kommissionen kommer att fortsätta samarbeta med den europeiska handlingsplattformen för kost, fysisk aktivitet och hälsa samt med högnivågruppen med experter från medlemsstaterna.

Jag vill också betona att kommissionen uppmuntrar initiativ som bidrar till att förhindra hjärt- och kärlsjukdomar i Europa, där konsumtionen av transfettsyror utgör en riskfaktor tillsammans med den totala fettkonsumtionen och konsumtionen av mättade fettsyror. Frivillig ändring av livsmedelsprodukternas sammansättning kan ge resultat. Inom ramen för den europeiska handlingsplattformen för kost, fysisk aktivitet och hälsa har åtaganden gjorts för att ändra livsmedelsprodukternas sammansättning och minska innehållet av transfettsyror och mättade fettsyror.

Jag vill bara nämna ytterligare en fråga, eftersom den har att göra med mitt ansvarsområde – beskattning. Det fanns ett förslag om lägre mervärdesskatt på frukt och grönsaker. Jag kan sympatisera med förslaget, eftersom det tydligt visar hur skattepolitiken kan främja andra viktiga politiska målsättningar.

Avslutningsvis vill jag understryka att Europaparlamentet är en av de grundande medlemmarna av den europeiska handlingsplattformen, och kommissionen är villig att hålla Europaparlamentet regelbundet uppdaterat om den europeiska handlingsplattformens verksamhet. Europaparlamentet förväntas diskutera övervakningsrapporten år 2010.

Talmannen. – Vi avslutar denna debatt med ett anförande av föredragande Alessandro Foglietta och jag ber honom att hålla sig till de två minuter han tilldelats.

Alessandro Foglietta, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill ta upp en viktig aspekt i kommissionsledamotens anförande. Det är en fråga som bör övervägas ingående samtidigt som vi försöker skapa nya möjligheter.

Det är ett ämne som oroar många av oss, eftersom det tagits upp i många välfokuserade anföranden där kommissionen uppmanats att agera. Men det är framför allt i betänkandet som det fastställs att vi har att göra med ett väldigt allvarligt problem, nämligen fetma.

När det gäller hälsoproblem är fetma på väg att bli ett oerhört komplicerat problem som måste lösas. Vi måste ge stöd och komma med en rapport som kan hjälpa oss att uppnå våra mål. Kommissionen har förvisso betonat Världshälsoorganisationens roll, men låt oss inte glömma att Världshälsoorganisationen själv kräver att den ökande fetmatrenden hos barn stoppas till år 2015. Ett annat viktigt datum är 2010, då vi kommer att befinna oss i ett läge där vi kan bedöma strategins resultat.

Jag vill därför tacka alla talare och skuggföredragandena. Jag är tacksam för alla förslag och anser att vi måste vara uppmärksamma och noggranna när vi utarbetar ett betydelsefullt betänkande, som verkligen kan få oss att tänka i termer av förebyggande åtgärder och välbalanserade sunda kostvanor, inte bara för kroppens skull utan också för sinnets och för själens skull. Jag är säker på att vi kan uppnå detta mål om vi samarbetar. Ännu en gång tack till alla som har gett sitt stöd till detta betänkande i sina anföranden. Tack, herr kommissionsledamot.

Talmannen. – Tack för ert arbete, herr Foglietta, som alla här har gett sitt erkännande.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Övervikt och fetma är något av en nutida epidemi med farliga konsekvenser för människans hälsa och liv. Diabetes, cirkulationsrubbningar, högt blodtryck, hjärtattacker och vissa cancerformer är bara en del av de farliga konsekvenserna av fetma och övervikt. Därför är det helt och hållet passande att Europaparlamentet har engagerat sig i kampen mot övervikt och fetma. Det är också

riktigt att Europaparlamentet uppmuntrar de organ som ansvarar för EU-medborgarnas hälsa att engagera sig i denna kamp. Jag talar om organen på alla nivåer inom medlemsstaternas och EU:s förvaltning.

Fetma hos barn är särskilt oroande. Det finns redan 22 miljoner överviktiga barn i Europa och antalet ökar stadigt. Om vi inte vänder trenden kommer vårt samhälle snart att bli ännu fetare, mindre hälsosamt och påfallande mindre produktivt. Därför stöder jag helt detta betänkande. Jag anser att tiden är mogen att förena våra ansträngningar och inleda en bestämd och konsekvent attack mot övervikt och fetma. Vi måste fokusera på de känsligaste sektorerna i samhället, exempelvis barn och äldre, särskilt kvinnor och ensamstående.

Om vi lyckas övertyga samhället om att det är värt att kontrollera sin kroppsvikt och bekämpa övervikt och om vi inrättar mekanismer för att främja en sund livsstil kan vi undvika många problem. Att förebygga fetma är inte bara en hälso- och skönhetsfråga utan har också sociala och kulturella konsekvenser.

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Problemet med fetma och kostrelaterade sjukdomar har antagit dramatiska proportioner över hela världen. Jag anser att raffinerade och aggressiva marknadsföringstekniker har förhindrat konsumenterna från att göra initierade kostval. I detta avseende är barn särskilt sårbara. I direktivet om audiovisuella medietjänster förutses att leverantörer av medietjänster frivilligt skulle anta en uppförandekod för kommersiell kommunikation om mat och dryck. Även om jag uppskattar strävan efter självreglering hos industrin och medierna skulle jag föredra konkreta begränsningar för hur mycket och vilken typ av reklam som får rikta sig till barn. De skadliga samhällseffekterna på grund av livsmedel av låg kvalitet är jämförbara med effekterna av alkohol och tobak, och reklamen för sådana produkter är hårt reglerad. En liknande strategi kan tillämpas på livsmedel som har konstaterats vara skadliga för människors hälsa. Konsumenter behöver tydlig och saklig information, vilket kan ges om man höjer standarderna för livsmedelsmärkning och inför fler restriktioner för reklam.

Den pågående ekonomiska krisen har ännu en gång visat resultatet av kombinationen girighet och bristande reglering. Oavsett om man riskerar att förlora sitt hus eller sin hälsa så anser jag att insatserna är alldeles för höga för en likgiltig marknadsstrategi. I egenskap av lagstiftare bör vi ingripa och göra vårt jobb.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jag välkomnar betänkandet om hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma, som lagts fram av Alessandro Foglietta. Det är rätt att Europaparlamentet återigen tar upp den viktiga frågan om att främja goda kostvanor. Det vore klokt av oss att komma ihåg att sunda kostvanor är en av de tolv faktorer som angetts av Världshälsoorganisationen som bidragande till god hälsa. En sund individ är en nödvändig förutsättning för ett sunt samhälle. Livsmedels säkerhet är avgörande i detta sammanhang. Det senaste fallet med förorenad modersmjölksersättning i Kina visar just hur viktigt det är.

Dåliga kostvanor orsakar mycket lidande, inklusive övervikt och fetma. Med fetma menas alltför stora fettdepåer i kroppen. Den ökar risken för hjärt- och kärlsjukdomar, högt blodtryck, ateroskleros, diabetes, gallsten, njur- och urinvägssten, degeneration i skelett och leder samt vissa cancerformer. I Polen är 65 procent av invånarna mellan 35 och 65 år överviktiga eller feta. Förekomsten av fetma bland våra yngsta medborgare har nått epidemiska proportioner. Det finns 22 miljoner överviktiga barn i Europa. Den negativa inverkan från reklam för mat och drycker med hög fett-, socker- eller salthalt är väldigt allvarlig. Det är viktigt att göra skolor och familjer medvetna om ansträngningarna för att främja ordentligt tillagad mat av god kvalitet. Skolan och familjen bör uppmuntra ungdomar till en sund livsstil, med idrott och andra fritidsaktiviteter.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Övervikt och fetma är problem som har nått epidemiska proportioner på senare tid på grund av den negativa inverkan på människors hälsa. Enligt Världshälsoorganisationen är mer än halva Europas befolkning överviktig eller lider av fetma. Det faktum att över fem miljoner barn är feta och 22 miljoner är överviktiga är särskilt oroväckande. Antalet ökar i alarmerande takt. Fetma är en av de främsta dödsorsakerna och hänger samman med många kroniska sjukdomar, däribland typ 2-diabetes, cirkulationsrubbningar, högt blodtryck, hjärtattacker och vissa cancerformer.

Behandlingen av fetma är mycket kostsam. Den står för omkring 7 procent av de nationella hälsobudgetarna i Europeiska unionen och upp till 6 procent av hälso- och sjukvårdsutgifterna.

För att bekämpa detta problem måste europeiska konsumenter få bättre tillgång till information om de bästa livsmedelskällorna, så att de kan välja en lämplig kost. Livsmedelsmärkningen ska vara tydlig. Vissa ingredienser, till exempel artificiella transfettsyror och transisomerer, bör inte få användas. Det är också viktigt att komma ihåg att tv-reklamen påverkar de kortsiktiga konsumtionsmönstren bland barn mellan 2 och 11 år. Den påverkar grundläggandet av goda kostvanor negativt.

Att bekämpa övervikt, särskilt bland barn, bör prioriteras på internationell, europeisk, nationell och lokal nivå.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Fetma och övervikt på grund av dåliga kostvanor och fysisk inaktivitet ökar över hela Europeiska unionen, vilket ger enorma ekonomiska och sociala konsekvenser. För att främja ett sundare samhälle bör kommissionen engagera sig mer proaktivt och stödja medlemsstaterna i arbetet med att minska de skadliga effekterna av dåliga kostvanor och stillasittande. Det räcker dock inte med att uppmuntra EU:s medborgare till en sund livsstil utan vi måste även tillhandahålla den motivation och infrastruktur som krävs. Det bör finnas lokala åtgärder för att minska bilanvändningen och främja promenader; det bör finnas parker och cykelbanor. Politiken för att bekämpa fetma bör sättas i samband med stadsplanerings- och transportpolitik, som grönboken om rörlighet i städer. Dessa politiska åtgärder bör komplettera de åtgärder som ska uppmuntra till fysisk aktivitet. Vi bör ägna mer uppmärksamhet åt socialt och ekonomiskt missgynnade grupper som påverkas av prisökningen på råvaror och livsmedel, liksom åt sårbara grupper, till exempel barn och gravida kvinnor. Vi bör främja utbildning i näringslära och uppmuntra till att man slutar sälja mat med hög fett-, socker- och salthalt i skolor och förskolor. Det kommer att skydda framtida generationers hälsa.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Med tanke på den alarmerande hälsotrenden bland Europas barn – över 5 miljoner barn är feta och 22 miljoner är överviktiga – är utvecklingen av en EU-strategi för hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma ett mycket välkommet steg. Samvetsgrann livsmedelsmärkning med näringsinnehåll är viktig för att konsumenterna ska kunna göra ett initierat val för bättre kostvanor. En ökad medvetenhet från tidig ålder bidrar också till att vända trenden under de kommande åren. På medellång sikt är provisoriska kampanjer som tillhandahållande av färsk frukt i skolorna grundläggande. Skolorna i Europeiska unionen måste också i större utsträckning ta sitt ansvar när det gäller skolidrott och daglig fysisk aktivitet, med tanke på att barn och ungdomar tillbringar mycket av sin tid i skolan.

Trots det kan bestämmelser på EU-nivå endast skapa en miljö för sunda kostvanor, och vi bör inte göra misstaget att förvägra medborgarna deras grundläggande ansvar. Om ett friskare Europa ska kunna uppnås på lång sikt måste Europeiska unionen söka bundsförvanter på samtliga nivåer: i politiken, företagssektorn och det civila samhället.

18. Mervärdesskatt på behandling av försäkringstjänster och finansiella tjänster (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Joseph Muscat, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om förslaget till rådets direktiv om ändring av direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt, i fråga om behandling av försäkringstjänster och finansiella tjänster (KOM(2007)0747 – C6-0473/2007 – 2007/0267(CNS)) (A6-0344/2008).

Jag vill ta tillfället i akt att välkomna min vän Joseph Muscat och gratulera honom till hans stora politiska framgång nyligen. Den kanske leder till att han snart lämnar Europaparlamentet men just nu finns det skäl att fira, både för honom och säkert för många av oss andra.

Joseph Muscat, föredragande. – (MT) Vi diskuterar nya och mer genomblickbara regler inom sektorn för finansiella tjänster vid en tidpunkt då vi upplever en av de största kriserna inom just denna sektor. Den nuvarande situationen visar att vi inte kan låta saker bero utan att det finns ett behov av reglering. "Reglering" betyder inte byråkrati – absolut inte överdriven byråkrati – utan försäkran om att saker görs på bästa möjliga sätt, utan formulär och dokument som inte leder någonvart. När jag och mina ledamotskolleger förberedde detta betänkande hade vi två prioriteringar. Den första var att se till att ändringarna inte skapar negativa effekter för konsumenten.

Med andra ord bör inte konsumenten belastas extra. Det är därför som vi säger att möjligheten att införa mervärdesskatt på finansiella tjänster endast ska gälla transaktioner mellan företag och därför ska vara återvinningsbar. Det är aldrig meningen att mervärdesskatt på skattepliktiga finansiella tjänster ska påverka individen – det vill säga konsumenten. Detta anges klart och tydligt i den föreslagna texten, trots eventuella reservationer från andra institutioners sida. Vissa personer kritiserar att industrin då kommer att spara på kostnaderna och att medlemsstaternas inkomster kommer att minska – ett intressant argument, som jag dock uppriktigt sagt tror oftast kommer från dem som har en inskränkt syn på ekonomin och finanspolitiken. För det första, i en konkurrensbetonad sektor som den för finansiella tjänster och i ett system där man har säkerhetsåtgärder mot överenskomelser mellan företag ska alla kostnader som företagen slipper antingen

föras vidare som förmåner till konsumenten eller användas för att kompensera för andra kostnader. För det andra måste vi i Europeiska unionen en gång för alla inse att vi inte konkurrerar ensam på marknaden. Vi måste se till att system som används av andra medlemsstater – och av Europeiska unionen som helhet – är attraktiva för seriösa företag som önskar komma in på marknaden och etablera sig som europeiska operatörer. Att förenkla systemen är ett sätt att stimulera sektorn, generera marknadspotential och skapa produktiv sysselsättning.

Med detta betänkande hjälper vi till att skapa en europeisk marknad genom att undanröja hindren. Vi genomför det som vi talat om under så många år. Vi uppfyller ett av målen i handlingsplanen för denna sektor. Vi bevisar att vi kan vara proaktiva, lösa problem och genomföra nya idéer. Vi kanske är oense om tekniska begrepp, kanske föredrar någon ett system framför ett annat, men jag anser att Europaparlamentet måste tillkännage att detta är vårt slutmål. Självklart finns det vissa punkter där vi inte är helt överens, inte jag heller – till exempel breddning av definitionerna. Det hade varit bättre om utskottet här hade följt mina rekommendationer om att antingen alltid hålla sig till kommissionens text eller begränsa definitionerna ytterligare. Trots det bör vi notera att utskottet valde att fortsätta strategiskt, och därmed antogs detta betänkande med endast en röst mot. Jag ser fram emot reaktionerna från mina vänner och från kommissionen.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

László Kovács, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att tacka Joseph Muscat för hans arbete och hans stöd för kommissionens förslag. Jag önskar honom lycka till i hans framtida roll på Malta.

Kommissionens förslag inriktar sig på tre centrala frågor.

För det första att de nuvarande bestämmelserna i allt större utsträckning blir föremål för rättslig prövning i EG-domstolen. Någoting behöver göras åt detta.

För det andra behöver vi sörja för en mer konsekvent tillämpning av momsbestämmelserna för finansiella tjänster och rättvisare villkor på den inre marknaden.

För det tredje måste vi se till att förbättra konkurrenskraften inom sektorn.

Det uttrycks en viss oro över att försäkringar och finansiella tjänster i Europeiska unionen inte är tillräckligt effektiva, vilket gör att EU:s företag får betala mer för finansiella tjänster och försäkringstjänster än sina konkurrenter i tredjeländer. Detta är inte bara ett resultat av Europeiska unionens momsbestämmelser, men de är en bidragande faktor. Jag vill tillägga att momsbefrielse inte tillämpas enhetligt i de olika medlemsstaterna och detta kan snedvrider konkurrensen i Europeiska unionen. Till exempel möjligheten att få tillbaka den skatt som betalas till utomstående specialiserade tjänsteleverantörer (till vilka tjänster läggs ut på entreprenad) varierar beroende på nationell tolkning av momsbestämmelserna.

Kommissionens syfte med förslaget var att förbättra konkurrenskraften hos de europeiska företag som tillhandahåller försäkringstjänster och finansiella tjänster, men i verkligheten måste detta balanseras mot medlemsstaternas behov av att garantera stabila skatteintäkter.

Förslaget består av tre delar.

För det första, för att öka den rättsliga förutsebarheten föreslår vi en modernisering av definitionen av vilka tjänster som är undantagna från skatteplikt.

För det andra, för att undvika att kunderna ådrar sig icke avdragsgill, "gömd" mervärdesskatt syftar förslaget till att möjliggöra för banker och försäkringsbolag att välja att beskatta sina tjänster.

För det tredje, innehåller förslaget ett undantag från mervärdesbeskattning för arrangemang för kostnadsdelning, inklusive gränsöverskridande arrangemang.

Dessa förslag kan inledningsvis leda till att medlemsstaternas mervärdesskatteintäkter minskar, men det kan motiveras om de föreslagna förändringarna leder till ökad konkurrenskraft, vilket vi förväntar oss.

Jag välkomnar därför iakttagelsen i betänkandet om problemen med icke återvinningsbar ingående moms och dess betydelse för företagens effektivitet och Lissabonstrategin. Jag välkomnar också att föredraganden inser att förändring kan leda till att mervärdesskatteintäkterna minskar.

För konsumenternas del håller jag med om att konsekvenserna inte alltid är tydliga, men jag tror att de så småningom kommer att gynnas av företagens kostnadsänkningar.

Jag välkomnar också de positiva kommentarerna om förslaget omfattning och den ökade rättsliga förutsebarheten. De nya definitioner som kommissionen föreslår är nödvändiga och gör att lagstiftningen hinner i kapp den ekonomiska verkligheten.

Jag stöder kommentarerna om försiktighet och bristen på tillförlitliga siffror, som skulle möjliggöra en fullständig bedömning av förändringens effekt. Denna brist bör dock inte läggas kommissionen till last, eftersom varken de berörda företagen eller de nationella myndigheterna kunnat tillhandahålla de nödvändiga uppgifterna.

Liksom Joseph Muscat är jag medveten om att konsolideringen över gränserna i finansindustrin alltmer leder till att skatteintäkter från ingående mervärdesskatt i huvudsak uppkommer i den medlemsstat där tjänsten utförs, snarare än i den medlemsstat där kunden som köper tjänsten har sin hemvist. En övergång från undantag till beskattning, vilket skulle bli resultatet av den ökade möjlighet att beskatta som vi förespråkar i detta förslag, skulle korrigera trenden. Jag anser att det är bästa sättet att hantera de problem som tagits upp.

Till sist vill jag informera er om att detaljerade diskussioner om detta förslag redan har inletts i rådet under det tidigare slovenska ordförandeskapet. Det nuvarande franska ordförandeskapet har också åtagit sig att gå vidare med just detta ärende. Därför välkomnar jag det positiva engagemanget från Europaparlamentets sida, som kan uppmuntra rådet att gå vidare.

David Casa, för PPE-DE-gruppen. – (MT) Detta betänkande är särskilt viktigt, framför allt om man beaktar att ekonomin under de senaste åren har tagit en något annorlunda vändning jämfört med tidigare år. Det råder ingen tvekan om att detta betänkande bättre återspeglar den nuvarande situationen. Därför är det så viktigt att öka den rättsliga förutsebarheten så att de berörda företagen kan fungera utan för mycket byråkrati, som föredraganden mycket riktigt påpekade. Det kan uppnås genom att ta bort missförhållanden i den nuvarande lagstiftningen som reglerar mervärdesskatten på finansiella tjänster. Det är en lag som har funnits i 30 år och som inte är tillräckligt tydlig. Detta är ett betänkande som kan skapa större stabilitet, och vi måste se till att alla medlemsstater tillämpar samma skattesatser för att i möjligaste mån minska skillnaderna. Det har länge behövts en förändring, och jag anser att föredraganden gjorde rätt när han, samtidigt som han kom ihåg behovet av att förenkla rutinerna för finansföretag, även såg till att konsumenterna gynnas av den föreslagna förändringen – och det menar jag är det viktigaste.

I dag närvarar min ledamotskollega från Malta för sista gången i kammaren och jag vill passa på att önska honom lycka till i hans fortsatta politiska arbete. Han har fått fyra års erfarenhet av Europaparlamentet och denna erfarenhet har, anser jag, förvandlat honom från en politiker som inte riktigt trodde på Europeiska unionen och på att den kunde gynna Malta till en som, genom detta betänkande, har visat oss att han verkligen tror på politisk förändring härifrån inte bara för sitt eget hemland utan även för resten av EU. I dag pågår en förändring som jag hoppas han tar med sig hem, för hans erfarenheter i Europaparlamentet kan tillämpas i vårt hemland och vårt politiska arbete där kan likna vårt arbete här i Europaparlamentet. Det nationella intresset behåller nämligen sin betydelse, liksom Europeiska unionens intresse, eftersom vi i dag är en del av unionen. Jag önskar honom lycka till i hans arbete och framgång som ledare för oppositionen. Jag tänker inte säga att jag hoppas att han får en lång karriär som ledare för oppositionen eftersom jag inte borde tala så om min ledamotskollega, men jag hoppas att han kan föra vidare de positiva erfarenheterna från arbetet i Europaparlamentet först och främst till sitt parti, men också till vårt hemland.

Antolín Sánchez Presedo, för PSE-gruppen. – (ES) Sedan 1977 har de flesta finansiella tjänsterna, däribland försäkring och förvaltning av investeringsfonder, varit befriade från mervärdesskatt. Under denna period har i huvudsak två problem uppstått: definitionen av räckvidden för undantag och att det inte går att återvinna mervärdesskatt som har tagits ut för att tillhandahålla tjänster som omfattas av undantag, vilket har lett till fenomenet med dold mervärdesskatt. Globalisering, europeisk finansiell integration och marknadskonsolidering, som har påverkat organisationen och utläggningen av dessa tjänster på entreprenad, har ytterligare komplicerat problemet.

Detta betänkande är ett första försök att uppdatera ett direktiv som förutom att det är förvirrande – vilket har lett till att EG-domstolen har ingripit – även är föråldrat.

Jag skulle vilja gratulera föredraganden Joseph Muscat till hans utmärkta arbete med att få till stånd detta betänkande om en så ekonomiskt känslig och tekniskt komplex fråga.

Hans förslag om att modernisera definitionen av försäkringstjänster och finansiella tjänster, som är förenliga med handlingsplanen för finansiella tjänster och strikta när det gäller hanteringen av undantag, har accepterats av en majoritet. Hans engagemang för att förhindra att konsumenterna drabbas av stigande priser till följd av att beskattningsbara personer väljer beskattning har också rönt allmänt bifall.

I slutresultatet ingår ett särskilt undantag från mervärdesbeskattning för de företag som deltar i arrangemang för kostnadsdelning. Detta kommer att öka säkerheten för branschen och budgetsäkerhet för medlemsstaterna, förhindra snedvriden konkurrens och förbättra konkurrenskraften för banker och försäkringsbolag utan att kundernas kostnader ökar.

Jag är extra nöjd med att två aspekter i ändringsförslagen har införlivats. Hänvisningen till samförsäkring och den förbättrade definitionen av begreppet förmedling, som begränsas till yrkesverksamhet i form av separat, direkt eller indirekt förmedlingsprestation och i vilken det specificeras att förmedlare inte är motparter vid efterföljande transaktioner.

Jag skulle vilja avsluta genom att önska Joseph Muscat lycka till i framtiden. Jag säker på att han snart kommer att nå framgång genom sitt deltagande i den europeiska integrationen via rådet.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Som UEN-gruppens företrädare i denna debatt skulle jag vilja uppmärksamma tre frågor.

För det första leder Europeiska kommissionens förslag om ändringar av mervärdesskatten för försäkringstjänster och finansiella tjänster till bättre rättssäkerhet, inte bara för de finansiella organ som tillhandahåller dessa tjänster utan även för skattemyndigheterna i de enskilda medlemsstaterna.

För det andra är det en bra lösning att medlemsstaterna åtar sig att ge skattebetalare ett val i fråga om mervärdesskatt på finansiella tjänster och försäkringstjänster, samtidigt som man låter många detaljerade bestämmelser på området vara kvar inom medlemsstaternas ansvarsområde. Det innebär att beskattningsrätten decentraliseras och därmed att subsidiaritetsprincipen tillämpas.

För det tredje är det nödvändigt att kontinuerligt analysera de föreslagna ändringarnas finansiella konsekvenser. Detta bör framför allt handla om minskade mervärdesskatteintäkter i de enskilda medlemsstaterna till följd av en ökad användning av avdrag från entreprenörernas sida. Dessutom bör man undersöka hur dessa ändringar påverkar konsumenternas kostnader för finansiella tjänster och försäkringstjänster.

Louis Grech (PSE). – (MT) Föredraganden har hållit fast vid ramarna i kommissionens förslag så att vi tvingas ta itu med ett problem som vi har skjutit upp i mer än 30 år. Denna sektor är mycket viktig för allt fler länder, däribland Malta. I betänkandet hittar vi bestämmelser som underlättar viktiga företags arbete och som underlättar en verkligt fri marknad utan gränser, vilket gör att det skapas välstånd, arbetstillfällen och större valfrihet. En av prioriteringarna är att det ska finnas bestämmelser som skyddar konsumenterna och innebär att de under inga omständigheter tvingas betala ytterligare skatter. Varje sänkning av kostnaderna och varje förbättring av systemets effektivitet bör komma konsumenterna till del. Vid behov bör ytterligare analyser göras i framtiden för att inkludera andra skyddsmekanismer.

Joseph Muscats betänkande leder till större klarhet och rättssäkerhet vid beskattning av finansiella tjänster, särskilt i en tid av stora förändringar på finansmarknaderna.

Avslutningsvis skulle jag vilja tacka Joseph Muscat för hans betydande bidrag under de senaste fyra och ett halvt åren.

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Tack för era kommentarer och för de värdefulla åsikter som ni gett uttryck för under debatten. Som jag sa i mitt inledningsanförande är det väldigt viktigt att få parlamentets stöd för kommissionens förslag om mervärdesskatt på försäkringstjänster och finansiella tjänster. Vi har noterat de problem som tas upp i betänkandet, framför allt bristen på neutralitet när det gäller återvinningsandelar, svårigheterna med statistik och risken för avledning av skatteintäkter från ingående mervärdesskatt som inte är återvinningsbar.

Även om kommissionen i princip skulle kunna godta vissa ändringsförslag, exempelvis dem som gäller derivat, kommer vi inte formellt att ändra vårt förslag. Vi kommer emellertid att sträva efter att så långt det är möjligt ta hänsyn till parlamentets föreslagna ändringar vid våra överläggningar med rådet.

Jag skulle vilja tacka er för att ni har ställt er bakom vårt förslag. Att parlamentet tillstyrker förslaget ger en tydlig signal till medlemsstaterna och gör dem mer medvetna om att de behöver agera.

Joseph Muscat, föredragande. – (MT) Till att börja med skulle jag vilja tacka parlamentets tjänsteavdelningar och kommissionen för all hjälp med detta svåra ärende, även om arbetet fortfarande inte är avslutat. För parlamentets del hoppas jag i likhet med kommissionsledamoten att vårt budskap är mycket tydligt. Jag tror att vi måste komma överens om att vi definitivt måste införa bestämmelser, göra ändringar där det behövs och se till att systemet blir enklare, men att vi måste vara försiktiga så att inte kunderna får stå för hela kostnaden – om detta råder full enighet i parlamentet. Jag tror att detta är det viktigaste budskapet från oss här i parlamentet till kommissionen, och även till rådet. Jag önskar alla lycka till tills detta ärende är avslutat. Jag tackar mina vänner för deras lyckönskningar, särskilt David Casa, som verkligen har visat oss att arbetarpartiet och nationen går en ny vår till mötes.

Talmannen. – Tack så mycket, herr Muscat. Jag hoppas att ert arbete blir framgångsrikt och att det kommer att göra Europa starkare och starkare.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 25 september 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gábor Harangozó (PSE). – *skriftlig.* – (EN) Till att börja med skulle jag vilja gratulera föredraganden Joseph Muscat till ett mycket omfattande betänkande som belyser frågan om ett gemensamt system för mervärdesskatt på försäkringstjänster och finansiella tjänster ur företags, skatteförvaltningars och konsumenters perspektiv. Även om det utifrån detta betänkande är svårt att tydligt avgöra exakt vilka fördelar konsumenterna kommer att få när det gäller effektivitet och minskade kostnader, anser jag att vi bör se till att det råder rättssäkerhet och samstämmighet i frågor som rör mervärdesskatt på försäkringstjänster och finansiella tjänster. Vi måste se till att förenklade mervärdesskatteregler för företagen inte genomförs på konsumenternas bekostnad. Som föredraganden gör är det emellertid värt att notera att medlemsstaterna ges stor flexibilitet, vilket kan leda att genomförandet kommer att skilja sig åt mellan medlemsstaterna. Med tanke på osäkerheten kring vilka effekter genomförandet av dessa åtgärder kommer att få skulle jag avslutningsvis vilja framhålla att vi även i fortsättningen bör vara vaksamma och stödja kommissionens skyldighet att rapportera om ärendet till både rådet och parlamentet.

19. Kollektiv förvaltning av upphovsrätter online (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en muntlig fråga från Giuseppe Gargani om kollektiv förvaltning av upphovsrätter online (O-0081/2008 - B6-0459/2008).

Jacques Toubon, suppleant för frågeställaren. – (FR) Fru talman! Detta är en central fråga för EU:s framtida kulturella ekonomi. Trots direktivet om upphovsrätt i informationssamhället är situationen när det gäller kollektiv förvaltning av upphovsrätt och närstående rättigheter som rör tjänster på nätet extremt komplex, framför allt på grund av immaterialrättens landsspecifika karaktär och avsaknaden av ett licenssystem som omfattar hela Europa. Situationen har komplicerats ytterligare genom att Europeiska kommissionen saknar en konsekvent politik. Generaldirektoratet för inre marknaden och tjänster och generaldirektoratet för konkurrens agerar ofta på eget bevåg och utan någon övergripande översikt över den berörda sektorn, särskilt när det gäller kreativa talangers intressen i EU.

Genom att vägra lagstifta och genom att ignorera de olika resolutioner som parlamentet har antagit och i stället välja att reglera denna sektor med hjälp av rekommendationer och förvaltningsbeslut, har generaldirektoratet för inre marknaden och tjänster skapat ett klimat av rättsosäkerhet. Mot bakgrund av detta har generaldirektoratet för konkurrens nu inlett en rättsprocess mot en aktör inom denna sektor som bara försökte följa kommissionens rekommendation från 2005.

Kommissionen fattade detta beslut mot CISAC (International Confederation of Societies of Authors and Composers) i juli. Den utdömde inga böter utan försökte snarare ändra det sätt på vilket CISAC och dess medlemsförbund arbetar. Detta visar att Europeiska kommissionen har valt att ignorera parlamentets varningar, särskilt varningarna i resolutionen av den 13 mars 2007, där konkreta förslag om kontrollerad konkurrens och om skydd av och incitament för minoritetskulturer i Europeiska unionen lades fram.

Sedan dess har vi dessutom sett en rad olika initiativ, av vilka endast ett har varit av lagstiftningskaraktär: en långsökt värdering av rekommendationen om upphovsrättsorganisationer, en bedömningsrapport och grönbok om 2001 års direktiv, frågor om privatkopiering, fri tillgång till 20 procent av anbudsinfordringarna

inom ramen för det sjunde ramprogrammet genom ett beslut av generaldirektoratet för forskning, en tidsmässig förlängning av rättigheterna för utövande artister, om vilket det ska utarbetas ett direktiv, och så vidare.

Därför har utskottet för rättsliga frågor ställt följande fråga: Anser inte kommissionen att det vore bättre att se till att alla ändringar som införs, exempelvis för CISAC-medlemmar, blir föremål för ett brett samråd med alla intresserade parter, så att vi får ett slut på de motsägelser i det nuvarande rättsläget som beror på kommissionens olika ståndpunkter? Har Europeiska kommissionen för avsikt att i ljuset av parlamentets resolution av den 13 mars 2007 ompröva sin politik inom denna sektor så att man kan hitta ett globalt synsätt som inte bara tar hänsyn till användarnas intressen utan även licensinnehavares och konstnärssamfundets intressen? Vi är övertygade om att CISAC-frågan visar att den strategi som kommissionen har valt genom att anta icke-bindande bestämmelser (s.k. mjuk lagstiftning), eller rena förvaltningsåtgärder, är oförenlig med och strider mot rättssäkerhetsprincipen, eftersom de parter som berörs inte ges någon möjlighet till överklagande eller diskussion.

I morgon tänker kommissionen fortsätta med denna strategi med denna mjuka lagstiftningsstrategi genom att anta ytterligare en rekommendation, denna gång om kreativt innehåll på nätet, som även kommer att gälla frågan om licenser för flera länder. Detta kommer inte att vara en rekommendation enligt medbeslutandeförfarandet. Har kommissionen för avsikt att ta hjälp av parlamentet för att utarbeta denna rekommendation på ett effektivt sätt? Eller tänker kommissionen, inom denna sektor som är så viktig för EU:s framtida ekonomi och kultur, ännu en gång ignorera dem som företräder medlemsstaterna och deras medborgare?

Jag har därför två förslag. För det första bör kommissionen, på samma sätt som den har gjort för privatkopiering, skapa en plattform för alla berörda aktörer så att råder öppenhet och ärendet kan diskuteras av alla som behöver veta. Parlamentet kommer i vilket fall som helst att avge sitt yttrande. Utskottet för rättsliga frågor har nu inrättat en tillfällig arbetsgrupp för upphovsrättsfrågor med mandat att för alla berörda aktörer lägga fram en tydlig, långsiktig global vision för immateriell och konstnärlig äganderätt och dess roll i kunskaps- och kulturekonomin. Denna arbetsgrupp kommer att hålla sitt första möte i morgon.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag anser att dessa frågor måste placeras i ett större sammanhang, eftersom debatten om hur man ska licensiera musik på Internet blir alltmer intensiv. Konsumenterna har tillgång till mer musik på Internet än någonsin. Trots det saknar nästan all musik de rätta licenserna. Artisterna eller musikproducenterna får därför nästan aldrig några inkomster av den. År 2006 var förhållandet mellan olagligt och lagligt nedladdad musik 40 till 1, och över 20 miljoner inspelningar laddas ned olagligt varje år. Så något är fel här.

Internetoperatörerna säger att licensiering av musikrättigheter i Europa är för komplicerad. Därför finns det fortfarande ingen tjänst för laglig nedladdning från nätet i någon av de nya medlemsstaterna.

Detta är bakgrunden till en rad frågor från Giuseppe Gargani. Alla håller med om att vi måste förenkla licensrättigheterna för nedladdning av musik från nätet och för mobiltelefoner. Men ingen vill bli den förlorande parten.

Finns det något enkelt sätt att skapa licenser som täcker alla rättigheter i hela Europa? För att svara på den frågan måste vi ha i åtanke att de flesta upphovsmän, kompositörer och artister lever av de inkomster som upphovsrätten ger. Det är så de får det att gå ihop varje månad.

Hur ska vi få en balans mellan effektivitet och rättvisa? Kommissionen kom med sina rekommendationer 2005. Av 2008 års utvärderingsrapport om dessa rekommendationer framgår att vissa rättighetsinnehavare, exempelvis musikproducenterna, har följt vårt råd och skapat licenser som täcker hela Europa. Även om små upphovsrätsorganisationer fruktar att dessa plattformar inte ger utrymme för en smal repertoar måste vi nu se till att så blir fallet. Tendenserna är uppmuntrande. Det finns redan EU-licenser för små musikförläggare. Medan dessa insatser pågår bör vi inte lagstifta för tidigt. Vi bör ge den pågående omstruktureringen en chans. Men vi bör fortsätta att vara vaksamma så att det smala utbudet inte går förlorat.

Låt mig nu säga några ord om det antitrustbeslut som kommissionen nyligen antog i CISAC-frågan. Genom beslutet förhindras europeiska upphovsrätsorganisationer att ägna sig åt konkurrenshämmande verksamhet, vilket begränsar deras möjlighet att erbjuda sina tjänster till upphovsmän och Internetoperatörer. Avlägsnandet av restriktionerna kommer att göra det möjligt för upphovsmän att välja vilken upphovsrätsorganisation som ska förvalta deras upphovsrätt. Det kommer också att göra det lättare för Internetoperatörer att få licenser som kan utnyttjas i flera länder från en enda valfri upphovsrätsorganisation

2005 års rekommendation och CISAC-beslutet grundas på samma principer. Båda uppmuntrar avlägsnandet av restriktioner som hindrar upphovsmän och kompositörer från att fritt välja sina upphovsrättsorganisationer, och rättighetsförvaltare från att dela ut licenser som gäller i flera länder.

När det gäller utarbetandet av rekommendationen om kreativt innehåll på Internet planerar kommissionen att anta denna rekommendation under första kvartalet 2009. Det offentliga samrådet 2008 om kreativt innehåll på Internet har visat att tiden fortfarande inte är mogen för att behandla gränsöverskridande licenser för audiovisuella verk i den planerade rekommendationen.

Kommissionen har publicerat en anbudsinfordran avseende en oberoende studie om gränsöverskridande licenser för audiovisuella verk för att analysera både de ekonomiska och de kulturella aspekterna av sådan praxis. Kommissionen analyserar för närvarande anbudet, och studiens resultat bör finnas tillgängliga i slutet av 2009. Vi har ett nära samarbete med både Europaparlamentet och medlemsstaterna när det gäller utvecklingen av kreativt innehåll på Internet, framför allt genom att delta i de olika utfrågningar som Europaparlamentet anordnar och i diskussionerna i ministerrådets arbetsgrupp för audiovisuella medier.

Eftersom utvecklingen går rasande snabbt när det gäller kreativt innehåll på Internet finns det för närvarande ingen fast praxis som bindande lagstiftning kan baseras på. Just nu skulle en sådan lagstiftning på EU-nivå kunna hota utvecklingen av nya affärsmodeller och samarbetsprocessen mellan de berörda aktörerna. Därför verkar en rekommendation vara det bästa sättet att underlätta anpassningen av den kreativa innehållssektorn till Internetmiljön

Jacques Toubon kom med det intressanta förslaget att det kanske skulle finnas en arbetsgrupp om små upphovsrättsorganisationer. Det tycker jag är en utmärkt idé. Kommissionen är beredd att underlätta och försöka hitta en roll för småföretag på nätet. Vi kommer därför att ta till oss detta förslag.

Manuel Medina Ortega, för PSE-gruppen. – (ES) Jacques Toubon har på ett utmärkt sätt redogjort för problemen ur ett rättsligt perspektiv. Det gör att jag slipper ta upp den aspekten.

Jag skulle därför vilja betrakta frågan ur ett mycket mer praktiskt perspektiv. När det gäller upphovsrätt utgår generaldirektoratet för konkurrens från att upphovsmän har samma vikt som de stora multinationella företag som styr medievärlden. Så är inte fallet.

Upphovsmän och artister är i själva verket arbetstagare. Det finns visserligen vissa stjärnor – som de som förekommer i veckotidningar – som har ett visst mått av valfrihet. De flesta upphovsmän, artister och kreatörer har emellertid inte denna valfrihet. De har praktiskt taget samma ställning som arbetstagare som organiserats via sina upphovsrättsorganisationer.

Att påstå att dessa tusentals, tiotusentals, ja till och med hundratusentals upphovsmän, som dagligen arbetar i Europa och som får sin inkomst via sina upphovsrättsorganisationer, fungerar på samma sätt som om de vore multinationella företag är ren och skär fiktion som inte har något med verkligheten att göra.

Om vi inte inser att de nuvarande europeiska upphovsrättsorganisationerna var och en företräder tusentals medlemmars särintressen och att de agerar utifrån detta, kommer vi aldrig att förstå verkligheten.

Jag inser att kommissionen förmodligen bara gör sitt jobb. Men när den börjar tala om studier blir jag lite orolig. För vem utför dessa studier, vem betalar för dem och vilka lobbygrupper har inflytande över dem?

Det är därför som vi i EU har ett demokratiskt system mellan medlemsstaterna och inom medlemsstaterna. Det är upp till Europaparlamentets ledamöter att ödmjukt ikläda sig rollen att här i kammaren ge uttryck för den sociala verklighet som kanske inte existerar på kontor eller i stora ekonomiska studier.

Vi befinner oss i en situation där vi, om vi inte är försiktiga och försöker att avreglera denna sektor på samma sätt som andra sektorer, kommer att döda skaparkraften, som är en av våra unika tillgångar. Trots alla sina problem kännetecknas Europa av stor skaparkraft. Vi kommer att få en audiovisuell industri som helt saknar innehåll. Det kan man redan se i andra länder. Just nu tror jag därför att vi måste inrikta en del av våra insatser på att ge dessa kreatörer ett institutionellt system som gör det möjligt för dem att verka.

Att agera teoretiskt i tron att den lilla musikern, den lilla kompositören kan försvara sig själv är absurt.

Om Beethoven hade levt i dag och skrivit symfonier, och hade varit tvungen att konkurrera på den internationella marknaden med de stora multinationella musikbolagen skulle han ha dött av hunger. Hans ekonomiska situation skulle ha varit mycket värre än på 1700- och 1800-talet. Jag anser att det är en viktig punkt som bör förmedlas.

Jacques Toubon hänvisade till vårt utskotts beslut att tillsätta en arbetsgrupp för skydd av immateriell äganderätt. Vi hoppas att kommissionen och särskilt Charlie McCreevy, som alltid har haft ett gott förhållande till utskottet för rättsliga frågor, kommer att vara beredd att samarbeta med oss, att förmedla sina farhågor, men även att lyssna. Arbetsgruppen kommer också att lyssna till åsikterna från tusentals människor som just nu är sysselsatta med stort intellektuellt arbete och som gör det nöjligt för de audiovisuella medier som vi skapar att fyllas med innehåll.

Om så inte sker finns det en reell risk för att vi, som jag tidigare nämnde, kommer att skapa ett audiovisuellt system som är helt tomt, som enbart har plats för reklam och som inte har något specifikt innehåll.

Därför menar jag att förslaget, den muntliga frågan och det förslag till resolution som vi planerar att lägga fram syftar till att stärka detta oberoende och den europeiska kulturens unika identitet, som inte kan ersättas av någon abstraktion som baseras på fri konkurrens.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Utskottet för rättsliga frågor höll 2004 en utfrågning med inriktning på bland annat upphovsrättsorganisationers roll. Vissa artister redogjorde på ett mycket imponerande sätt för sina problem i det nuvarande systemet, som drivs via upphovsrättsorganisationer. Ni valde sedan en strategi baserad på icke-bindande regler, som sedan dess bara har skapat ännu mer rättsosäkerhet. Resultatet är att vi möts av allt fler klagomål och mer och mer irritation på grund av att situationen är oklar. Detta är ett verkligt problem.

Det system som ni har föreslagit kommer att leda till marknadskoncentration och gynna de starka och medan man bortser från exempelvis konventionen om kulturell mångfald när det gäller Europas konst och kultur. I detta system kommer minoritetskulturerna, de som inte tillhör de stora traditionella kulturerna eller de som använder minoritetsspråk, oundvikligen att skadas eftersom systemet helt enkelt inte tar hänsyn till dem.

När vi i utskottet för rättsliga frågor frågade er varför ni inte hade lagt fram förslag liknande dem som anges i Lévaibetänkande här i parlamentet svarade ni att marknaden skulle röra sig i den riktningen i alla fall och att ni därför inte såg något behov av ändring på den punkten. De motstridiga domar som vi nyligen har sett visar att detta inte var rätt strategi. Vad vi nu behöver, om vi vill skydda den kreativa potentialen, är en framtidsinriktad lösning. Jag tror att vi också kommer att behöva fundera mer på bindande rättigheter i största allmänhet. Är detta fortfarande hållbart på lång sikt i den gamla hårdvaruinriktade formen? Kommer vi fortfarande att nå de nödvändiga målen, eller kommer detta inte att fungera?

Jag anser inte att ytterligare studier och utfrågningar är rätt väg att gå. Tyvärr har vi sett att det alltid är samma personer som bjuds in, och att de företräder jättarna på marknaden, inte de små aktörerna vars synpunkter därför ignoreras. Vi behöver ett annat synsätt och ett tydligt lagförslag om hur upphovsrättsorganisationerna kan och bör skydda dessa rättigheter och tillgångar.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Fru talman! Förra året reagerade Europaparlamentet på kommissionens rekommendation från 2005 i form av en resolution om kollektiv gränsöverskridande förvaltning av upphovsrätt. I resolutionen uppmanade parlamentet kommissionen att klargöra att rekommendationen från 2005 uteslutande gäller försäljning av musikaliska verk på nätet. Vi efterlyste även omedelbart och lämpligt samråd med berörda parter. Vi uppmanade dessutom kommissionen att lägga fram ett förslag om ett flexibelt ramdirektiv för parlamentet och rådet om kollektiv förvaltning av upphovsrätt och närstående rättigheter som rör gränsöverskridande musiktjänster på nätet.

Förvaltningen av upphovsrätt och närstående rättigheter som rör musiktjänster på nätet är fortfarande en komplicerad och problematisk fråga, trots det bindande direktivet om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället. Svårigheterna beror främst på att det saknas europeiska licenser. De oklara formuleringarna i rekommendationen är särskilt problematiska. Det gör att rekommendationen kanske även kan tillämpas på andra Internettjänster som innehåller upptagningar, exempelvis radio- och tv-sändningar. Bristen på tydlighet när det gäller användningen av andra licenssystem skapar därför rättsosäkerhet och leder till oönskade konsekvenser, särskilt för radio- och tv-sändningar på nätet.

Jag beklagar dessutom att kommissionen inte har tagit hänsyn till parlamentets rekommendationer. Kommissionen har begränsat sig till att enbart övervaka och genomföra 2005 års rekommendationer. Detta bidrar inte på något sätt till att lösa sektorns pågående problem. Bland annat speglar kommissionens politik det beslut som fattats om CISAC (International Confederation of Societies of Authors and Composers). Kommissionen har tagit bort alla möjligheter för upphovsrättsorganisationerna att agera tillsammans,

exempelvis när det gäller förslaget om att skapa ett öppet upphovsrättssystem i Europa. Detta är liktydigt med att lämna över makten till det oligopol som består av de största bolagen, som har slutit bilaterala avtal med de främsta artisterna. Man kan förvänta sig att resultatet av detta beslut kommer att bli ytterligare begränsningar av valfriheten och att små företag kommer att försvinna från marknaden, vilket kommer att skada den kulturella mångfalden.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Monopolen gör den nuvarande situationen på den digitala innehållsmarknaden ohållbar, fragmenterad och rigid. Därför gläder det mig att kommissionen i juli äntligen kom med lite klargöranden om kollektiv förvaltning. Jag oroas över de orättvisa kontraktsvillkoren, inte bara för upphovsmän utan även för användare. Jag skulle vilja att tjecker och andra medborgare i mindre länder kunde köpa sina favoritsånger, digitala böcker eller tv-serier på Internet, exempelvis via iTunes och andra e-handelsplatser, över landsgränserna. Men i dag är detta omöjligt. Jag skulle vilja att upphovsmän fritt kunde välja kollektiva förvaltare från valfri medlemsstat och tvinga förvaltaren att förbättra kvaliteten på tjänsterna och minska driftskostnaderna. Jag hoppas att den kollektiva förvaltningen i gengäld kommer att kunna erbjuda licenser som inte begränsas av hemmastatens gränser, inklusive alleuropeiska licenser, men det är inte så lätt. Jag tror inte att kommissionens framstöt i getingboet i juli kommer att leda till några systematiska förändringar på marknaden för digitalt innehåll. Jag skulle vilja att kommissionen begär en oberoende studie om kollektiv förvaltning som helhet och lägger fram ett lagförslag för parlamentet med en översyn av hela systemet, som baseras på en ordentlig analys av detta problems alla specifika aspekter.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). - (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! Ni har visat att ni är villiga att lyssna och att uppmärksamma dessa frågor. Jag skulle emellertid bara vilja ställa en fråga till er, och komma med en begäran.

Min fråga är hur parlamentet ska göras delaktigt i det arbete som ni föreslår ska utföras. Min begäran är att om det skapas en plattform tycker jag att det är viktigt att resultaten, dess resultat, inte bör vara givna i förväg utan bör härröra från en verklig debatt. Jag anser dessutom att medlemmarna i denna plattform bör representera vår ekonomiska och kulturella mångfald.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. - (EN) Jag skulle vilja tacka ledamöterna för bredden i deras diskussioner.

Lagstiftarna ska inte fatta alla beslut. Kommissionen uppmuntrar aktivt utvecklingen av en marknad för licenser för musiktjänster på nätet. Men att lagstifta för tidigt, utan full analys av behoven och trenderna på marknaden, är inte bästa sättet att utveckla en sund marknad för nättjänster i Europa. Om det emellertid visar sig att kommissionens nuvarande ingripanden inte räcker för att skapa en licensmodell för nättjänster som är anpassad till 2000-talet kommer vi att överväga en annan strategi.

Nu är det viktigt att alla berörda parter, upphovsmän, artister, förläggare, upphovsrätsorganisationer och skivbolag går samman och hittar en licensstruktur som möjliggör fler lagliga nättjänster och samtidigt se till att upphovsmännen fortfarande får en skälig utkomst.

Manuel Medina Ortega nämnde att det ligger i allas intresse att vi har en sund kulturindustri i hela Europa. Jag tror att jag talar för alla i kommissionen när jag säger att det är vårt mål. Jag anser dessutom att det är rätt att försöka införa ett system där kreativ kultur kommer alla – inklusive artisterna – till del och alla kan utnyttja den till en rimlig kostnad

Det är det vi alla försöker uppnå. Vi kan ha olika åsikter om hur vi ska göra för att nå dit. Under de senaste åren har jag hört olika åsikter, både här i parlamentet och från grupper utanför parlamentet. Vi är inte alltid överens om hur vi ska nå dessa mål. Men jag tror att vi alla vet vad vi vill försöka göra.

När jag föreslog plattformen – som nämndes av Jean-Paul Gauzès och andra – var detta på grund av behovet av att samla de små och stora aktörerna i ett särskilt forum, framför allt de små upphovsrätsorganisationerna, som jag har förstått känner sig utanför i just denna debatt. Så det var det jag föreslog här. Jag tror att vi har samma mål. Vi vill verkligen ta hänsyn till allas intressen och skapa ett bra licenssystem som kan stå modell för världen som den ser ut i dag, inte som den såg ut för kanske 40 eller 50 år sedan.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 25 september 2008.

20. IASCF: Revidering av konstitutionen - offentlig redovisningsskyldighet och sammansättningen av IASB:s förslag till förändring (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en muntlig fråga från Pervenche Berès om IASCF: Revidering av konstitutionen – offentlig redovisningsskyldighet och sammansättningen av IASB:s förslag till förändring (B6-0463/2008).

Pervenche Berès, frågeställare. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! När det gäller finansiella redovisningsstandarder vet parlamentet att ni har en viss förmåga till kreativitet, till att tillsätta kommittéer som inte gör någonting. När vi i inledningen av denna valperiod frågade er om EFRAG:s stadgar och roll uppfann ni rundabordskonferensen, och alla vet att den inte har uppfyllt sitt mandat

När IASCF:s förvaltare lade fram förslag om att tillsätta en övervakningsgrupp, och så snart som vissa ledamöter inte höll med om era planer, lade ni fram idén om att inrätta en internationell rådgivningsgrupp för redovisningsfrågor.

Parlamentet har numera vant sig vid hur ni agerar. När vi informerade er om detta, genom att ta initiativ till ett betänkande om hur IASCF styrs, rusade ni i väg för att officiera med era japanska och amerikanska kolleger och med IOSCO. I ett pressmeddelande av den 7 november 2007 hävdade ni att ni medlade i alla problem som rör styrelseformer, i stället för att vänta in möjligheten att agera med legitimiteten och auktoriteten i en ståndpunkt från EU:s demokratiska företrädare, det vill säga Europaparlamentet.

När parlamentet utarbetade denna ståndpunkt på initiativ av sin föredragande Alexander Radwan föredrog ni i mars, av era egna skäl som ni bär det fulla ansvaret för, att skjuta fram debatten till april.

På grundval av styrkan i förslagen från april hade ni kraft och möjlighet att gå i bräsch för vad som kunde ha varit EU:s ståndpunkt på den internationella scenen. Det hade ni kunnat göra på grundval av punkt 9 i denna resolution, som jag nu citerar: "Europaparlamentet konstaterar att kommissionen med sitt ovannämnda uttalande av den 7 november 2007, i likhet med slutförandet av vägplanen tillsammans med amerikanska myndigheter i april 2006, försöker åstadkomma förebyggande lösningar där effektivitet och legitimitet kräver en öppen process med samråd och debatt till vilken denna resolution hoppas kunna bidra." Ni föredrog i stället att i hemlighet, i era privata kabinetten och avdelningskontor, ta fram en lösning utan att rådfråga varken rådet eller parlamentet.

Vad har ni gjort sedan den 24 april, när vi röstade om denna resolution? Då frågade vi er om IMF:s och Världsbankens roll. Sedan dess har andra ledamöter frågat er om Baselkommitténs, de europeiska tillsynsmyndigheternas, verksamhet i IASCF:s övervakningsgrupp. När ni ställdes inför detta problem skapade ni än en gång en kommitté som inte fyller någon funktion, nämligen den internationella rådgivande redovisningsgruppen.

Ni säger att denna övervakningsgrupp inte bör bli större eftersom detta skulle försvaga den och vi inte längre skulle ha kraft att vägleda förvaltarna. Förslaget från förvaltarna baseras på sju ledamöter. Ert förslag baseras på fem ledamöter, plus en observatör och två ledamöter som ni skulle utse till detta rådgivande organ, denna internationella kommitté av revisorer.

Vårt förslag är att konsolidera den grupp av sju personer som förvaltarna föreslår genom att inkludera det som krävs. Argumentet om antalet medlemmar är irrelevant eftersom det samtidigt finns ett annat förslag om att öka antalet medlemmar i själva International Accounting Standards Board (IASB) från 14 till 16.

Vi har därför två saker som vi vill säga er i dag. För det första, om ni verkligen vill reformera styrningen av IASB är vi överens, för det var vi som bad er göra det. Men var snäll och samråd med oss. Gör oss delaktiga. Och gör det från början, inte i sista stund. Säg inte att ni hade brådsnande arbete att utföra i augusti när vi har bett er om detta sedan förra hösten, och ni har känt till parlamentets ståndpunkt sedan april.

Dessutom vill vi upplysa er om att i arbetsprogrammen för IASB och IASCF ingår det en andra fas där hela instrumentet ska ses över, inklusive villkoren för inrättandet av IASCF. Vi föreslår att ni gör det bästa av denna chans att fastställa tydliga villkor för hela denna mekanisms stabilitet och styrning, så att vi till sist får en ledningsstruktur som motsvarar de problem vi står inför i dag. Eller för att uttrycka det tydligare: Vilka redovisningsstandarder behöver vi för att kunna skapa en finansiell marknad där tolkningen av finansiella redovisningsstandarder är på samma våglängd som den ekonomiska verkligheten i den situation som vi står inför här och på andra platser?

Charlie McCreevy, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Behovet av att förbättra styrningen av International Accounting Standards Board (IASB) är något som kommissionen, parlamentet och ministerrådet länge har uppmärksammat. Jag har vid flera tillfällen lyft fram hur viktigt detta är. Jag har varit kritisk till IASB:s brist på lämpliga förfaranden för samråd och feedback, liksom bristen på konsekvensbedömningar för nya standarder.

Med tanke på att IASB i praktiken är det organ som sätter de globala standarderna måste dess styrelseformer hålla högsta klass. Jag vill att vi ska kunna anta IFRS-standarder i EU och vara helt förvissade om att dessa standarders processer och innehåll är exemplariska. När jag fick veta att det planerades en revidering av IASCF:s sammansättning beslutade jag därför att styrelseformerna skulle prioriteras.

Ni kommer säkert ihåg att jag i november förra året, tillsammans med mina motparter i amerikanska Securities and Exchange Commission (SEC), Japans byrå för finansiella tjänster och International Organisation for Securities Commissions (IOSCO), föreslog att det skulle inrättas ett övervakningsorgan för att göra IASCF ansvarigt inför allmänheten.

Vi har gjort betydande framsteg på detta område. IASCF har nyligen föreslagit att ändra sina stadgar för att formellt knytas till det föreslagna övervakningsorganet. Man accepterar att detta organ måste ha befogenhet att delta i processen för att utse IASCF:s förvaltare och ha befogenhet att slutgiltigt godkänna utnämningen av dessa. Man accepterar dessutom att övervakningsorganet kommer att kunna ta upp alla typer av verksamhet som förvaltarna eller IASB utför och hänskjuta dem för behandling till antingen IASCF:s förvaltningsstyrelse eller IASB.

IASCF har för avsikt att fatta ett beslut i ärendet i början av oktober, och ändringarna av IASCF:s stadgar kommer att träda i kraft från och med den 1 januari 2009. Detta kommer framför allt att göra det möjligt för övervakningsorganet att inleda sitt arbete i början av 2009. Därför anser jag att tiden är mogen att ta itu med dessa förslag. Om vi gör det för sent kommer vi inte att kunna komma tillbaka till frågorna om styrelseformerna.

Den nuvarande finansiella oron understryker behovet av att se till att redovisningsstandarder speglar målen i fråga om tillsyn och finansiell stabilitet. Vi har inte kunnat enas om att ha organ som ECB i övervakningsorganet. Som kompromiss skulle vi kunna tänka oss att i dessa nya arrangemang ha en internationell rådgivande redovisningsgrupp för att ge övervakningsgruppen råd i frågor som rör tillsyn och finansiell stabilitet. I denna grupp bör både Europeiska centralbanken och Europeiska värdepapperstillsynskommittén, och utan tvekan även andra relevanta internationella organ, ingå. Jag upprepar att jag är tacksam att parlamentet betonade vikten av tillsyn och finansiell stabilitet i sin resolution av den 24 april.

Vid utövandet av sin eventuella roll i övervakningsorganet måste kommissionen även företräda de övriga EU-institutionerna, framför allt parlamentet. För att göra detta på ett effektivt sätt skulle jag vilja föreslå att det utarbetas samrådsförfaranden med Europaparlamentet. Vid behov skulle dessa förfaranden kunna formaliseras i lämplig form.

Jag har försökt se till att mina tjänsteavdelningar har hållit centrala Europaparlamentsledamöter underrättade om hur denna debatt har framskridit. I dag fick jag emellertid veta att det har funnits brister i denna kommunikation. När vi utarbetade vår ståndpunkt underrättade mina tjänsteavdelningar uppenbarligen inte ledamöterna om de händelser som ägde rum i slutet av juli på vanligt sätt, på grund av semesterperioden. Jag vet att det råder stort missnöje här i församlingen med att ni inte hördes på rätt sätt under utarbetandet av våra förslag. Även jag är missnöjd med detta och har gett mina tjänsteavdelningar tydliga och bestämda instruktioner om att ett sådant misstag inte får upprepas. Så vitt jag vet har min generaldirektör varit i kontakt med Pervenche Berès för att försöka förklara den bristande kommunikationen. Jag hoppas att denna försummelse inte hotar det gemensamma mål som vi båda har strävat efter, nämligen en bättre ledningsstruktur för IASB.

Med ytterligare några förbättringar är jag säker på att denna förstärkning av IASCF:s styrning kommer att förbättra kvaliteten på redovisningsstandarder och säkra att de uppfyller behoven hos alla berörda aktörer – även EU, som fortfarande är den största användaren av internationella redovisningsstandarder (IFRS).

Den reform av IASCF:s styrning som för närvarande övervägs innebär en betydande förändring av detta organs ansvarsskyldighet gentemot offentliga myndigheter, något som parlamentet vid upprepade tillfällen har begärt. Jag väddar till Europaparlamentet att ställa sig bakom våra förslag som bästa sättet att se till att denna reform får verkliga effekter.

Jean-Paul Gauzès, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi har precis hört ordföranden för utskottet för ekonomi och valutafrågor ge uttryck för de åsikter som de ledamöter som är intresserade av denna fråga verkligen har. Som har betonats är alla medvetna om hur viktigt det är med finansiella redovisningsstandarder och de reformer som har tillkännagetts. Herr kommissionsledamot! Nu är det dags att förtydliga och omsätta era kommentarer i konkreta åtgärder.

Jag har ett förslag. Denna resolution är sträng, och det måste den vara. Men man behöver inte döda syndaren. Vad vi skulle kunna göra är att ta ett par dagars paus så att vi kan upprätta ett protokoll mellan kommissionen och parlamentet som tydligt anger i vilken omfattning parlamentet måste hållas underrättat, hur delaktigt det måste vara i denna fråga och vilka ståndpunkter det intar. För att göra detta måste vi skjuta upp omröstningen ett par dagar. Det är detta förslag som PPE-DE-gruppen kommer att lägga fram i morgon, nämligen att omröstningen om resolutionen ska skjutas upp så att parlamentet och kommissionen kan samarbeta ordentligt i denna viktiga fråga. Om vi inte kommer fram till något under detta avbrott, och för att uppväga den tid som har gått förlorad och den eventuella bristen på information, måste vi givetvis rösta om den resolution som har lagts fram i dag, med alla tuffa beslut som det kommer att innebära.

Under de svåra förhållanden som den rådande finansiella krisen för närvarande försätter oss i, som inte är något helt okänt när det gäller redovisningsstandarder, hoppas jag att vi alla kommer att inse att vi måste hitta en snabb och praktisk lösning som bidrar till att styra utvecklingen i rätt riktning.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag måste erkänna för kommissionsledamoten att jag verkligen är förvirrad när det gäller vad som har hänt i detta ärende. Jag hade inte hört något om det förrän bokstavligen denna vecka och plötsligt blir jag översvämmad av närmanden, både från IASCF och från kommissionen, som försöker övertyga mig om huruvida IMF ska eller inte ska ingå i övervakningsorganet. Jag tycker att detta är ett i högsta grad otillfredsställande sätt att hantera något som i princip nästan är en form av lagstiftning. Därför frågar jag kommissionsledamoten om vi inte kan skjuta upp frågan lite, reda ut den och kanske återkomma till den vid minisammanträdesperioden i oktober.

Jag tycker inte att övervakningsgruppen blir otymplig om man lägger till IMF och Världsbanken. För mig täcker dessa in övriga världen på ett ganska tillfredställande sätt. Därför ser jag inget behov av att ha ytterligare en rådgivningsgrupp för redovisningsfrågor som ger råd till de övervakare som övervakar saker. Det låter som katten på musen. Jag undrar om de inte redan nu kan samråda med varandra ganska lätt, informellt, om de någon gång skulle behöva. Jag undrar om vi kunde diskutera detta de kommande veckorna och avsluta med en omröstning, förhoppningsvis på ett mer tillfredställande sätt, vid minisammanträdesperioden i oktober.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr kommissionsledamot. Dagens globala finanskris visar hur viktigt det är med ett rättvist värde, ett företags verkliga värde, för att finansmarknaderna ska fungera på ett sunt sätt. Detta är oerhört viktig information för aktieägare och borgenärer. En övervakningskommitté skulle kunna bidra till att göra den finansiella redovisningen mer öppen och jämförbar och därigenom göra aktieägarna personligt ansvariga för korrekta ekonomiska beslut. Internationell standardisering leder helt klart till att det bildas gränsöverskridande kapitalmarknader, och av stabilitetsintresse bör övervakningsgruppen därför även vidta förebyggande åtgärder mot cykliska trender och hjälpa till att förhindra systemrisker. Det har givetvis inte gått att ifrågasätta förslaget om att inrätta gruppen. Dess befogenheter har inte förklarats, exempelvis om den även ska ha en tillsynsfunktion. Jag anser också att det är viktigt att varje land har en delegat i den föreslagna övervakningsgruppen, i vilken det även måste ingå företrädare för viktiga institutioner så att den speglar de viktigaste monetära områdena i världen, kulturell mångfald och intressena hos utvecklingsländerna och tillväxtekonomierna och hos de internationella institutioner som är ansvariga inför offentliga organ. Det är synd att parlamentet inte hördes i förväg som en ren formalitet.

Pervenche Berès, frågeställare. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! Vad har ni gjort sedan den 24 april för att ta hänsyn till parlamentets ståndpunkt? Vad har ni gjort sedan den 24 april för att debattera med parlamentet om att hitta lösningar för att hantera förvaltarnas styrning? Vi vet mycket väl att IASB är ett fartyg på drift som styrs av revisorer som har tagit fram dessa s.k. rättvisa värden. Och ingen vet hur de har valts när det inte längre finns någon marknad att utöva tillsyn över.

I dag ombeds vi därför att diskutera hur IASCF styrs. I all hast lägger ni fram ett förslag för oss om att rådgivande kommittéer ska inrättas – och det vid en tidpunkt när vi lägger fram ganska rimliga lösningar för hur denna ledningsstruktur skulle kunna införlivas i ett globalt och ansvarsskyldigt ledningssystem. Är det rimligt?

Jag anser inte att denna fråga kommer att lösas bara genom att parlamentet görs delaktigt i ett visst skede av processen. Det förslag ni lägger fram om hur IASCF ska styras är inte tillfredsställande. Vi ser fram emot ett nytt förslag från er och kommer eventuellt att vara tvungna att vänta in den andra fasen av samrådsförfarandet och vid behov översynen av denna styrningsprocess.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! I detta skede av livet blir jag sällan särskilt förvånad. Därför är jag inte det minsta förvånad över vad som sker här i Europaparlamentet eller över vissa personers uppfattningar.

Låt mig just i denna debatt bara påminna er om en liten detalj. IASCF och dess underliggande ingående organ IASB är en oberoende organisation.

(Ohörbart avbrott från församlingen)

Jag vill bara lägga fram fakta i målet. De är totalt oberoende men har i praktiken blivit de organ som sätter standarden på redovisningsområdet eftersom den internationella redovisningsstandarden IFRS, som kom från IASB, nu i praktiken har blivit redovisningsstandard i hela världen. Jag måste betona att detta är ett oberoende organ. Eftersom vi i EU har antagit IFRS – ett beslut som fattades av kommissionen före min tid som kommissionsledamot och som Europaparlamentet var nöjt med – är vi det största område som i dag använder sig av IFRS. Denna position kan ändras när världen mer och mer övergår till att använda IFRS. Vi kanske inte kommer att vara störst då. Men vi är utan tvekan störst bland dem som för närvarande använder IFRS.

Med Europaparlamentets stöd har vi sedan en tid arbetat för att förbättra ledningsstrukturen bland IASCF:s förvaltare, samtidigt som vi konstaterar att det rör sig om en oberoende organisation.

Vi har tidigare gjort vissa framsteg, och IAS meddelande nyligen att de skulle se över sina egna stadgar. Vi använder oss därför av den möjligheten att bidra. Vi har ingen rätt att pracka på någon vår åsikt om hur IASCF bör styras – detta är upp till de oberoende förvaltarna – men vi har gjort det till vår uppgift att förbättra ledningsstrukturen. Jag skulle bara vilja påpeka dessa grundläggande fakta innan alla tappar bort sig själva, som vi säger i Irland, på detta område. Detta är den situation som rättsligt och i praktiken råder.

Efter att ha studerat alla förslag har IAS förvaltare för avsikt att i början av oktober anta sina egna styrelseformer. Sista dagen för oss att lämna in bidrag har faktiskt passerats. Det var den 20 september och i dag är det den 24 september. Vi väntade med att lämna in vårt slutresultat. Vi har haft ett informellt samråd med dem en tid så de vet i själva verket vad vi kommer att föreslå. Men vi väntade på parlamentets resolution eftersom det tillhör god ton. Vi kommer därför att lämna in våra formella förslag de närmaste dagarna.

Det är helt upp till parlamentet vad ni vill göra med denna specifika rekommendation. Jean-Paul Gauzès har lagt fram ett rimligt förslag om att ta ett par dagars paus för att kanske utarbeta ett protokoll om parlamentets deltagande i den process som jag försöker få till stånd.

När det gäller idén om ett övervakningsorgan, som vi lanserade i november förra året, är det inte möjligt för alla att vara företrädare i detta organ. Det kan inte IASCF:s förvaltare acceptera. Och om de säger absolut nej blir det så. Därför föreslog vi en väg runt problemet genom att ha med relevanta personer och relevanta organ i denna rådgivande grupp. Jag är inte låst vid några särskilt starka synpunkter om hur detta organ ska organiseras och vem som ska ingå. Jag har inga åsikter om detta.

Jag fick först i dag veta att mina tjänsteavdelningar inte har stått i ständig kontakt med relevanta ledamöter här i Europaparlamentet under den senaste månaden eller så. Det var en nyhet för mig eftersom jag trodde att mina tjänstemän hela tiden hade hållit kontakten med de personer här som är särskilt intresserade av just denna fråga. Men i dag fick jag veta att det inte förhöll sig på det viset. Jag nämnde tidigare att jag beklagade detta, och att jag har gett instruktioner om att det inte ska hända igen. Vi vill samarbeta. Jag kan inte göra mer.

Herr Purvis! Parlamentet kan inte skjuta upp behandlingen till en tidpunkt som den själv väljer – mitten av oktober eller senare. Om jag vill att Europeiska kommissionen ska ha något att säga till om måste jag så snart som möjligt lämna in våra formella förslag om hur vi vill att IASCF ska styras till IASCF:s styrelse. De kommer inte att hålla med om vissa av dem. John Purvis har beskrivit hur han de senaste två dagarna har blivit utsatt för lobbying från olika aktörer inom just denna sektor när det gäller vad de vill uppnå.

När jag läser förslaget till resolution finns det en sak som är mycket märklig och som jag inte anser bör gå obemärkt förbi, framför allt inte av Pervenche Berès som länge har förespråkat att just detta IASB-organ ska

få bättre styrning och ansvarsskyldighet. Det märkliga med denna resolution är att den skulle leda till exakt det motsatta jämfört med vad förvaltarna faktiskt vill och det som vi försöker uppnå med vårt arbete för mer styrning. Det är det som är märkligt, men vad som står i resolutionen är helt och håller en fråga för Europaparlamentet, inte för mig. Jag skulle bara vilja nämna detta eftersom det finns personer bland IASB:s förvaltare som inte är alltför angelägna om att införliva vissa av de mer långtgående ledningsstrukturer som vi föreslår. Det kommer att finnas ett visst motstånd. Vi litar på att de nuvarande förvaltarna ska ta hänsyn till vår oro och förbättra dessa ledningsstrukturer på det sätt som vi vill. Eftersom vi bara lämnar in förslag kan vi inte komma med krav och säga att det måste se ut på just detta sätt. Men vi har haft kontakt och de vet vad vi kommer att föreslå. De tycker inte om en del av det vi kommer att föreslå. Jag är medveten om det. Men vi försöker få till stånd bättre styrning.

Eftersom jag har hållit på med politik i mer än 30 år blir jag aldrig överraskad över vad som händer inom politiken. Under årens lopp har vi kommit så här långt och fått vår vilja fram på två områden – IFRS har blivit en internationell standard och Förenta staterna föreslår som ni känner till att IFRS ska göras tillgängligt för amerikanska företag (för ungefär två år sedan förutspådde jag detta för de relevanta ledamöterna i parlamentets relevanta utskott och blev mer eller mindre utskrattad och tillsagd att så aldrig skulle ske, och nu har det skett). Det skulle därför vara ironiskt om det organ som har uppmanat oss och satt press på oss att öka styrningen och ansvarsskyldigheten från just detta organ enligt vissa personer just nu faktiskt skulle göra det rakt motsatta. Jag tycker det är lite ironiskt, men jag hoppas att jag har förklarat det så bra jag kan.

Talmannen – Jag har mottagit ett resolutionsförslag, som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen⁽⁶⁾.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 25 september 2008.

21. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

22. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.45)

⁽⁶⁾ Se protokollet.